ഉദയം



മദാലസ

1727



മിസ് ജാനകി എൻ. മേനോൻ

പാർവ്വതി നിവാസ്,

എറണാകുളം.



1961

വില 1 ക. 25 ന.പ.

(മലയാളം)

മദാലസ

മിസ്സ് ജാനകി എൻ മേനോൻ

ഒന്നാം പതിപ്പ് .... 1961 സെപ്തംബർ

കോപ്പി 1000

വില .... 1 ക 25 ന. പ.

പകർപ്പവകാശം .... ഗ്രന്ഥകർത്രിക്ക്

അച്ചടി .... സനാതനധർമ്മം പ്രിൻറിങ്ങ് വർക്ക്സ്, എറണാകുളം.

138-75

ആമുഖം

1727

ഏതാണ്ട് നാലു കൊല്ലം മുമ്പ് പ്രസിദ്ധ എഴുത്തുകാരനായ ഡ്മണ്ട് ഗോസിന്റെ 'കമില്ലി' എന്ന ഫ്രെഞ്ച് വിവർത്തന നോവൽ വായിക്കുവാൻ ഇടയായ എനിക്ക്, ചില മാറ്റങ്ങളും ചേർത്തി, അതൊന്നു മലയാളത്തിലാക്കി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണ മെന്നൊരു മോഹം തോന്നി. അതിനുവേണ്ടി പ്രയത്നിച്ചു. പുസ്ത കത്തിന്റെ അവകാശികൾക്ക് എഴുതി. അതിനൊരു തടസ്സമി ല്ലെന്ന നിലയിലല്ല പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതെന്നും എവിടെയെ ങ്കിലും എങ്ങിനെയാണു ഭേദഗതികളും വരുത്തിയിരിക്കുന്നതു് തിനും മറുപടി എഴുതി അവരെ അറിയിച്ചു. അവർ എല്ലാറ്റിനും അനുമതി തരികയും ചെയ്തു.

രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലംമുമ്പ് പൂർത്തിയാക്കിക്കഴിഞ്ഞ ഈ പുസ്ത കം, ആന്തരമായ എന്റെ ചില പരിവർത്തനത്താൽ, ഇനി അച്ച ടിക്കേണ്ടതുവെച്ചു അങ്ങിനെയിരുന്നു. പക്ഷെ അതു് വായി ക്കുവാൻ ഇടവന്ന എന്റെ ചില സുഹൃത്തുക്കളും അതു് പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും, 'ഏതായാലും എഴുതിയതല്ലെ; എന്നാൽ ഇനി അങ്ങിനെതന്നെയാവട്ടെ' എന്നു കരുതുകയും ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി പുസ്തകം ഇതാ അച്ചടിച്ചു കഴിഞ്ഞി രിക്കുന്നു. അതു് സഹൃദയരുടെ മുമ്പിലേക്കിറങ്ങുകയായി. വേണ്ട പോലെ സ്വാഗതം ചെയ്തു് സ്വീകരിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

കൃതുാന്തരബാഹുല്യതകളുംകൂടിയിൽക്കൂടിയും കയ്യെഴുത്തു പ്രതി പരിശോധിച്ചു് വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങളും തന്നു് എന്നെ സഹായിച്ചതിനു് ശ്രീമൻ പി. വി. കൃഷ്ണൻനായർ മാസ്റ്ററോടും ഡിറ്റർ കുഞ്ഞുണ്ണിമേനവൻ മാസ്റ്ററോടും പ്രൂഫ് വായിച്ചു ക്കിത്തന്ന എസ്. ഡി. പ്രസ്സുകാരോടും പുറംചട്ട വരച്ചു മിസ്സിസ് മീനാ മേനോനോടും ഉള്ള എന്റെ അകൈതവ നന്ദിയേയും ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

ജാനകി എൻ. മേനോൻ

"മദാലസ"

അദ്ധ്യായം–1

മാർച്ച് മാസത്തിലെ ഒരു സുന്ദരസായാഹ്നത്തിലാണ് ഞങ്ങളുടെ കപ്പൽ ബോംബെ തുറമുഖത്തെത്തിച്ചേർന്നത്. തുറമുഖത്തുനിന്നു രണ്ടു മൂന്നു നാഴിക ദൂരമുള്ളപ്പോൾതന്നെ തുടങ്ങിയായാത്രക്കാരുടെ ഒരുക്കം കൂട്ടൽ. സഹയാത്രക്കാർ തമ്മിലുള്ള വികാരനിർഭരമായ വിടവാങ്ങൽ ഒരു സ്ഥലത്തു; സ്വന്തം ആളുകളെ കാണുമ്പോൾ പറയേണ്ടതായ അഭിവാദ്യവാക്യങ്ങൾ ചെറിയ കുട്ടികളെ ചൊല്ലിപ്പഠിപ്പിക്കൽ തുടങ്ങിയ ചില്ലറ കായ്ങ്ങൾ വേറൊരു ഭാഗത്തു, അങ്ങനെ ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധതുറകളിലെ ചെറിയ രംഗം ഞാൻ ആ കപ്പലിൽതന്നെ കാണുകയുണ്ടായി. തുറമുഖം സമീപിച്ചതോടെ യാത്രക്കാർ മിക്കവരും, ആരെല്ലാമാണ് തങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുവാൻ വന്നുചേർന്നിരിക്കുന്നത് എന്നറിയുവാനുള്ള ആഗ്രഹത്താൽ മറിവിട്ട് 'ഡെക്കി'ന്മേൽ വന്നു നില്പായി. ഞാനും ആ കൂട്ടത്തിൽപെട്ടവനായിരുന്നു. ഞാൻ വരുവാൻ നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്ന പ്രകാരം എന്റെ സ്നേഹിതനും എന്നെ സ്വീകരിക്കുവാൻ അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നിരുന്നു. കപ്പൽ ഇറങ്ങി സ്നേഹിതനൊരുമിച്ചു അദ്ദേഹം താമസിക്കുന്നതായ ഹോട്ടലിലേക്കു പോയി, ഭക്ഷണം കഴിച്ചു താമസസ്ഥലത്തേക്കു പോകാം എന്നദ്ദേശിച്ചു അപ്രകാരം ചെയ്യുവാൻ തീർച്ചയാക്കി. വിശാലമായി അലങ്കരിച്ചിരുന്ന ആ ഭക്ഷണമുറിയിൽ ഞങ്ങൾ പ്രവേശിച്ചു. ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുടെ 'പട്ടിക' തരുന്നതോടൊപ്പം ആകർഷകമായ ഓരോ നോട്ടീസും

മേശപ്പുറത്തു വെച്ചു. എന്റെ സ്നേഹിതൻ അതെടുത്തുനോക്കി "ഓ, ഇതിവിടേയും വന്നോ?" എന്നു ചോദിച്ചു

—"എന്താത്"—

—ഒരു ലേലപ്പരസ്യം.

—ലേലപ്പരസ്യമോ? ആരുടെ?

—ശ്രീമതി-മാലസയുടെ. അവരുടെ മരണശേഷം കടക്കാർ വന്ന് അതെല്ലാം അവകാശപ്പെടുത്തി.

ഞാൻ (അത്ഭുതത്തോടും, സങ്കടത്തോടും) ചോദിച്ചു? എന്ത്? മാലസ മരിച്ചു എന്നോ?

—അതെ—സ്നേഹിതാ.

മാലസയെ കണ്ടും കേട്ടും ധാരാളം പരിചയമുള്ളതുകൊണ്ട് ഞാൻ തുടന്നു ചോദിച്ചു "അവർ എന്നാണ് മരിച്ചത്? എത്ര ദിവസമായി?

—മൂന്നാഴ്ചയോളമായി—.

—ലേലപ്പരസ്യത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്ന മാതിരി എന്തിനാണ് മുറികളെല്ലാം കാഴ്ചക്കായി തുറന്നുകൊടുക്കുന്നതു് എന്നറിയാമോ?

സന്ദർശകരെ കാലേക്കൂട്ടി കാണിക്കുന്നതായാൽ ഒരുപക്ഷെ നല്ലൊരു തുക ലേലത്തിൽ കിട്ടുമെന്നു് പ്രതീക്ഷിച്ചായിരിക്കും.

—അവക്കതിനു് ഇത്ര വളരെ ബാദ്ധ്യതകളുണ്ടോ?

—ഉണ്ടായിരിക്കണമല്ലോ....

—എന്നാൽ ഈ സാധനങ്ങളും വിറ്റു് ഒരുപക്ഷെ കൂടുതൽ തുക കിട്ടി എന്നു വരുകിൽ കടം കഴിച്ചു് ബാക്കി വരുന്ന സംഖ്യ എത്രയെയും?

—അവരുടെ വീട്ടുകാക്കോ ഉറ്റവർ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവക്കോ കൊടുക്കുമായിരിക്കാം—എന്നു പറഞ്ഞു എന്റെ സ്നേഹിതൻ വിഷയം മാറ്റി—എന്റെ പാശ്ചാത്യപര്യടനങ്ങളെക്കുറിച്ചു

ചോദിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഭക്ഷണത്തിനുശേഷവും കുറച്ചുനേരം ഞാൻ അയാളുടെ മുറിയിൽ വിശ്രമിച്ചു; എന്നിട്ടു എന്റെ താമസസ്ഥലത്തേക്കു പോയി.

മഠാലസയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവിധചിന്തകളും എന്റെ വിചാരമാർഗ്ഗത്തിൽ പാറിക്കളിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ വിചാരിച്ചു; "കഷ്ടം! ആ സാധുസ്ത്രീ; അവരുടെ അവസാനം വളരെ കഷ്ടമായിരുന്നിരിക്കണം." അങ്ങനെയല്ലാതെ വരുവാനും തരമില്ലല്ലോ. എന്തെന്നാൽ, സ്നേഹിതന്മാരും കാമുകഭൃംഗങ്ങളും നല്ലകാലത്തല്ലാതെ ആപത്തിൽ സഹായിക്കുവാനുണ്ടാകുമെന്നു് ചിന്തിപ്പാൻ പോലും നിവൃത്തിയില്ല. ഇതെല്ലാം അറിഞ്ഞിട്ടും എന്തുകൊണ്ടാണു് അറിവുള്ളവർപോലും അതാണു് സുഖം എന്നു കരുതി പിന്നാലെ ഓടുന്നതു്! വെറും വ്യാമോഹം എന്നല്ലാതെ എന്തു പറയുവാനാണു്. ഇത്തരക്കാരായ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ എനിക്കു സ്വതവെ വലിയ വെറുപ്പായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇന്നു ഞാൻ അതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്തോറും എനിക്കവരിൽ അതിയായ സഹതാപവും വ്യസനവുമാണു് അനുഭവപ്പെടുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ, ആദരണീയവും സാന്മാർഗ്ഗികവുമായ ഒരു ജീവിതം അവർക്കു് തുറന്നുകാണിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ഒരുപക്ഷേ ആളില്ലാഞ്ഞിട്ടായിരിക്കാം അവർ ഇത്തരം അധഃപതിച്ച ജീവിതത്തിനു് കച്ചകെട്ടി പുറപ്പെടുന്നതു് എന്നു് എനിക്കു തോന്നി. എന്നാൽ മറിച്ചും നാം ആളുകളെ കാണുന്നുണ്ടു്. ജീവിതത്തിലെ മധു ആസ്വദിക്കുന്തോറും മത്തു് പിടിച്ചു് നവംനവങ്ങളായ പുഷ്പങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചു പിടിക്കുന്ന ഭ്രമരങ്ങളും ഉർല്ലമേല്ല. പക്ഷെ, മഠാലസയെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവളുടെ ജീവിതം പരിതസ്ഥിതിയുടെ ഒരു പ്രതിച്ഛായ മാത്രമാണെന്നു് അടുത്തു പരിചയപ്പെട്ടവരെല്ലാം പറയുന്നതു് കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടാണു് എനിക്കവളുടെ മരണത്തിൽ അനിർവ്വചനീയമായ സഹതാപം തോന്നിയതും.

ഇപ്രകാരമുള്ള വിചാരങ്ങളാൽ ഞാൻ വഴി നടന്നതറിഞ്ഞതേയില്ല. താമസസ്ഥലത്തെത്തി ആദ്യമായി കുറച്ചു വിശ്രമി

ച്ചിട്ട ബാക്കി കായ്ക്കളിലേപ്പെടാം എന്നു കരുതി അതിനായി വട്ടംകൂട്ടിയപ്പോഴേയ്ക്കും എന്റെ അടുത്തുള്ള സ്നേഹിതന്മാർ ഓരോരുത്തരായി കാണുവാൻ വന്നുതുടങ്ങി. പല വർത്തമാനങ്ങളും—നാട്ടുകായ്ക്കളും വിദേശകായ്ക്കളും പറഞ്ഞു ഉല്ലാസമായി ചിരിച്ചിരുന്നു എങ്കിലും എന്റെ മനസ്സിൽ പറയുവാൻ വയ്യാത്ത ഒരു ഭാരം തൂങ്ങുന്നതുപോലെ അപ്പോഴും തോന്നിയിരുന്നു. സംഭാഷണവേളയിൽ ഒരാധംപോലും മാലസയുടെ മരണത്തെക്കുറിച്ചോ അതിനുശേഷം ഉണ്ടായ സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചോ ഒരൊറ്റ അക്ഷരം പോലും മിണ്ടിയില്ല. എനിക്കതിൽ വാസ്തവത്തിൽ ആശ്ചര്യം വലിയ അത്ഭുതമാണ് തോന്നിയതു്. എന്തെന്നാൽ അവിവാഹിതരായ ഞങ്ങൾ സാധാരണ ഇങ്ങനെ കൂടുമ്പോൾ അധികവും സ്ത്രീകളെക്കുറിച്ചായിരിക്കും സംസാരിക്കുക പതിവു്. അതിലും വിശേഷിച്ചു മാലസ പലപ്പോഴും അങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ സംഭാഷണവിഷയമായിത്തീരാറും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇന്നാകട്ടെ അവരുടെ കഷ്ടതകളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചു് സഹതപിക്കുവാനോ അവരുടെ മരണത്തിൽ സങ്കടപ്പെടുവാനോ അതിനെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുവാൻപോലുമോ ഒരു വ്യക്തിയേയും ഞാൻ കണ്ടില്ല. അങ്ങനെയല്ലാതെ മറിച്ചു് വരുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടതന്നെയാണു്. എന്നിരുന്നാലും വിശാലമായ ഈ ലോകത്തിന്റെ കോണിൽ എവിടെയെങ്കിലും അവരുടെ നിരവധി ആരാധകന്മാരിൽ ഒരാളെങ്കിലും അവരെക്കുറിച്ചോർത്തു കണ്ണീർ പൊഴിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നും എനിക്കു തോന്നായ്കയില്ല.

മാലസയുമായി ഒരു വിധത്തിലും ഞാൻ ബന്ധപ്പെട്ടവനല്ല, എങ്കിലും അവളുടെ മരണവാർത്ത എന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു പ്രത്യേക മനോഭാവത്തെ ഉളവാക്കുകയാണുണ്ടായതു്. അവരെ ഇടക്കിടെ ഓരോ സ്ഥലങ്ങളിൽ വെച്ചു കണ്ടുമുട്ടാറുണ്ടെന്നല്ലാതെ അവരുമായി നേരിട്ടു് പരിചയപ്പെടുവാൻ ഇടയായിട്ടില്ല. മേത്തരം ഇരട്ടക്കുതിര പൂട്ടിയ ഊറന്ന വണ്ടിയിൽ ഏറ്റവും വിലയേറിയതും ഭംഗിയുള്ളതുമായ വസ്ത്രം ധരിച്ചു് മാലസ സായാഹ്ന

സഞ്ചാരത്തിന്നിറങ്ങാറുള്ള മോഹനമായ കാഴ്ച എന്റെ ഓമ്മക ളുടെ ചാലുകളിലൂടെ സാവധാനത്തിൽ നിങ്ങുവാൻ തുടങ്ങി. അവരുമായി നേരിട്ട പരിചയമില്ലെങ്കിലും അവരും ഞാനും ഒരുപോലെ സമ്പർക്കം പുലർത്തുന്ന സ്നേഹിതരിൽ നിന്നും എനിക്ക വരെക്കുറിച്ചു സകല വിവരവുംകിട്ടിയിരുന്നു.

സിനിമ കാണൽ ഒരു വിനോദമായി എടുത്തിരുന്ന ഞാൻ മദാലസയെ അധികവും കാണാറു് സിനിമാക്കൊട്ടകയിൽവെച്ചായിരുന്നു. നിരവധി കാമുകഭംഗങ്ങളാൽ വലയംചെയ്യപ്പെട്ടു്, ജീവിതമധു നുകർന്ന ആലസ്യമാന്നിരിക്കുന്നതുപോലെ തല കുനിച്ചിരുന്നിരുന്ന അവരുടെ മുഖത്തു് എന്തോ ആത്മീയമായ വിട്ടുമാറാത്ത ചിന്തയുടെ നേരിയ ചിഹ്നം കളിയാടുന്നതുപോലെ പലപ്പോഴും എനിക്കു തോന്നാറുണ്ടു്. കാമുകരെന്നഭിമാനിക്കുന്ന സ്നേഹിതർ സദാസമയവും അവരുടെ ഏതഭിലാഷവും സാധിപ്പിക്കുന്നതിന്നായി മൽകയ്യെടുത്തു് നിന്നിരുന്നു എങ്കിലും അവരോടെല്ലാം മദാലസയുടെ പെരുമാറ്റം ഒരു വ്യത്യസ്തരീതിയിലായിരുന്നു എന്നു് മനശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വീക്ഷണഗതി ഏറ്റക്കുറെ മനസ്സിലാക്കിയ എനിക്കു് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അനുഭവപ്പെട്ടു.

കുലഗാത്രിയും സൌന്ദര്യാതിരേകത്താൽ ഏതൊരുത്തനേയും ഒറ്റനോട്ടംകൊണ്ടു് വശീകരിക്കുവാൻ പയ്റ്റാപ്പയുമായ മദാലസ ചെറുപ്പത്തിൽ ഭയങ്കരമായ ക്ഷയരോഗത്തിനു് വശംവദയായി. ഇടക്കിടെ അവരെ അതസഹനീയമായി ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചുകൊണ്ടുമിരുന്നു. സുഖക്കേടിനു് നേരെ വിപരീതമായ ഒരു ജീവിതരീതിയാൽ ആവേശഭരിതയായതുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഇത്ര ക്ഷണത്തിൽ ഈ ഇളംപ്രായത്തിൽതന്നെ രോഗം അതിന്റെ രൂക്ഷത മുഴുവൻ പുറത്തേക്കെടുക്കുവാൻ ഉദ്യുക്തമായതു്. സ്വതവെ ഇത്തരം രോഗികളും അധികവും വൈഷയികജീവിതത്തിനു് വെമ്പൽകൊള്ളുന്നവരായിരിക്കും. മദാലസയും ആ നിയമത്തിനു് അടിപ്പെട്ടതന്നെയാണു് ജീവിച്ചു വന്നതു്. രോഗം അത്യാ

സന്നനിലയിൽ എത്തിച്ചേർന്നപ്പോഴും അവർ ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ ഒരു പ്രശസ്ത ക്ഷയരോഗകേന്ദ്രത്തിലേക്ക് മാറിത്താമസിക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതയായി. അവിടെവച്ചാണ് അവരുടെ ചപലജീവിതത്തിൽ സന്മാർഗ്ഗീയപ്രകാശത്തിന്റെ നാളം ആദ്യമായി ഒന്നെത്തിനോക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതു്.

പ്രശസ്തിയാർജ്ജിച്ച ആ ക്ഷയരോഗകേന്ദ്രത്തിൽ ഇന്ത്യയുടെ നാനാസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും രോഗികൾ എപ്പോഴും വന്നും പോയ്ക്കൊണ്ടും ഇരുന്നിരുന്നു. വന്നുകാരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും പണക്കാരായ പ്രഭുക്കന്മാരും നാട്ടുരാജാക്കന്മാരും അവരുടെ സിൽബന്ധികളും ആയിരുന്നു. ആക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരു പ്രഭുവിന്റെ മകളും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. പ്രായംകൊണ്ടും രൂപലാവണ്യംകൊണ്ടും അവൾക്കും മദാലസയ്ക്കും തമ്മിൽ നല്ല സാമ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അതു് കാരണം അവരുടെ അച്ഛനായ പ്രഭുവിന്നു് മദാലസയിൽ പുത്രീനിർവ്വിശേഷമായ ഒരു സ്നേഹവും വാത്സല്യവും ഉളവായി. അദ്ദേഹം അവരുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു് ഇടക്കിടെ ആവശ്യങ്ങളും അന്വേഷിക്കുകയും അതെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. വെറും നിസ്വാർത്ഥസ്നേഹംകൊണ്ടുമാത്രം സേവനം ചെയ്തുപോന്ന ആ പ്രായംചെന്ന അദ്ദേഹത്തിലും ലോകർ കളങ്കം പറഞ്ഞു പരത്തുവാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടൊന്നും അദ്ദേഹം ഒട്ടും അധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. ദിവസംപ്രതി മദാലസയിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രീനിർവ്വിശേഷമായ വാത്സല്യം കൂടുകയാണു് ചെയ്തതു്. അതേസമയത്തു് തന്റെ മകളുടെ രോഗം മൂർദ്ധന്യദശയിലെത്തിച്ചേരുകയും അതാപല്ലരമായി പരിണമിക്കയും ചെയ്തു. നോക്കൂ! മരണത്തിന്റെ മുരടിച്ച ഹസ്തങ്ങൾക്കുണ്ടോ പിതൃപുത്രവാത്സല്യത്തിന്റെ മഹിമ അറിയുന്നു!! തന്റെ ആശാകേന്ദ്രമായ ആ ഏക സന്താനത്തിന്റെ വിരഹം ആ സാധുപിതാവിനെ തപ്തഹൃദയനാക്കി. പക്ഷേ അദ്ദേഹം ആ വിയോഗത്തിനുള്ള മരുമരുന്നു് മദാലസയിൽ കണ്ടു. മദാലസയെ പുത്രീ പകരം ഏല്പിച്ചുപോയതാണെന്നു കൂടി ആ സ്നേഹശീലൻ വിശ്വസിച്ചു.

അദ്ദേഹം അതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ലോകർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേനഹത്തെ വേറൊരുപ്രകാരത്തിലാണ് നോക്കിക്കണ്ടതു്. അതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനുമില്ലല്ലോ!!!

അസൂയാലുക്കളായ മനുഷ്യർ മദാലസയുടെ ഉന്മാഗ്രജീവിതത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുകൊടുത്തു അദ്ദേഹത്തിനു് അവരിൽ വെറുപ്പുണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷെ അതെല്ലാം വ്യർത്ഥമായതെയുള്ളു. എന്തെന്നാൽ ലൌകികബന്ധത്തിന്റെ ഏറ്ററമിറക്കമല്ല, ആത്മീയബന്ധത്തിന്റെ പ്രചോദനമാണു് അദ്ദേഹത്തെ അവരിലേക്കാകഷിച്ചതു്. അതുകൊണ്ടു് അവരിലുണ്ടായ ചാപല്യങ്ങളെല്ലാം പരിതസ്ഥിതിയുടെ നിഴലാട്ടമായിട്ടാണു് അദ്ദേഹം കരുതിയതു്. അവരെ സന്മാഗ്രോപദേശമാകുന്ന ചൂളയിൽ വാർത്തെടുക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു് അതിനായി പരിശ്രമിച്ചു.

മകനം മരിച്ചതിനു് പിറെറ ദിവസം രാവിലെ അദ്ദേഹം മദാലസയുടെ മുറിയിൽ ചെന്നു. അവരുടെ മുഖത്തു് നോക്കുന്തോറും തന്റെ മകളുടെ ഛായ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതുപോലെ തോന്നി. സങ്കടാധിക്യത്താൽ അദ്ദേഹം അവരെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു് കരഞ്ഞു. അതദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിനു് വലിയൊരാശ്വാസം കൊടുത്തു. കുറച്ചുനേരത്തെ മൌനത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹം തുടർന്നു "മകളേ, നീയെന്നെ ഒരു ചപലനായി വീക്ഷിക്കുമായിരിക്കും, ഇല്ലെ? പക്ഷെ എന്റെ പുത്രിയുടെ തനി പകർപ്പായി തോന്നുന്ന നിന്നെ ഞാൻ സ്വന്തം പുത്രിയേപ്പോലെ സ്നേഹിക്കുന്നു. അതിനു നീ എന്നെ അനുവദിക്കയില്ലെ? മകളെ, ജീവിതത്തിൽ ഏകനായിത്തീർന്ന എനിക്കു നീ മാത്രമേ ഇനി അവലംബമായിട്ടുള്ളു. നിനക്കും വേറെ സ്വന്തപ്പെട്ടവരായി ആരുമില്ലല്ലൊ ആ നിലയ്ക്കു് മകളെ, നീ എന്റെ കൂടെവന്നു താമസിക്കാമോ? എന്റെ വിപുലമായ സ്വത്തുക്കൾക്കു നീ ഏക അവകാശിനിയായിത്തീരുന്നതോടെ നിന്റെ ആ പഴയ പൈശാചികജീവിതത്തോടു് ആ അസന്മാഗ്രജീവിതത്തോടു് വിടപറയുകയും ചെയ്യാം. അതു

കൊണ്ട് മകളേ, നീ എന്നോട് സത്യം ചെയ്യുമോ 'ഞാൻ പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് നടന്നുകൊള്ളാമെന്ന്?"

മാലസ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവസാനവാചകംവരെ സശ്രദ്ധം കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരുടെ കൺകളിൽനിന്ന് സഹതാപാശ്രുക്കൾ കുത്തിയൊലിച്ചു. അവർ സാരിത്തുമ്പുകൊണ്ട് മുഖം മറച്ച് കുറച്ചുനേരം തിരിഞ്ഞു കിടന്നു. അതിനുശേഷം അവർ എഴുന്നേറ്റ് കിടക്കയിൽ ഇരുന്നു, വാത്സല്യനിധിയായ അച്ഛൻതന്നെയാണദ്ദേഹം എന്നും താൻ ഒരു അനുസരണമുള്ള പുത്രിയെപ്പോലെ പെരുമാറിക്കൊള്ളാം എന്നും പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു. ആ രംഗം അങ്ങിനെ അവസാനിച്ചു.

ഈ സംഭവത്തിനുശേഷം മാലസ സാധാരണയിലധികം ഉത്സാഹവതിയായി. അവരുടെ രോഗവും ക്രമേണ ഭേദപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. ആകൃതിയിലും മാലസ മെച്ചപ്പെട്ടുവന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതൊട്ടും അതിശയോക്തിയാവില്ല. അവരിലുള്ള ഈ മാറ്റം സ്നേഹമയനായ ആ വൃദ്ധനിലും വലിയ ആശ്വാസമുളവാക്കി. രോഗം തീരെ ഭേദമായതോടെ വൈദ്യന്മാരുടെ സമ്മതത്തോടെ അവർ തിരികെ ബോംബെ നഗരത്തിലേക്കു പോവുകയും ചെയ്തു. ബോംബെയിൽ ചെന്നതിനുശേഷവും മാലസ ശാന്ത ജീവിതം തുടർന്നുവന്നു. എന്നാൽ, നാട്ടുകാർ വിചാരിച്ച മാതിരി അധികനാൾ അതു തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുവാൻ സാധിച്ചില്ല. വികാരത്തള്ളിച്ച അവരുടെ മനസ്സിന്റെ ചക്രവാളത്തെ ഭേദിച്ചു. പഴയ ജീവിതം വീണ്ടും അവരെ കൈമാടിവിളിച്ചു. ദുഃഖിതനായ ആ സാധുപ്രഭു പലവിദ്യകളും നോക്കി അവരെ അതിൽനിന്നു പിൻവലിപ്പിക്കുവാൻ. എന്നാൽ, പാപപൂർണ്ണമായ കർമ്മവാസന മൊട്ടിട്ടു നില്ക്കുമ്പോഴൊക്കെ സദുപദേശങ്ങൾക്കിടെ കടന്നു ചെല്ലുവാൻ സാധിക്കുന്നു!! എല്ലാം വ്യർത്ഥം!.

കൂടുതൽ ചോരത്തിളപ്പോടും യൌവനത്തോടുംകൂടി മടങ്ങിവന്ന മാലസയെ സ്വീകരിക്കുവാൻ ആയിരക്കണക്കിനു് ആള

1727

കഥം വന്നുചേരുവാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ അവരോടെല്ലാം ഒരകൽ ച്ചയാണു് അവനു ഭാവിച്ചിരുന്നതു്. അവർ ആരേയും സ്വീകരി ച്ചിരുന്നില്ല. എന്നിരുന്നാലും അവരൊരുമിച്ചു് നിശ്ശൗത്തങ്ങളും ക്കും സവാരിക്കും പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. കുപിതനായ പ്രഭു ശാസനാ സ്വരത്തിൽ അവരോടു് വിരോധം പ്രകടിപ്പിച്ചു. അതിനു് സമാ ധാനമായി മദാലസ പറഞ്ഞു. "പ്രഭോ! അവിടത്തെ ചിലവിൽ ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ലെ അവിടനു് എന്നെ ശാസിക്കുന്നതു്. അങ്ങ യുടെ ചിലവിൽ ഇരിക്കുന്ന കാലത്തോളം ഞാൻ അങ്ങയ്ക്കനുസ രിച്ചു് നടക്കണമെന്നതും തീച്ചയതന്നെയാണു്. എന്നാൽ ഇനു് എനിക്കതു് അസാദ്ധ്യമായി തോന്നിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആ നിലയ്ക്കു്.....!" എന്നിത്രത്തോളം പറഞ്ഞപ്പോഴയ്ക്കും വ്യസന പാരവശ്യത്താൽ ആ പ്രഭു അവിടെനിന്നും മാറിപ്പോയിക്കഴിഞ്ഞു.

അദ്ദേഹം അവിടം വിട്ടു സ്വന്തം രാജ്യത്തേക്കു് പോകു വാൻ തീച്ചയാക്കി. പുത്രിയുമായി വീട്ടിൽനിന്നും ഇറങ്ങിവന്ന താൻ ഏകനായി തിരിച്ചുപോകേണ്ടിവന്ന ദുർവ്വിധിയോർത്തു് ആ സാധുമനുഷ്യൻ വളരെനേരം വിലപിച്ചു. ആ വിചാരം—തന്റെ മരിച്ചുപോയ ഓമന സന്താനത്തിന്റെ വിരഹചിന്ത—ആ പ്രഭു വിനെ വീണ്ടും മദാലസയിലേക്കാകർഷിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. അദ്ദേഹം പോകുന്നതിനുമുമ്പു് അവരോടു പറഞ്ഞു: "മകളേ, ഞാൻ പോവുകയാണെങ്കിലും ഇടക്കിടെ ഇവിടെ വന്നു് നിന്നെ കാണുവാൻ അനുവദിക്കയില്ലേ? അഗാധമായ പുത്രീവാത്സല്യ മാണു് എന്നെ വീണ്ടും ഇതാവശ്യപ്പെടുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്".

അദ്ധ്യായം-2

ലേലദിവസം വന്നുചേർന്നു. ഞാൻ ഒന്നും വാങ്ങുവാനല്ലെങ്കിലും കണ്ടറിയുവാനായി നേരത്തെ അങ്ങോട്ടു യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. പരസ്യപ്പെടുത്തിയിരുന്ന സമയത്തിനു് വളരെ മുമ്പുതന്നെ ആളുകൾ അവിടവിടെ തിങ്ങിക്കൂടുവാൻ തുടങ്ങി. നിരത്തിൽക്കൂടി ഉന്തിത്തള്ളി ഞാനും ഒരുവിധം അകത്തു പ്രവേശിച്ചു. ലേലസാധനങ്ങൾ വിചാരിച്ചതിലും എളുപ്പത്തിൽ വിറ്റഴിഞ്ഞു. വന്നവരിൽ എല്ലാവരും ഒന്നല്ലെങ്കിൽ വേറൊന്നു ലേലത്തിൽ മേടിച്ചു. ഞാൻ മാത്രം വാങ്ങേണ്ടതായി യാതൊന്നും കണ്ടില്ല. അതു മാത്രമല്ല, എന്റെ മനസ്സു മുഴുവൻ ആ സാധുസ്ത്രീയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയിൽ മുങ്ങിപ്പോയിരുന്നു. അവരുടെ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്നതും വിലപിടിച്ചതുമായ നിരവധി സാധനങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു വാങ്ങണമെന്ന ഒരാശയും എന്നിൽ വികസിച്ചു. ഞാൻ എന്താണു് വേണ്ടതെന്നു് ആലോചിച്ചിരിക്കുമ്പോഴേക്കും ലേലക്കാരൻ സ്വർണ്ണലിപികളാൽ എഴുതപ്പെട്ട ചട്ടയോടുകൂടിയ ഒരു നല്ല പുസ്തകം എടുത്തു ലേലം വിളിക്കുന്നതു് കണ്ടു. ഞാൻ അതു് വാങ്ങിക്കുവാൻ തീച്ചയാക്കി വില പറഞ്ഞു. പത്തു രൂപയിൽ തുടങ്ങി പേശലും വാശിയും മൂത്തു് 25 രൂപയിൽ അവസാനിച്ചു. ഒരു ചെറിയ പുസ്തകത്തിനുവേണ്ടി അതിന്റെ വിലയിൽ ഇരട്ടി കൊടുത്തു്, മേടിച്ച എന്നെ എല്ലാവരും വിസ്മയത്തോടെ ഉറ്റുനോക്കി. പക്ഷെ ഞാനതൊന്നും വകവയ്ക്കാതെ പുസ്തകവും മേടിച്ചു് പുറത്തേക്കിറങ്ങി. പോകുന്ന വഴിയെ അതാദ്യവസാനം ഒന്നു കണ്ണോടിക്കാം എന്നു വിചാരിച്ചു തുറന്നു. അതിന്റെ ആദ്യത്തെ പേജിൽത്തന്നെ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു.

"നിഴലും വെളിച്ചവും മാറി മാറി
നിഴലിക്കും ജീവിതപ്പെണത്തിൽ–
ഒരു സത്യം മാത്രം നിലനില്ലുമെന്നും
പരമാത്മസ്നേഹത്തിൻ നിത്യബന്ധം?

എന്റെ മദാലസയ്ക്ക്
സ്നേഹം
അജിത്.

അജിത്! ആ പേർ വളരെ പരിചിതമായി എനിക്കു തോന്നി. എങ്കിലും തല്ക്കാലം അതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചില്ല. താമസസ്ഥലത്തുചെന്നു പുസ്തകം ഒരു സ്ഥലത്തുവച്ച് ജോലികളിൽ പ്രവേശിച്ചു. രാത്രി കിടന്നതിനുശേഷമാണ് പിന്നീട് എനിക്കാ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചോർമ്മവന്നതു്. ഞാൻ അതെടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന് വായിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ആ രാത്രിതന്നെ അതു് മുഴുവനാക്കി. അത്രയ്ക്കു രസമുള്ളതായിരുന്നു അതിലെ കഥാപാത്രങ്ങളും കഥാകഥനവും. ശ്രീമതി മദാലസയെ ഉദ്ദേശിച്ചു തന്നെയാണോ ആ കഥ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു് എന്നുപോലും സംശയിക്കത്തക്ക പല സന്ദർഭങ്ങളും അതിലുണ്ടായിരുന്നു. ഏതായാലും അതവക്ക് സമ്മാനിച്ച ഗുണകാംക്ഷി ആത്മാർത്ഥതയുള്ളവനായിരിക്കണം. എന്തെന്നാൽ, അതു് വായിച്ചിട്ടെങ്കിലും ഭവിഷ്യത്ത് മനസ്സിലാക്കി മദാലസ സ്നേഹം ജീവിതത്തിനു് മാറ്റം വരുത്തുമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയായിരിക്കണം അയാളം അത് സമ്മാനിച്ചിട്ടുണ്ടാവുക. അതിൽ ഞാൻ തികച്ചും കൃതാർത്ഥനായി. എന്നെപ്പോലെ അവരോടു സഹതപിക്കുന്ന വ്യക്തികളം വേറേയും ഉണ്ടെന്നും എന്നിക്കു മനസ്സിലായി.

ലേലം ഏതാണ്ടു് രണ്ടു ദിവസത്തോളം നീണ്ടുനിന്നു. വിചാരിച്ചതിലും വലിയൊരു തുക ഉടമസ്ഥക്കു കിട്ടി, കടക്കാരുടെ സംഖ്യകഴിച്ചു ബാക്കിവരുന്ന സംഖ്യ വല്ല അനാഥമന്ദി

രങ്ങളിലേക്കോ ആതുരസ്ഥാപനങ്ങളിലേക്കോ കൊടുക്കണമെന്ന ഒസ്യത്തിലെ വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ച് അങ്ങിനെ ചെയ്യുകയാണുണ്ടായതു്.

ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞു് പിറ്റെ ദിവസം ഞാൻ എന്റെ നാട്ടിലേക്ക് പോകുവാൻ തീച്ചപ്പെടുത്തി. സാധനങ്ങളൊരോന്നായി അടുക്കിത്തുടങ്ങി. പെട്ടെന്നു അടച്ചിരുന്ന ഉമ്മറത്തെ വാതിലിൽ ആരോ തട്ടുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. നേരം ഏതാണ്ട് രാത്രി എട്ടു മണിയായിരിക്കുന്നു. ഈ സമയത്തു് വാതിലിൽ മുട്ടുന്നതു് ആരായിരിക്കുമെന്ന് വിചാരിച്ചു് ഞാനങ്ങോട്ടു ചെന്നു; വാതിൽ തുറന്നു.

പൊക്കത്തിൽ പ്രാകൃതവേഷധാരിയായ ഒരു യുവാവു് അക്ഷമയോടെ നില്ക്കുന്നതായിട്ടാണ് ഞാൻ കണ്ടതു്. എതോ വിദൂരയാത്ര കഴിഞ്ഞ ക്ഷീണത്താൽ വാടിത്തളർന്നതുപോലെ ഇരുന്നിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ അകത്തു കടന്നിരിക്കുവാൻ ക്ഷണിച്ചു. വിഷാദാത്മകമായ ഒരു മൗനത്തിനുശേഷം വികാരനിർഭരനായി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. "സാർ, താങ്കളെക്കണ്ടു ഒരു കാര്യം അറിയുവാനായി ധൃതിയിൽ ഇങ്ങോട്ടു വന്നതാണു്. കപ്പൽ ഇറങ്ങി സാധനങ്ങളൊക്കെ ഹോട്ടലിൽ വച്ചു് വരുന്ന വഴിയാണു്".

ആളുടെ സംസാരവും സമ്പ്രദായവും കണ്ടു് അത്ഭുതത്തോടെ ഞാൻ ചോദിച്ചു-"സാർ, താങ്കളുടെ പേരു്?"

—അജിത'—കൂട്ടുതലായി അദ്ദേഹം ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ തുവാല പോക്കറ്റിൽ നിന്നും എടുത്തു മുഖം പൊത്തിയിരുന്നു.

ഞാൻ ചിന്തിച്ചു "അജിത്.....' ഇദ്ദേഹം തന്നെയായിരിക്കുമോ മദാലസയുടെ ആ പുസ്തകം സമ്മാനിച്ച വ്യക്തി? എതായാലും ചോദിച്ചുകളയാം എന്നുദ്ദേശിച്ചു് പുറപ്പെട്ടപ്പോഴേയ്ക്കും ഒരു ദീർഘനിശ്വാസത്തോടെ അദ്ദേഹം തുടർന്നു. "ഒരു

പക്ഷെ അപരിചിതനായ എന്നെക്കുറിച്ച് അങ്ങയ്ക്ക് പല സംശയങ്ങളും തോന്നുമായിരിക്കാം. വാസ്തവം പറയുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ അങ്ങയിൽനിന്നും ഒരു സഹായം അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് വന്നിരിക്കയാണു".

ഞാൻ—എന്നിൽനിന്നോ? ശരി–ഞാൻ താങ്കൾക്കു എന്നാൽ കഴിവുള്ള എന്തു സഹായവും ചെയ്യുവാൻ തയ്യാറാണ്. പറയൂ. എന്തുവേണമെന്നു".

അജിത്—താങ്കൾ മദാലസയുടെ സാധനങ്ങൾ ലേലം വിളിക്കുമ്പോൾ അവിടെ സന്നിഹിതനായിരുന്നുവോ? ആ പേരു ഉച്ചരിച്ചതോടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അണിയറയിൽ ഒളിക്കിവച്ചിരുന്ന കണ്ണുനീർ ശക്തിയോടെ പ്രവഹിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അദ്ദേഹം രുമാലുകൊണ്ട് മുഖം മൂടി. കുറച്ചുനേരം അങ്ങനെ മൌനമായിരുന്നതിനുശേഷം പറഞ്ഞു–"താങ്കൾക്കു എന്റെ ഈ വികാരവിഭ്രമത്തിൽ അസഹ്യത തോന്നുമായിരിക്കാം. അവിവേകമായി വിചാരിക്കുമായിരിക്കാം. പക്ഷെ മാപ്പു തരുവാൻ ഞാനഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. എനിക്കു താങ്കളോടു ചില പ്രത്യേക കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കണമെന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതു് കേൾക്കുവാനുള്ള ക്ഷമ താങ്കൾക്കുണ്ടാകുമോ എന്നാണ് എനിക്കറിയേണ്ടതു്".

ഞാൻ—എന്നോടു പറയുന്നപക്ഷം അഗാധമായ അങ്ങയുടെ സങ്കടത്തിനു് ആശ്വാസം ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ പറയൂ; ഞാൻ ക്ഷമയോടെ കേട്ടിരുന്നുകൊള്ളാം.

ഒരിലടിക്ക് കമ്പിയിൽ തട്ടിയാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ഉണർച്ചപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം പെട്ടെന്നു വികസിച്ചു. ഒരു നേരിയ പുഞ്ചിരിയോടെ അദ്ദേഹം എന്നോടു ചോദിച്ചു. "താങ്കൾ ലേലത്തിൽ വല്ലതും വാങ്ങിയോ?"

ഞാൻ—ഉവ്വ്–ഒരു പുസ്തകം.

അജിത്—ഡൂമാസ് ജൂനിയറുടേതാണോ.

ഞാ:—അതേ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്നെ.

അ:— അതിപ്പോഴും താങ്കളുടെ കയ്യിലുണ്ടോ?

ഞാ:—ഉവ്വ്-അതെന്റെ കിടപ്പറയിലുണ്ട്.

വലിയൊരാശ്വാസം അദ്ദേഹത്തിനു് കിട്ടിയതു പോലെ ഒന്നു നിശ്വസിച്ചു. ആ പുസ്തകം ഒന്നു കണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള മോഹം മുഖസ്തോത്രത്തിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കിയ ഞാൻ എഴുനേറ്റുപോയി അതെടുത്തുകൊണ്ടു വന്നു. അദ്ദേഹം അത്യാത്തിയോടെ അതെന്റെ കയ്യിൽ നിന്നും മേടിച്ചു തിരിച്ചും മറിച്ചും ഉറന്നും അടച്ചും പരിശോധിച്ചു. അതിനുശേഷം അതു് തന്റെ മാറോടണച്ചു കണ്ണടച്ചിരുന്നു. കണ്ണിൽനിന്നും ധാരയായി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന കണ്ണീരുകൊണ്ടു് ആ പുസ്തകം നനഞ്ഞുതുടങ്ങി. എനിക്കദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികണ്ടു് വല്ലാത്ത പരിഭ്രമവും സഹതാപവും ആണു് തോന്നിയതു്. തൽക്കാലം അക്ഷമയോടെ എല്ലാം കണ്ടിരിക്കുക എന്നദ്ദേശിച്ചു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അലതല്ലിവരുന്ന വികാരങ്ങൾക്കു് ഒരു ദുഃസാക്ഷി മാത്രമായി മിണ്ടാതിരുന്നു. കണ്ണുനീർ പ്രവാഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിന്റെ വിങ്ങലിനു് ആശ്വാസം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടാവണം; അല്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹം വീണ്ടും സംസാരിക്കുവാൻ തുനിയുകയില്ലായിരുന്നു.

അ:—സാർ, താങ്കൾക്കു ഈ പുസ്തകം കൈവശംവെയ്ക്കണമെന്ന വിചാരമുണ്ടോ?

ഞാ:—ഈ ചോദ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലായില്ലല്ലോ? അങ്ങയ്ക്കീ പുസ്തകം വേണമെന്നാണോ പറയുന്നതു്?

അ:—വിരോധമില്ലെങ്കിൽ എനിക്കിതു തിരിച്ചു തരാമോ? ഞാനതിന്റെ വില മടക്കിത്തരാം.

ഞാ:—തിരിച്ചുതരാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതു കാണുമ്പോൾ നിങ്ങളാണ് ഇതു് മദ്യാലസ്യം് സമ്മാനിച്ചതു് എന്നു തോന്നുന്നുണ്ടല്ലോ.

അ:—അതെ—ഞാൻതന്നെയാണ്.

ഞാ:—ശരി. എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കിതു് എടുക്കാം. എന്റെ ഒരു പാരിതോഷികമായി ഇതു് സ്വീകരിച്ചാലും.

അ:—സ്വീകരിയ്ക്കുന്നതിൽ എനിക്കു് അതിയായ സന്തോഷമുണ്ടു്. പക്ഷെ ഇതിന്റെ വില നിങ്ങൾ എന്നിൽനിന്നും മേടിക്കണം. ഇതാ 25 രൂപാ.

ഞാ:—25 രൂപയാണു് ഞാനിതിനു് കൊടുത്തതു് എന്നു് ആരു് പറഞ്ഞു?

അ:—സ്നേഹിതാ, വില്പന തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പു എത്തിച്ചേരണമെന്നുറച്ചു് പുറപ്പെട്ട എനിക്കു് പല തടസ്സങ്ങളും നിമിത്തം ഇപ്പോഴെ വന്നുചേരാൻ പറ്റിയുള്ളൂ. ലേലം കഴിഞ്ഞു എന്നറിഞ്ഞ ഞാൻ അവശേഷിച്ച വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ മേടിയ്ക്കാം എന്നുദ്ദേശിച്ചു ലേലക്കാരനെ സമീപിച്ചു ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ നിന്നു് ആ പട്ടികയും വാങ്ങി പരിശോധിച്ചു. അതിൽ എല്ലാ സാധനങ്ങളുടെയും വിവരവും വാങ്ങിയവരുടെ മേൽവിലാസവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെയാണു് താങ്കളുടെ മേൽവിലാസവും പുസ്തകത്തിന്റെ വിലയും എനിക്കു മനസ്സിലായതു്. ആട്ടെ, താങ്കൾ ഇതു് വായിച്ചുവോ?

ഞാ:—ഉവ്വു്. മേടിച്ച ദിവസംതന്നെ മുഴുവനും വായിച്ചു. ആ എഴുതി ചേർത്തിട്ടുള്ള പദ്യവും വളരെ ഭംഗിയായിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ ചിന്തിക്കുവാനുതകിയ പരമാർത്ഥങ്ങളുണ്ടു്. പക്ഷെ അവക്കിതെല്ലാം എഴുതുന്നതു് എന്തിനാണു്?

അ:—അയ്യോ....സ്നേഹിതാ അങ്ങനെ പറയരുതു്. മദാലസ!.... അവരം താങ്കരം വിചാരിക്കുന്ന മാതിരി അത്ര പതിതയല്ല. ആത്മാത്ഥതയും സ്നേഹവും നിറഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഒരു ഹൃദയം അവളിൽ കുടികൊള്ളുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ദാരുണമായ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു വഴിപ്പെട്ട ജീവിക്കേണ്ടിവന്ന അവളുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ മഹിമ കണ്ടറിയുവാൻ സമുദായത്തിനു് സാധിച്ചില്ലെന്നതാണു് പരമാത്ഥം. സ്നേഹിതാ, ഈ എഴുത്തൊന്നു വായിക്കു. എന്നു പറഞ്ഞു അദ്ദേഹം പോക്കറ്റിൽ നിന്നും ഒരെഴുത്തെടുത്തു എന്റെ കയ്യിൽ തന്നു. അതി പ്രകാരമായിരുന്നു.

എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അജിത്,

ചിരകാലപ്രതീക്ഷിതമായ അങ്ങയുടെ എഴുത്തു കിട്ടി. ഈ സന്നനസ്സിനു് ആദ്യമായി നന്ദി പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. അസഹനീയമായ അസ്വസ്ഥതയാൽ കിടക്കപ്പൊറുതിയില്ലാതെ കിടന്നുഴലുമ്പോഴാണു് അങ്ങയുടെ എഴുത്തു് ലക്ഷ്മി എനിക്കു കൊണ്ടുവന്നതന്നതു്. വിദ്യുച്ഛക്തി സ്പർശനത്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു പ്രതീതിയാണു് ആ സമയത്തു് എനിക്കു് അനുഭവപ്പെട്ടതു്. അങ്ങയുടെ കയ്യക്ഷരം കണ്ടഃതാടെ എനിക്കെന്തൊരു ശാശ്വതാനന്ദമാണു് തോന്നിയതു് എന്നോ? ഞാനതു് മുഴുവൻ രണ്ടു് മൂന്നു പ്രാവശ്യം വായിച്ചു; കാണാപ്പാഠമാക്കി.

സ്നേഹമൂർത്തിയായ അജിത്, അവിടന്നെന്നോടു് മാപ്പുചോദിച്ചെഴുതിയിട്ടുണ്ടല്ലോ? എന്തിനാണതു്? അങ്ങയ്ക്കു് എന്നോടുള്ള ആത്മാത്ഥമായ സ്നേഹംകൊണ്ടാണു് ഇപ്രകാരം പെരുമാറുവാൻ ഇടയായതു് എന്നു് എനിക്കു് നല്ലപോലെ അറിയാം. ഓ.....അജിത്, ഞാൻ തീരെ കിടപ്പിലാണു്. മരണത്തിന്റെ പടിവാതിക്കൽ രണ്ടു് മൂന്നു തവണ ചെന്നു് മുട്ടിക്കഴിഞ്ഞു. തുറക്കുന്നതും കാത്തു് കിടക്കുകയാണു്. അതിനുമുമ്പു് അങ്ങയെ ഒന്നു കണ്ടു് അന്തിമയാത്ര പറഞ്ഞു് പിരിയുവാൻ സംഗതി വരണമെന്നു

മാത്രമേ എനിക്ക ഒരു മോഹമുള്ളൂ. ഒരുപക്ഷെ വെറും വ്യാമോഹമായി അതു പരിണമിക്കുമായിരിക്കാം. എനിക്കങ്ങയോടു പലതും പറയുവാനുണ്ട്. അതെല്ലാം നേരിട്ടുപറയുവാൻ സംഗതി വന്നില്ലെങ്കിലോ എന്നു വിചാരിച്ച് ഞാൻ എഴുത്താക്കി അങ്ങയ്ക്കു തരുവാനായി ലക്ഷ്മിയെ ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ എഴുത്തു് അങ്ങയുടെ കയ്യിൽ കിട്ടുമ്പോഴേയ്ക്കും ഞാൻ മരിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടാവും. എങ്കിലും അങ്ങ് ലക്ഷ്മിയെ ചെന്നുകണ്ടു് അതു് വാങ്ങിച്ചു് എന്റെ അന്തിമവേളയെക്കുറിച്ചു് മനസ്സിലാക്കണം എന്നു മാത്രമേ എനിക്കൊരഭ്യർത്ഥനയുള്ളൂ.

എന്റെ പ്രാണനായ അജിത്! ഒന്നെന്റെ അടുക്കൽ വരികയില്ലേ!! ഒരിക്കൽമാത്രം വന്നാൽ മതി. അങ്ങയ്ക്കു് മനസ്സിലായില്ലേ ഞാൻ മരിക്കാറായി എന്നു്?

നോക്കൂ.....എന്റെ വിലയേറിയ സാമാനങ്ങളും എത്ര നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായിട്ടാണു് അവർ വലിക്കുന്നതു്!.....ആരാണെന്നോ!.....കടക്കാർ. കഷ്ടം! എന്തെല്ലാമാണു് ഞാൻ സഹിക്കുന്നതു്.....! ഇതിനൊന്നും ഞാൻ ആരേയും പഴിക്കുന്നില്ല. എന്തിനു്? ദൈവം മനുഷ്യർക്കു വിവേകബുദ്ധി നല്കുവാൻ തന്നിട്ടുണ്ട്. അതിനെ വേണ്ടമാതിരി ഉപയോഗിക്കാതെ മൂഢപ്രായരായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ 'വിധി'യുടെ പേരും പറഞ്ഞു് എന്തെല്ലാം കാട്ടിക്കൂട്ടുന്നു!! എന്റെ അവസാനത്തെക്കുറിച്ചു് ഞാൻ ഒട്ടും പരിതപിക്കുന്നില്ല. കർമ്മഫലം ഞാൻതന്നെ അനുഭവിക്കണം. വേറെ ആരും അതു് ഏറ്റുവാങ്ങുകയില്ലല്ലോ!! എന്റെ ഈ ജീവിതപരിണാമം എന്നെപ്പോലെയുള്ളവർക്കു് ഒരു പാഠമായിത്തീരട്ടെ! ഇത്രമാത്രമേ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ, അങ്ങു് ഈ സമയത്തു് എന്റെ അടുക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഹാ.....

അജിത്! എന്റെ മരണശേഷം ഈ കടക്കാർ എന്റെ സാധനങ്ങളും എല്ലാം ലേലം വിളിക്കും. അങ്ങയ്ക്കു് എന്റേതായ

വല്ലതും തരണമെന്നു് എനിക്കു് മോഹമുണ്ടു്. പക്ഷേ എന്തു ചെയ്യാം? സകലതും അവരുടെ—കടക്കാരുടെ—കയ്യിൽ അകപ്പെട്ടുപോയി. അവർ ബന്ധവസ്സു് ചെയ്തിരിക്കുകയാണു്. എന്റെതായി ഈ ലോകത്തിൽ ഒന്നുമില്ല. എന്നാൽ ചുമച്ചു് നിർജ്ജീവമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ഈ പഴഞ്ചൻ ഹൃദയത്തെ, ഇതാ, അങ്ങയ്ക്കായി ഞാൻ കാഴ്ചവെച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങു് എനിക്കു് സമ്മാനിച്ച ആ പുസ്തകം.....ഈശ്വരാ.....അതും അവരുടെ കയ്യിൽപ്പെട്ടുവോ....? ലക്ഷ്മി.....എനിക്കൊന്നും ഓർമ്മതോന്നുന്നില്ലല്ലോ.....ഇതാ...എന്റെ കണ്ണിന്റെ കാഴ്ചകുറയുന്നു..... അജിത്.....പ്രിയനായ അജിത്.....ഒന്നോടി വരുമോ?..... ഓ. ഞാൻ അവസാനയാത്ര പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

സ്നേഹമയിയായ
മരാലസ

ഈ എഴുത്തു് വായിച്ചതോടെ എനിക്കു മരാലസയിലുണ്ടായിരുന്ന സഹതാപം ഒന്നുകൂടിവർദ്ധിച്ചു. എഴുത്തു് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനു് മടക്കിക്കൊടുത്തു. ആ യുവതീരത്നത്തിന്റെ ദുഃഖപൂരിതമായ ഗതിയെക്കുറിച്ചോർത്തു് വ്യസനിച്ചു.

അ:—"സ്നേഹിതാ, എഴുത്തു് വായിച്ചു് താങ്കൾ എന്തു പറയുന്നു? പാവം! ആ സാധ്വി എന്റെ സുഖത്തെ കാംക്ഷിച്ചു് മാത്രമാണു് ഈ ത്യാഗമനുഷ്ഠിച്ചതു്. ഇതു ഞാൻ കാലേ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഞാനവളുടെ അന്തിമനിമിഷങ്ങളെങ്കിലും സന്തോഷപ്രദമാക്കിയേനെ. പാവം....അവൾ മരിച്ചുപോയി. എന്റെ പേർ ഉച്ചരിച്ചുച്ചരിച്ചു് അവൾ മരിച്ചു. ഇനി അതെല്ലാം പറഞ്ഞു് ദുഃഖിച്ചിട്ടെന്തു കായ്യം?" ഇതുമാത്രം പറഞ്ഞു അടക്കുവാൻ വയ്യാത്ത വ്യസനത്താൽ അദ്ദേഹം തേങ്ങിക്കരയുവാൻ തുടങ്ങി.

എനിക്കദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യസനപാരവശ്യം കണ്ടു് വല്ലാതെ സങ്കടം തോന്നി. കുറച്ചു് നേരം മിണ്ടാതിരുന്നതിനു

ശേഷം ഞാൻ ചോദിച്ചു. "നിങ്ങൾക്കച്ഛനമ്മമാരോ സഹോദരീസഹോദരന്മാരോ ആരുമില്ലേ? നിങ്ങളുടെ ഈ സങ്കടത്തിൽ അവരെപ്പോലുള്ളവർക്കല്ലാതെ എന്നെപ്പോലുള്ള അപരിചിതർക്ക് എന്തുതന്നെ ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കും?

അ:—"അതു് ശരിയാണു്". ഇതുയും പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹം എഴുന്നേറ്റു് ആ മുറിയിൽ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നടന്നു. "ഞാൻ നിങ്ങളെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നതിൽ മാപ്പുതന്നാലും. എന്റെ സങ്കടം നിങ്ങൾക്കിതു തുച്ഛമാണെന്നു് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കാതെ ഓരോന്നു പറഞ്ഞുപോയതാണു്".

ഞാ:—സാർ, നിങ്ങൾ ഞാൻ പറഞ്ഞതിനെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. നിങ്ങളുടെ സങ്കടത്തിൽ ഞാൻ തികച്ചും സഹതപിക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ ആശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ തക്ക പരിചയം എനിക്കില്ലെന്നാണു് ഞാൻ വ്യക്തമാക്കിയതു്. എന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം നിങ്ങൾക്കു് ആശ്വാസവും സമാധാനവും തരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി.

അ:—സ്നേഹിതാ, എന്റെ വ്യസനപാരവശ്യത്താൽ ഞാൻ വല്ലതും സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ എനിക്കു മാപ്പുതരണം—ഞാൻ കുറച്ചുനേരംകൂടി ഇവിടെ ഇരുന്നു വിശ്രമിക്കട്ടെ. എന്റെ കണ്ണുനീർ ഒന്നു വറ്റട്ടെ. അല്ലാതെ പോകുന്നതായാൽ വഴിയിലുള്ളർ എന്നെ പരിഹസിക്കും. ഈ വിലയേറിയ—എന്റെ ജീവനു തുല്യമായ—ഈ പുസ്തകം എനിക്കു തിരിച്ചുതന്ന താങ്കളോടു് എങ്ങനെയാണു് കൃതജ്ഞത കാണിക്കുക?

ഞാ:—സുഹൃത്തേ, നിങ്ങളുടെ ആത്മകഥ മുഴുവനും അറിയുവാനായി ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. പറയാൻ വിരോധമില്ലെങ്കിൽ എനിക്കു കേൾക്കണമെന്നുണ്ടു്.

അ:—പറയാം. എനിക്കതു സന്തോഷംതന്നെ. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അതെനിക്കു പറയുവാൻ ശക്തിയില്ല. അതിനാ

യിട്ട് അടുത്തതന്നെ ഒരു ദിവസം ഞാനിങ്ങോട്ട് വരാം. എന്നു പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹം പോകുവാൻ പുറപ്പെട്ടു. അപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകളിൽ കണ്ണുനീർ ഇറ്റു നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ കാഴ്ചയിൽനിന്നും അതു് മറയ്ക്കുവാനോ എന്നു തോന്നുമാറ് അദ്ദേഹം എന്റെ മുഖത്തു് നോക്കാതെ "പിന്നെക്കാണാം" എന്നു പറഞ്ഞു പുറത്തേക്കിറങ്ങി. പടിക്കൽതന്നെ കാത്തുകിടന്നിരുന്ന വണ്ടിയിൽ കയറി മറയുകയും ചെയ്തു.



അദ്ധ്യായം—3

അന്നത്തെ ആ സംഭവം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം വളരെ ദിവസങ്ങളോളം ഞാൻ അജിതിനെ കണ്ടതേയില്ല. അതിനിടയ്ക്കു് ഞാൻ സ്വദേശത്തു് പോയി മടങ്ങി വന്നു. അജിതിനെക്കുറിച്ചു യാതൊരു വിവരവും അറിയായ്കയാൽ അദ്ദേഹം താമസിക്കുന്ന ഹോട്ടലിൽ ചെന്നന്വേഷിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. കുറച്ചു നേരത്തെ അദ്ദേഹവുമായുണ്ടായ സംസാരം പല മായാത്ത സ്മരണകളും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കുത്തിവെച്ചിരുന്നു.

പിറ്റെ ദിവസം അതിരാവിലെ ഞാൻ അജിത് താമസിക്കുന്ന ഹോട്ടലിലേക്കു പോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുറിയിൽ കടന്നുചെന്നപ്പോഴം കട്ടിലിന്മേൽ പുതച്ചുമൂടിക്കിടക്കുന്ന ഒരു പ്രാകൃതമനുഷ്യനെയാണ് കണ്ടതു്. അജിത് അന്നു് കണ്ടതിലും വളരെ പ്രാകൃതനായിട്ടുണ്ടു്. സാവധാനത്തിൽ ആ കട്ടിലിന്റെ അരികെ ചെന്നു് "അജിത്, അജിത്" എന്നു വിളിച്ചു. അതിനു് സമാധാനമായി വിളറ്റു് മെലിഞ്ഞ ഒരു കൈ എന്റെ നേർക്കു നീട്ടി. ഞാൻ അതു് ഗ്രഹിച്ചു. പനിയാൽ ചുട്ടുപഴുത്ത

ആ കൈ എനിക്കധികനേരം പിടിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഞാൻ ചോദിച്ചു "അജിത്, നിങ്ങൾക്ക് വല്ലാതെ പനിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ?"—

അ:—സാരമില്ല. പെട്ടെന്നുണ്ടായ സംഭവവികാസങ്ങൾകൊണ്ടും, കാലാവസ്ഥാഭേദംകൊണ്ടും, ഇങ്ങനെ വന്നതാണ്. അതിനുംപുറമെ ഞാൻ ദിവസവും മദാലസയുടെ അന്തിമവിശ്രമവേദിയിൽപ്പോയി വിളക്ക് കൊളുത്താറുണ്ട്. പനിയുള്ളപ്പോഴും, തണുപ്പത്തിങ്ങനെ നടക്കുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഭേദമൊന്നും കാണാത്തത്."

ഞാ:—അപ്പോൾ നിങ്ങൾ ദിവസവും അവിടെ പോകാറുണ്ടോ? പൊതുശ്മശാനത്തു തന്നെയല്ലെ അവരേയും അടക്കം ചെയ്തത്?

അ:—അതേ. പക്ഷെ ഞാൻ ആ സ്ഥലമെല്ലാം സ്വന്തമായി മേടിച്ച് അവിടെ എന്റെ മദാലസയുടെ സ്മാരകമായി അവൾക്ക് ഏറ്റവും ഇഷ്ടമുള്ള മല്ലികാച്ചെടി നട്ടുവളർത്തിയിട്ടുണ്ട്. താങ്കൾക്ക് കാണണ്ടേ ആ സ്ഥലമെല്ലാം?..... വേണം. നിശ്ചയമായും നമുക്കങ്ങോട്ട പോകാം. എന്നു പറഞ്ഞു അദ്ദേഹം കിടപ്പിൽനിന്നും ഒരാരോഗ്യവാനെപ്പോലെ എഴുന്നേറ്റു.

ഞാ:—വേണ്ട, നിങ്ങളുടെ പനി ഭേദമായിട്ട് നമുക്ക് പോകാം. ഞാൻ എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും വരാമല്ലോ. ഇപ്പോൾ വിശ്രമിക്കു.

അ:—എനിക്കവളുടെ അടുക്കലേക്ക് പോകുന്നതുതന്നെയാണ് കൂടുതൽ വിശ്രമം. ഓ....ഒരു കാര്യം പറയുവാൻ മറന്നു പോയി. ഞാൻ നിങ്ങളെ കണ്ട പിറേറദിവസംതന്നെ ലക്ഷ്മിയുടെ അടുക്കൽപോയി, മദാലസ ഏല്പിച്ച കടലാസ്സുകളും എല്ലാം മേടിച്ചു. തലയണച്ചുവട്ടിൽ നിന്നും ഒരു കെട്ട് കടലാസ്സുകൾ എടുത്ത് എന്നെ കാണിച്ചു. അതി

നുശേഷം അയാൾ തുടർന്നു. "സ്നേഹിതാ! വാസ്തവത്തിൽ ഇതിൽ ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വികാരനിർഭരവും വിചാരോദ്ദീപകവുമായ വാചകങ്ങളാണ് എന്നെ കൂടുതൽ പരവശനാക്കുന്നതു്. എന്റെ മനസ്സിനു് കുറച്ചുശ്വാസം കിട്ടിയതിനുശേഷം ഞാൻ നിങ്ങൾക്കിതു വായിക്കുവാൻ തരാം. എന്തെന്നാൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലും അതിൽ അന്തർല്ലീനമായിക്കിടക്കുന്ന സംഗതികൾ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുവാനുണ്ട്. തൽക്കാലം നിങ്ങൾ എനിക്കൊരു സഹായം ചെയ്തുതരാമോ?"

ഞാ:—എന്താണതു്?

അ:—പോസ്റ്റാഫീസിൽ പോയി എനിക്കു വല്ല കത്തുകളും ഉണ്ടോ എന്നറിയാമോ? യൂറോപ്പിൽ നിന്നും വന്നതിൽ പിന്നെ ഞാൻ അച്ഛനെ കാണുവാൻ പോയിട്ടില്ല. പോകണമെന്നു് വിചാരിച്ചു് പുറപ്പെട്ടപ്പോഴാണു് തീരെ സുഖമില്ലാതായതു്. "ശരി." എന്നു പറഞ്ഞു അജിത് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരം ഞാൻ പോസ്റ്റാഫീസിൽ പോയി അദ്ദേഹത്തിനു് എഴുത്തുകൾ ഉണ്ടോ എന്നു് ആരാഞ്ഞു. രണ്ടെഴുത്തുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതു് കൊണ്ടുപോന്നു് അജിതനെ ഏല്പിക്കുകയുംചെയ്തു.

അജിത് അതു് വായിച്ചതിനുശേഷം പറഞ്ഞു: "ഇതൊന്നു് എന്റെ അച്ഛന്റേയും മറേറതു സഹോദരിയുടേയും ആണു്. വിവരം അറിയിക്കാത്തതിൽ പരിഭവിച്ചെഴുതിയിരിക്കയാണു്. അതുയെയുള്ളു. ഇന്നുതന്നെ ഒരു മറുപടി അയക്കണം" എന്നു പറഞ്ഞു് അതു് മേശപ്പുറത്തു് വെച്ചു. അതിനുശേഷം അദ്ദേഹം മാലതിയുടെ ശവകുടീരത്തേയ്ക്കു പോകുവാൻ പുറപ്പെട്ടു. എന്നേയും കൂടെ വരുവാൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. ഞങ്ങളിരുവരും അവളുടെ ശ്മശാനവേദിയിൽ പുറവും നടന്നു പരിശോധിച്ചു. പൂക്കളാൽ മനോഹരമായിരിക്കുന്ന ആ പ്രദേശം ഒരു ശ്മശാന

ത്തിന്റെ വിരക്തിയല്ല എന്നിൽ ഉളവാക്കിയതു്. എന്റെ സ്നേഹിതൻ അവിടെ അടുത്തുതന്നെ നിന്നിരുന്ന ഒരു മരത്തിന്മേൽ ചാരി അവളുടെ അന്തിമവിശ്രമവേദിയിലേക്കു് തന്നെ കണ്ണടയ്ക്കാതെ നോക്കിക്കൊണ്ടു് നിന്നു. ഭൂതകാലസ്മരണകളെ അയവിറക്കിക്കൊണ്ടു് നില്ക്കുകയാണദ്ദേഹം എന്നു് ഏതൊരാൾക്കും എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും. കുറേനേരം അങ്ങിനെ നിന്നതിനുശേഷം ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു് തിരിച്ചുപോകുവാൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. പക്ഷെ ഒരു ശിലാസ്തംഭംപോലെ നിന്നതല്ലാതെ ഒരൊറ്റ അക്ഷരം പോലും സമാധാനം പറഞ്ഞില്ല. ഞാൻ ഉടനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈകളും പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു ചെറിയ കുട്ടിയെപ്പോലെ മുന്നോട്ടു് നടന്നു. കൈകളും പനിയുടെ ആധിക്യത്താൽ വിറയ്ക്കുന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ ഒരുവിധത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു് വണ്ടിയിൽ കയറ്റി. സ്വസ്ഥനായി ഒരു സ്ഥലത്തിരുന്നതോടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിറയൽ വർദ്ധിച്ചു. താമസസ്ഥലത്തെത്തിയ ഉടനെ ബോധരഹിതനായ അദ്ദേഹത്തെ ഞാൻ ഒരു ഡോക്ടരെ കൊണ്ടുവന്നു പരിശോധിപ്പിച്ചു. ഡോക്ടരുടെ അഭിപ്രായം എനിക്കാശ്വാസം തന്നു എന്നു് പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ. ഒരു മാസത്തോളം അദ്ദേഹത്തെ ഞാൻതന്നെയാണു് ശുശ്രൂഷിച്ചിരുന്നതു്. അങ്ങിനെ അപരിചിതരായി പരിചയപ്പെട്ട ഞങ്ങൾ ഉറ്റസുഹൃത്തുക്കളായി.

വസന്തകാലാരംഭത്തിൽ പ്രകൃതി ഉന്മേഷവതിയായി ഉണർന്നതോടൊപ്പം അജിതിന്റെ മനസ്സിനും ഒരു വ്യതിചലനം സംഭവിച്ചു. മദാലസയുടെ പൂർവ്വകാലസ്മരണകളും അദ്ദേഹത്തിൽ സങ്കടത്തിനു പകരം സന്തോഷത്തിന്റെ അലയടിക്കുന്ന പ്രതീതിയാണുളവാക്കിയതു്. അവളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുമ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിൽ യാതൊരു വികാരത്തള്ളിച്ചയും മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നില്ല.

ഒരു ദിവസം ഞാനും അജിതും പതിവുപോലെ വൈകുന്നേരം ഉദ്യാനത്തിരുന്നു സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു. അസ്തമനസൂര്യന്റെ ചെങ്കതിരുകളും തട്ടി ആ പ്രദേശം മുഴുവനും സ്വർണ്ണവർണ്ണമായിരുന്നു. ബാഹ്യലോകവുമായി യാതൊരു കടപ്പാടും ഇല്ലാതെ പഴയ സ്മരണകളെക്കുറിച്ച് ഇടമുറിയാതെ വർത്തമാനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ഞങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയെ, വഴിയിൽക്കൂടി അനവരതം ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്ന വണ്ടികളുടെ ശബ്ദം മാത്രമാണലട്ടിയിരുന്നതു്.

"ഏതാണ്ടു് ഇതേസമയത്തു് ഇതേമാതിരിയുള്ള ഒരു സന്ദർഭത്തിലാണു് ഞാൻ ആദ്യമായി മദാലസയെ കണ്ടുമുട്ടിയതു്" എന്നു് ആരോടെന്നില്ലാതെ ഒരലസമട്ടിൽ വിദൂരതയിലേക്കു നോക്കി അജിത് പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. "സ്നേഹിതാ, ഞാൻ ഇപ്പോൾ എന്റെ ആത്മകഥ സവിസ്തരം പറഞ്ഞുതരാം. ഒരെഴുത്തുകാരനായ താങ്കൾക്കു ഒരു പുതിയ നോവലെഴുതുവാൻവേണ്ട പ്രചോദനം അതിൽനിന്നും കിട്ടുന്നതാണു്. തീച്ചയാണു്".

ഞാ:—"അജിത്, നിങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ ഈ ദേഹസ്ഥിതിയിൽ അതിനെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതു് ആശാസ്യമായിട്ടെനിയ്ക്കു് തോന്നുന്നില്ല. നമുക്കു് അടുത്തൊരവസരത്തിൽ പറയാം".

അ:—വേണ്ട, എനിക്കു പറയുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരു വസ്തുവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

ഞാ:—താങ്കൾക്കു പറയുവാൻ ഉത്സാഹം ഉണ്ടെങ്കിൽ പറയൂ. കേൾക്കുവാൻ എനിക്കു സന്തോഷംതന്നെയാണു്.

അ:—ശരി-എന്നാൽ ഞാൻ പറയാം. അദ്ദേഹം ആ കഥ മുഴുവൻ പറയുവാൻ തുടങ്ങി.

"ഒരു ദിവസം ഞാനും എന്റെ ഒരു ചങ്ങാതിയായ ജോണിയും കൂടി അതിമനോഹരമായ ഒരു നിശാനൃത്തം കാണുവാൻ പോയി. അവിടെ ചെന്നു കേറിയ ഉടനെ ജോണി ഒരു

യുവതിയെ കമ്പിട്ടിവാദ്യം ചെയ്യുന്നതു കണ്ടു. ഞാൻ ചോദിച്ചു "ആരാണീ സുന്ദരി"?

"താൻ അറിയുകയില്ലെ, ച്ചേ!! നമ്മുടെ മദാലസയാണതു്." എന്നു പുച്ഛസ്വരത്തിൽ മറുപടി പറഞ്ഞു.

"ഓഹോ അവരാണോ അതു്? ആം വല്ലാതെ മാറിയിട്ടുണ്ടു്, കിട്ടോ". എന്നു് ഞാനും സമാധാനം പറഞ്ഞു.

"മാറാതെ എങ്ങനെയിരിക്കും. ഭയങ്കരമായ ഒരു വ്യാധിയല്ലെ അവളിൽ കൂടിവെച്ചു് വാഴുന്നതു്...." എന്നിതുയും പറഞ്ഞു് അജിത് എന്നെ നോക്കി. "സ്നേഹിതാ, ഇതെല്ലാം ഇന്നലെ കഴിഞ്ഞമാതിരി തോന്നുന്നു. വാസ്തവം പറയുകയാണെങ്കിൽ അന്നുമുതൽ എനിക്കവളെ കാണുവാനുള്ള ആഗ്രഹം വർദ്ധിച്ചു എന്നുമാത്രമല്ല, കാണുമ്പോഴെല്ലാം ഞാൻ അറിയാതെതന്നെ എന്റെ ഹൃദയത്തുടിപ്പു വർദ്ധിച്ചിരുന്നു. അവളെ കാണുമ്പോളുണ്ടാകാറുള്ള എന്റെ നിറപ്പകച്ചയും ഭാവവ്യത്യാസവും സൂക്ഷിച്ചു കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുള്ള എന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ എപ്പോഴും എന്നെ പരിഹസിച്ചു കളിയാക്കാറുണ്ടു്. അന്നെല്ലാം തമാശയിൽ പറഞ്ഞതു് ഇങ്ങനെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ അവസാനിക്കും എന്നു് ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽപോലും കരുതിയിരുന്നില്ല. എന്തിനു്, സ്നേഹിതരുടെ കളിയാക്കൽ എന്നെ അവളിലേക്കു കൂടുതൽ ആകഷിക്കുകയാണുണ്ടായതു് എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ? അവളുടെ ദിവ്യദർശനം—അതെ, സ്നേഹിതാ അതൊരു ദിവ്യദർശനംതന്നെയാണു്—എനിക്കു മറക്കുവാൻ വയ്യാ. രൂപത്തിനു യോജ്യമായ വിധത്തിലുള്ള പരിഷ്കൃതരീതിയിലുള്ള അവളുടെ വസ്ത്രധാരണവും, സദാമന്ദസ്മിതോൽഫുല്ലമായ വദനാരവിന്ദവും എന്റെ കൺമുമ്പിൽ നൃത്തമാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഞാൻ അവൾ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലം അന്വേഷിച്ചു പിടിക്കുവാൻ തീച്ചയാക്കി എല്ലാ വീഥികളിലുംകൂടി നടന്നു. പക്ഷെ അതിനുമുമ്പു് അവിചാരിതമായി ഞാൻ വീണ്ടും അവളെ ഒരു സിനിമാക്കോട്ടയിൽ വച്ചു് കണ്ടുമുട്ടി.

അന്യോന്യം യാതൊരു പരിചയവുമില്ലെങ്കിലും അവളുടെ ശ്രദ്ധ എന്നെ വല്ലാതെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. ഞാൻ അവൾ ഇരുന്നിരുന്ന കസേലയുടെ നേരെ പിന്നിലായി കുറച്ചകലെയായി സ്ഥാനംപിടിച്ചു. കുറച്ചു് നേരം കഴിഞ്ഞതോടെ ഒരു യുവാവു് എന്റെ അടുക്കൽ വന്നിരുന്നു. അയാൾ കടന്നു് വരുന്നതു് കണ്ടപ്പോൾ മാലതി തിരിഞ്ഞു നോക്കി അയാളെ അവളുടെ അടുക്കലേക്കു് വിളിച്ചു. ഉടനെ അയാൾ എന്നോടായി "എന്റെ സ്ഥലം ആക്കം കൊടുക്കാതെ സൂക്ഷിക്കാമോ? ഞാൻ പോയി അവർ വിളിച്ചതെന്തിനാണെന്നറിഞ്ഞു വരാം." എന്നു പറഞ്ഞു് എഴുന്നേറ്റുപോയി. മാലതിയെ അടുത്തു പരിചയപ്പെടുവാൻ ഇതുതന്നെ നല്ലവസരം എന്നു് ഞാനും വിചാരിച്ചു. അതിനായി ആ യുവാവിനോടു് കൂടുതൽ അടുക്കുവാനും ഞാൻ തീച്ചയാക്കി. ഏകദേശം ഒരു പത്തു മിനിറ്റു് കഴിഞ്ഞതോടെ അയാൾ വീണ്ടുംവന്നു് സ്വസ്ഥാനത്തിരുന്നു ഞങ്ങളന്തമ്മിൽ ഓരോന്നു് സംസാരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇടയിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു: "ഏതായാലും നിങ്ങളൊരു ഭാഗ്യവാനാണു്".

യുവാവു്—"ഹും—അങ്ങിനെ തോന്നുവാൻ കാരണം?"

ഞാൻ—"ആ സ്ത്രീയുമായി പരിചയപ്പെടുവാൻ സംഗതിയായതിൽ".

യുവാ:—"നിങ്ങളും അവളെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടോ?"

ഞാ:—"ഇല്ല, പക്ഷെ പരിചയപ്പെടണമെന്നു് മോഹമുണ്ടു്".

യുവാ:—"ശരി. എന്നാൽ ഞാൻ ഇപ്പോൾത്തന്നെ പരിചയപ്പെടുത്തിത്തരാം. വരൂ".

ഞാ:—"വേണ്ട". അവരോടു് മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടാവാം—അല്ലെങ്കിൽ അവക്കിഷ്ടമല്ലെങ്കിലോ?"

യു:—"അങ്ങനെയൊന്നും വേണമെന്നില്ല; പരിചയപ്പെടണമെങ്കിൽ വരൂ".

പക്ഷെ ഞാൻ സമ്മതിച്ചില്ല. ഞാൻ അയാളെ നിർബ്ബന്ധിച്ച് അവരുടെ ഇഷ്ടമറിയുവാൻ പറഞ്ഞയച്ചു. അയാൾ പോയതിനുശേഷം, ഒരുപക്ഷെ അവൾ സമ്മതിക്കുകയാണെങ്കിൽ എന്തെല്ലാം ആണ് ആദ്യം ചോദിക്കേണ്ടത്, പറയേണ്ടത്, എന്ന സംഗതികളെക്കുറിച്ചാലോചിച്ചിരിക്കുമ്പോഴേക്കും അയാൾ വീണ്ടും വന്ന് എന്നെ അവളുടെ അടുക്കലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.

ഞങ്ങൾ ചെന്ന ഉടനെ അവൾ എന്റെ സ്നേഹിതനോടായി "മി. മധു തിന്നാൻ വല്ലതും കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടോ?"

മധു:—വിശേഷിച്ചൊന്നും കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ല. പക്ഷെ എന്റെ കയ്യിൽ രണ്ടുമൂന്ന് പാക്കറ്റ് 'ചൂവിങ്കം' ഉണ്ട്. അതു വേണമെങ്കിൽ തരാം. എന്നു പറഞ്ഞ് തന്റെ പോക്കറ്റിൽ നിന്ന് എടുത്തുകൊടുത്തു. അതിനുശേഷം അയാൾ എന്നെ അവൾക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തി. യാതൊരു ഭാവഭേദവും അവളിൽ ഞാൻ കണ്ടില്ല. എന്റെ നേരെ ഒന്നു നോക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ അവൾ ആ, ചൂവിങ്കം' അഴിച്ച്, ഒന്നു തന്റെ സ്നേഹിതക്കും മറ്റൊരുവളും ഭക്ഷിച്ചു. എന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ നിസ്സാരമായി തള്ളിക്കൊണ്ടുള്ള അവളുടെ പെരുമാറ്റം എന്നെ കണക്കിലധികം ലജ്ജിപ്പിക്കുകയും വ്യസനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു മിനിറ്റുപോലും പിന്നീടവിടെ നില്ക്കാതെ ഞാൻ എന്റെ സ്ഥാനത്തുതന്നെ വന്നിരുന്നു. കുറച്ച് കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ആ യുവാവ് വന്നു. അയാൾ എന്നോട് പരിഭവസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു: "എന്തൊരു മര്യാദയില്ലാത്ത പെരുമാറ്റമാണെടോ ഇത്. തനിക്ക് തലക്ക് വല്ല ഭ്രാന്തോ മറ്റോ ഉണ്ടോ?"

ഞാ:—"എന്താ, അവർ വല്ലതും കളിയാക്കിപ്പറഞ്ഞുവോ, തനിക്കിത്ര പരിഭവിക്കാൻ?"

മധു:—ഹും, കളിയാക്കുന്നു. അവർ ചോദിച്ചു, ഈ മാതിരി ഒരു കൂട്ടുകാരനെ എവിടെനിന്ന് കിട്ടിയെന്ന്. പക്ഷെ അതു

കൊണ്ടൊന്നും സാരമില്ല. താൻ വിടാതെ പിടിച്ചോളൂ'' എന്നു് പറഞ്ഞു് കളിയാക്കി.

''അവരെന്തുപറഞ്ഞാലും എനിക്കെന്താ? ഇനി മേലിൽ അവരെ കാണേണ്ട എന്നുവെച്ചാൽ കഴിഞ്ഞല്ലോ?'' എന്നു് ഞാനും സമാധാനം പറഞ്ഞു.

മധു:—''ഉവ്വം, സംഭവിക്കാൻപോകുന്നതെന്തെല്ലാമെന്നു് ഞാൻ കാലേകൂട്ടി കണ്ടതിയിട്ടുണ്ടു്. എല്ലാം കണ്ടറിയണം.''.... ഇതുയും പറഞ്ഞവസാനിച്ചുപ്പാഴേക്കും കളി തുടങ്ങി. അപ്പോഴും എന്റെ മനസ്സു് കഴിഞ്ഞ സംഭവത്തെക്കുറിച്ചു് ചിന്തിക്കുകതന്നെയായിരുന്നു. എനിക്കു് പറ്റിയ അപമാനത്തിൽ ഞാൻ ദുഃഖിച്ചു. ഒരുപക്ഷെ വെറുംകയ്യോടെ പോയതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അവരും തന്നെ ഇപ്രകാരം നിരാകരിച്ചതു് എന്നുപോലും ഞാൻ ശങ്കിച്ചു.

കളി അവസാനിക്കുന്നതിനു് കുറച്ചുമുമ്പുതന്നെ മദാലസയും അവളുടെ കൂടെയുള്ള സ്ത്രീയും എഴുന്നേറ്റു് പോയി. ഉടനെ എന്റെ സ്നേഹിതൻ ''പോവുകയാണോ?'' എന്നു് ചോദിച്ചു എത്തിനോക്കി. മദാലസയും മറവും ഇരുന്നിരുന്ന സ്ഥലം ഒഴിവായി കണ്ടതോടെ അയാളം എന്നെ കളിയാക്കി പറഞ്ഞു. ''ഓ, ശരി, പോവു, താമസിക്കേണ്ട. ഞാൻ താങ്കളുടെ സകല ഭാവുകങ്ങളും ആശംസിക്കുന്നു.''

ഞാൻ പുറത്തുകടന്നു് അവിടെതന്നെ ചുറ്റുംനോക്കി. ദൂരത്തായി മദാലസയും അവളുടെ ചങ്ങാതിയും വേറെ രണ്ടുപേരും കൂടി നടന്നു് മറയുന്നതായി കണ്ടു. ഞാനും അവരെ പിന്തുടർന്നു. അടുത്തുള്ള ഒരു ഹോട്ടലിൽ കയറി വളരെനേരം ഓരോ തമാശകളം പറഞ്ഞു മദ്യപിക്കുന്നതു് കുറച്ചുനേരം ഞാൻ അന്തംവിട്ടു് നോക്കി നിന്നുപോയി. അതിനുശേഷം അവിടെനിന്നും എന്റെ വസതിയിലേക്കു് തിരിച്ചു. എനിക്കു് അവളിൽ വല്ലാത്ത ഒരു

വെപ്പും അവജ്ഞയും തോന്നിത്തുടങ്ങി. അവളെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത എന്റെ മനസ്സിൽ കടക്കാതിരിക്കുവാൻ ഞാൻ ആവുന്നതും പ്രയത്നിച്ചു. ഒരുവിധം സഫലമായി എന്നുതന്നെ പറയാം. അങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോഴാണ് ഒരു ദിവസം എന്റെ ആ പഴയ സ്നേഹിതനായ മധുവിനെ കണ്ടുമുട്ടുവാൻ ഇടയായതു്. അയാളും എന്നെ പതിവുപോലെ പരിഹസിച്ചു കളിയാക്കുവാൻ തുടങ്ങി. "പാവം, ആ സാധു സ്ത്രീ തീരെ കിടപ്പിലാണത്രേ! താങ്കളം അവരെ കാണുവാൻ പോകുന്നില്ലേ?"

ഞാ:—"എന്താണു് സുഖക്കേടു്?"

മധു:—"അവരുടെ സുഖക്കേടു് മാറാത്തതാണു്. സൂക്ഷിച്ചിരുന്നാൽ അധികം കഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാം എന്നാണു് ഡോക്ടർ മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്നതു്. ക്ഷയരോഗത്തിന്റെ അവസാനപ്പടി എത്തിപോലും."

ഞാ:—"ഇത്ര നിർബ്ബന്ധമായി പറഞ്ഞിട്ടും എന്തുകൊണ്ടാണു് അവളം സൈരമായി ജീവിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കാത്തതു്?"

മധു:—"അതാണത്ഭുതം. ഇത്തരക്കാരെല്ലാം അങ്ങനെതന്നെ." എന്നു് പുച്ഛരസത്തോടെ പറഞ്ഞു് അവിടെനിന്നും പോയി.

അയാളം പോയതിനുശേഷം മാലതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയാൽ എന്റെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞുതുടങ്ങി. മനുഷ്യന്റെ ഈ അജ്ഞാതമായ പരിവർത്തനത്തിൽ എനിക്കത്ഭുതമാണുണ്ടായതു്. എന്റെ മനസ്സിൽ മാലതിയെ കാണുവാനുള്ള മോഹം കൂടുതൽ ശക്തിയോടെ വേരുന്നി.

ഞാൻ ദിവസവും അവളം അറിയാതെ അവളുടെ ഗേഹസ്ഥിതി പോയി അറിഞ്ഞുവന്നിരുന്നു. ആ ഇടയ്ക്കാണു് അവളം 'ഊട്ടി'വിൽ വിശ്രമാർത്ഥം പോയിത്താമസിച്ചതു്.

ദിവസങ്ങളം അനവധി കഴിഞ്ഞു. കാണാതായപ്പോളം അവളെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയും എന്നിൽനിന്നു് കുറേശ്ശേ അകന്നു.

ഉദ്യോഗാർത്ഥം എനിക്കും ആ ഇടയ്ക്ക് പല സ്ഥലങ്ങളിലും സഞ്ചരിക്കേണ്ടിവന്നു. എന്നിരുന്നാലും ഞാൻ എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും അവളെ എന്റെ മനസ്സിൽനിന്നും പാടേ നീക്കംചെയ്യുവാൻ സാധിച്ചില്ല. അപ്പോഴെല്ലാം യുവസഹജമായ ചാപല്യമാണിതെന്നും കരുതി ഞാൻ തള്ളിക്കളഞ്ഞു. അങ്ങനെ രണ്ടു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമാണ് എനിക്ക് അവളെ പിന്നീട് കാണുവാൻ ഇടയായതു്. അതും ഒരു തിയേറ്ററിൽവെച്ചതന്നെയാണുണ്ടായതു്.

അദ്ധ്യായം—4

ആ രാത്രിയിൽ എനിക്കവളുമായി അടുത്തു പരിചയപ്പെടുവാനും കൂടുതൽ സംസാരിക്കുവാനും സന്ദർഭം കിട്ടി. അവളുടെ ഒരു വാക്കിലും ചാപല്യത്തിന്റെ കണികപോലും പ്രതിഫലിച്ചിരുന്നില്ല. നല്ലൊരു തറവാടിയേപ്പോലെയാണ് എനിക്കവളുടെ സംസാരവും മട്ടും തോന്നിയതു്. എന്നാൽപ്പിന്നെ എന്തായിരിക്കണം അവളുടെ ഈ ജീവിതത്തിനു് കാരണം? ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. എനിക്കൊരു ജിജ്ഞാസയും കലശലായി അങ്കുരിച്ചു. അന്നത്തെ സംസാരത്തിന്റെ ഫലമായി, അവൾ എന്നെ അവളുടെ വസതിയിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു. പക്ഷെ അങ്ങോട്ടു പോകുന്നതിനുമുമ്പു് മദാലസയുടെ ആ ഉറ്റസഖി മിസ്. ഫെലന്റെ വസതിയിൽ ആദ്യം പോകുവാൻ തീച്ചയാക്കി. അതു് അവരോടു് പറയുകയും ചെയ്തു.

പിറ്റെ ദിവസം രാത്രി 8 മണിയായപ്പോൾ മി. ഫെലന്റെ വസതിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. അതിന്റെ തൊട്ടടുത്തായിട്ടാണു് മദാലസയുടെ കൊട്ടാരതുല്യമായ വസതി. എന്നെ കണ്ടയുടനെ മിസ്. ഫെലൻ വിളിച്ചകത്തിരുത്തി യഥോചിതം സ്വീകരിച്ചു. ഞങ്ങൾ വർത്തമാനം പറയുവാൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"നിങ്ങളും മദാലസയും തമ്മിൽ പരിചയപ്പെട്ടിട്ട് നാളു കളും വളരെയായോ"?—

ഹെ:—'ഉവ്വ്. അവർ ഇവിടെ വന്നതുമുതൽക്കുള്ള സകല കഥ കളും എനിക്കറിയാം.'

ഞാ:—'അവർ തനിയെയാണോ അവിടെ താമസിക്കുന്നത്.'

ഹെ:—"അതെ. പക്ഷെ, അവരുടെ രക്ഷകത്താവ് എന്ന നിലക്ക് ഒരു പ്രഭുവുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഇടക്കിടക്ക് അവിടെ വന്നു താമസിക്കും.'

ഞാ:—"അതുകൂടാതെ വേറെ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടോ?"

ഹെ:—"അതങ്ങിനെ മാറിമാറി അരെങ്കിലുമൊക്കെ ഉണ്ടാകും എന്നു ഞാൻ പറയാതെതന്നെ നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടെ? പക്ഷെ മാഡം മദാലസയുടെ കാര്യത്തിൽ ഒരു സംഗതി ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ അതിരുകടന്നു ആരോടും പെരുമാറുകയില്ല."

ഞാ:—"അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അവക്ക് ഈ ജീവിതം വേണ്ടന്നു വച്ചുടെ?"

ഹെ:—"അതു ശരിയാണ്. വേണ്ടെന്നു വെക്കാം. പക്ഷെ അവർ എങ്ങിനെ ജീവിക്കും? അവരെ സ്നേഹിച്ചേറെ റ്റുക്കുവാൻ ആരാണുണ്ടാവുക?"

ഞാ:—"വിശാലമായ ഈ ലോകത്തിൽ അതിനൊരാളും ഉണ്ടാ വുകയില്ലെന്നു വരുമോ?....." ഇതുയും പറഞ്ഞവസാ നിപ്പിച്ചപ്പോഴേക്കും ഒരു മധുരസ്വരം, 'മീസ്. ഹെല്ലൻ' എന്നു വിളിക്കുന്നതു കേൾക്കാറായി. അവൾ ഉടനെ ആ വിളിച്ച സ്ഥലത്തേക്കു പോകുകയും ചെയ്തു. കുറച്ചു സമയം കഴിഞ്ഞതോടെ അവൾ എന്റെ അടുക്കൽ വന്നു പറഞ്ഞു.

—"മേഡം മദാലസ താങ്കളെ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു."

ഞാൻ മിസ്. ഹെല്ലൻ ഒരുമിച്ചു മദാലസയുടെ രമൃഹമ്മ്യത്തിലേക്കു ആദൃമായി കടന്നുചെന്നു. വളരെ ഭംഗിയിൽ ഉടുത്തൊരുങ്ങി ഞങ്ങളെ സ്വാഗതം ചെയ്യുവാനോ എന്നു തോന്നുമാറ് അവൾ ഉമ്മറത്തുതന്നെ നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളെ കണ്ടതും "വരൂ, അകത്തേക്കു വരൂ" എന്നു പറഞ്ഞു വിശാലമായ ആ അഥിതിമുറിയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി ഇരുത്തി. അവിടെ മി. മധുവിനേയും അയാളുടെ ഒരു സ്നേഹിതനേയും ഞാൻ കണ്ടു. മധുവിന്റെ ആ പരിഹാസം തുളുമ്പുന്ന നോട്ടം, ഹാ, സ്നേഹിത, ഞാനിപ്പോഴും അതോർക്കുന്നുണ്ട്. ഞങ്ങളെല്ലാവരുംകൂടി അന്യോന്യം ഓരോന്നു പറഞ്ഞും കളിച്ചും ചിരിച്ചും കുറേനേരം അങ്ങനെ ഇരുന്നു. പെട്ടെന്നു മദാലസ എന്നോടായി പറഞ്ഞു "ഞാൻ താങ്കളെ എന്റെ വീട്ടിലേക്ക് വരുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല."

ഞാ:—ഹും, എന്തുകൊണ്ടാണതു?

മദാ:—എന്റെ ആദ്യത്തെ പെരുമാറ്റത്തിൽ താങ്കളെന്നെ വെറുത്തിട്ടുണ്ടാവും എന്നാണു ഞാൻ വിചാരിച്ചതു. അതിലെനിക്ക് അതിയായ സങ്കടം ഉണ്ടു.

ഞാ:—കുറച്ചെന്റെ പേരിലും തെറ്റുണ്ടെന്നാണു എന്റെ വിശ്വാസം.

മദാ:—എന്തായാലും എന്റെ തെറ്റിനു ഞാൻ മാപ്പു ചോദിക്കുന്നു—അന്നെനിക്കു തീരെ സുഖമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആരോടും സംസാരിക്കുന്നതുതന്നെ ഇഷ്ടമായിത്തോന്നിയില്ല.

ഞാ:—ആട്ടെ, ഇപ്പോഴെല്ലാം സുഖമായോ?

മദ:—കുറേശ്ശ ഭേദപ്പെട്ടുവരുന്നു.

ഞാ:—അതെനിക്കു മനസ്സിലായി.

മദാ:—എങ്ങനെയാണതു? എന്നു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

ഞാ:—നിങ്ങളും സുഖമില്ലാതെ കിടക്കുമ്പോഴും ദിവസവും ഞാൻ വന്നു നിങ്ങളുടെ ദേഹസ്ഥിതി അറിഞ്ഞു പോകാറുണ്ടായിരുന്നു.

മദാ:—എന്നോടു് ആരും പറഞ്ഞില്ലല്ലോ.

ഞാ:—പറയാനായി ഞാൻ ആരേയും ഏല്പിച്ചിരുന്നില്ല.

എന്റെ ആത്മാർത്ഥതയിൽ അഭിമാനംകൊണ്ടു് മദാലസ മി. മധുവിനോടായി പറഞ്ഞു "നോക്കു ഇദ്ദേഹം നിങ്ങളേക്കാളും എത്ര സ്നേഹമുള്ളവനാണു്."

മധു:—എനിക്കു നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കത്തക്ക പരിചയം ആയിട്ടില്ലല്ലോ. നമ്മളും തമ്മിൽ പരിചയപ്പെട്ടിട്ടതന്നെ അധികം ആയിട്ടില്ല.

മദാ:—എന്നാൽ ഇദ്ദേഹവുമായി എനിക്കു് അഞ്ചു മിനിട്ടു നേരത്തെ പരിചയമെയുള്ളുവല്ലോ?

മധു:—അതുകൊണ്ടെന്താ? അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ കാണുമ്പോഴേക്കും സ്നേഹിക്കുവാൻ പറ്റിയ ഒരു മൃദുലഹൃദയം എനിക്കില്ലെന്നായിപ്പോടേ?

വാസ്തവത്തിൽ എനിക്കവരുടെ സംസാരം അത്ര ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. തികച്ചും അപ്രസക്തമായിരുന്നു അതു്. പരിതസ്ഥിതി നോക്കാതെ ചിലപ്പോഴുള്ള സ്ത്രീകളുടെ വിധി കല്പിയ്ക്കലിൽ എനിക്കു് അവജ്ഞയാണു് തോന്നിയതു്. ഞാൻ മൌനം അവലംബിച്ചിരുന്നു. അതിനിടയിൽ അവർ തമ്മിൽ നിശ്ചയിക്കുന്ന കായ്ക്രമപരിപാടികളും ഞാൻ കേൾക്കായ്കയില്ല. എനിക്കവരുടെ മൃഗീയ ജീവിതചര്യയിൽ വെറുപ്പിനേക്കാളും സഹതാപമാണു് തോന്നിയതു്. പക്ഷെ മദാലസയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത്തരമൊരു ജീവിതം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. എന്തെന്നാൽ അത്രനേരമെങ്കിലും അവൾക്കു അവളുടെ രോഗത്തെക്കുറിച്ചാലോചിക്കാതെ കഴിക്കാം—ഞാൻ കുറച്ചുനേരം അവിടെ ഇരുന്നു പോ

കുവാൻ പുറപ്പെട്ടു. പെട്ടെന്നു് കഠിനമായ ഒരു ചുമക്കു് വശംവദയായ മഠാലസ ശ്വാസം കിട്ടാതെ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതു കണ്ട ഞാൻ പോകാതെ അവിടെത്തന്നെ നിന്നു. അവൾ ആ മുറിയിലേക്കു ഓടി അവിടെയുള്ള ചായുകസേരയിൽ ചെന്നുകിടന്നു. വല്ലാതെ വിളർത്തു് പരവശയായ അവളുടെ ദേഹസ്ഥിതിയിൽ പരിതപിക്കുന്ന ഒരുത്തനേയും ഞാൻ അവിടെ കണ്ടില്ല. നേരെ മറിച്ചു് എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ പരിഭ്രമിച്ചുനില്ക്കുന്ന എന്നോടായി അവർ "ഇതൊന്നും സാരമില്ല-ഇതവക്കു് ഇടക്കിടെ ഉണ്ടാകുന്നതാണു്" എന്നു ഏറ്റവും പുച്ഛരസത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു. മിസ്. ഹെലനും മി. മധുവും അവളുടെ സ്നേഹിതനും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു് അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. ഞാൻ സാവധാനത്തിൽ മഠാലസ ക്ഷീണിച്ചുകിടക്കുന്ന ആ മുറിയിലേക്കു ചെന്നു.

മുറിയിൽ ഒരു സോഫയിൽ തന്റെ ഇടത്തുകൈകൊണ്ടു് ഹൃദയം താങ്ങി മറെറ കൈ പുറത്തേക്കു് നീട്ടി കണ്ണടച്ചു് അസഹനീയമായ വേദനയ്ക്കു് വശംവദയായി കിടക്കുന്ന മഠാലസയെ കണ്ടപ്പോൾ എനിക്കു് വല്ലാത്ത വ്യസനമാണുണ്ടായതു്. അവൾക്കു് ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുവാൻ വലിയ വിഷമമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ വായ പകുതി തുറന്നിരുന്നു. ഞാൻ അവളുടെ സമീപത്തുചെന്നു—അവൾ കണ്ണുതുറന്നു് "ഓ, നിങ്ങളാണോ മി. അജിത്?" എന്നു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു. അടുത്തുള്ള കസേര മുണ്ടിക്കൊട്ടി അവിടെ ഇരിക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

"ഇപ്പോൾ എങ്ങനെ ഇരിക്കുന്നു? കുറച്ചാശ്വാസം തോന്നുന്നുണ്ടോ?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

അവൾ—ഉവ്വു്. ഇതെല്ലാം എനിക്കു് നിത്യപരിചയമായി.

ഞാ:—മിസ്. മഠാലസെ, നിങ്ങൾ നിങ്ങളെത്തന്നെ സ്വയം കൊല്ലുകയാണു് എന്നാണു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്.

മാ:—എന്താണങ്ങനെ പറയുന്നതു്?

ഞാ:—നിങ്ങളുടെ സുഖക്കേടിനു പറഞ്ഞതായ ഒരു ജീവിത മാണു് ഇപ്പോഴും നിങ്ങൾ നയിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടതന്നെ.

മാ:—സർ, എനിക്കു നിങ്ങൾ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

ഞാ:—അതൊ—വിശ്രമത്തോടുകൂടിയ ഒരു ജീവിതമാണു് നിങ്ങൾക്കാവശ്യം—ഒരു ഉറ്റസ്നേഹിതന്റെ നിലയ്ക്കാണു് ഞാൻ നിങ്ങളോടു് പറയുന്നതു്. നിങ്ങൾ ഈ ജീവിതത്തോടു് എന്നന്നേക്കുമായി വിടപറഞ്ഞു സമാധാനവും സുഖവും പ്രദാനംചെയ്യുന്ന ഒരു ജീവിതവുമായി പുരുകയാണുത്തമം.

മാ:—എന്റെ കഷ്ടതയിൽ പരിതപിക്കുവാൻ തക്കതായ ഹൃദയം അങ്ങയ്ക്കെങ്കിലും ഉണ്ടായല്ലോ എന്നോർത്തു് എനിക്കു അതിയായ സന്തോഷം തോന്നുന്നുണ്ടു്. ഒരുപക്ഷെ സമുദായദ്രോഹികളെന്നറിയപ്പെടുന്ന ഞങ്ങൾ മരിച്ചാൽത്തന്നെ ഒക്കെത്തും നഷ്ടമാണു് സംഭവിക്കുവാൻ പോകുന്നതു്? യാതൊരു മതിപ്പും ഇല്ലാത്ത മൃഗീയജീവിതമല്ലേ ഞങ്ങളുടെ!!

ഞാ:—ഇതെല്ലാം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടും വീണ്ടും നിങ്ങൾ എന്താണതന്നെ ആവർത്തിക്കുന്നതു്? മിസ് മാലതി, ഞാൻ പറയുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കു. നിങ്ങളുമായി പരിചയപ്പെട്ടതു മുതൽ എനിക്കു് നിങ്ങളോടു എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരടുപ്പം തോന്നി. എന്റെ സഹോദരിയോടുള്ളതിനേക്കാൾ അധികം ഒരു സ്നേഹം എനിക്കു് നിങ്ങളോടു് തോന്നുന്നുണ്ടു്. എന്തൊ ഒരജ്ഞാതമായ ശക്തി എന്നെ നിങ്ങളിലേക്കാകർഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള വാക്കുകൾ കേട്ടു് ഒരുപക്ഷെ നിങ്ങളുടെ ചെവി മരവിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടാവും. എന്നാൽ

എന്റെ വാക്കുകളം അത്തരത്തിൽ പെട്ടതേണ്ടവയല്ല ഞാൻ സത്യമായി പറയുകയാണു്. മദാലസെ, ഭവതി ഈ ദുഃഖ പൂരിതമായ ജീവിതം ഉപേക്ഷിക്കു. ദൈവത്തെ വിചാരിച്ചു മയ്യാദയോടും സത്യത്തോടുംകൂടിയ ഒരു ജീവിതം നയിക്കുവാൻ തയ്യാറെടുക്കു. ഇനിയും വൈകുന്നതായാൽ നിരവധി പ്രതികൂല്യങ്ങളം വന്നുചേരുവാൻ ഇടയുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു നിസ്വാർത്ഥവും, ആത്മാർത്ഥവും സഹതാപപൂർണ്ണവുമായ ഒരു ഹൃയത്തോടെ ഞാൻ പറയുകയാണു്.

മദാ:—ഹും മി. അജിത്, താങ്കളം എന്തറിഞ്ഞിട്ടാണു് പറയുന്നതു്? എന്നെപ്പോലെയുള്ളവർക്കു് ശാശ്വതസമാധാനം എവിടെനിന്നു കിട്ടുവാനാണു്. ഞാൻ ഈ ജീവിതത്തോടു് വിടപറയുവാൻ തയ്യാറാണു്. പക്ഷെ, എന്തു ചെയ്യാം? ആരാണു് എന്നെപ്പോലെയുള്ളവരെ സ്വീകരിക്കുവാനും സ്നേഹിക്കുവാനും ഉണ്ടാവുക? വെറും വാക്കുകൊണ്ടു പറയുന്നവർ വേണ്ടുവോളം ഉണ്ടാകും.

ഞാ:—ശരി, അതിനെക്കുറിച്ചു് നിങ്ങളം വെറുതെ വ്യസനിക്കേണ്ട. നിങ്ങൾക്കു് സമ്മതമാണെങ്കിൽ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ രക്ഷാകർത്തൃത്വം ഏറെറടുത്തുകൊള്ളാം.

മദാ:—ഇതെല്ലാം നിങ്ങൾക്കിപ്പോളം തോന്നുമായിരിക്കാം. പക്ഷെ ഇതേ അനുഭവം എന്നും നിങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുമെന്നു ഞാൻ എങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കും?

ഞാ:—ആട്ടെ, ഒരു സംഗതികൊണ്ടതന്നെ നിങ്ങൾക്കെന്റെ ആത്മാർത്ഥതയെ അളക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണല്ലൊ.

മദാ:—എന്താണതു്?

ഞാ:—രണ്ടു മാസത്തോളം രോഗശയ്യാവലംബിയായി കിടന്ന നിങ്ങളെ ദിവസവും വന്നന്വേഷിക്കുവാൻ ഞാനല്ലാതെ വേറെ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നുവോ? എന്നോടാരെങ്കിലും ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടാണൊ ഞാൻ വന്നിരുന്നതു്?

മദാ:—അതു ശരിയാണു്. എന്നാൽ നിങ്ങളും എന്തുകൊണ്ടാണു് ഞാൻ കിടക്കുന്നിടത്തു് വരാഞ്ഞതു്?

ഞാ:—എനിക്കു് നിങ്ങളെ പരിചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

മദാ:—ഞങ്ങളെപ്പോലെയുള്ളവരെ പരിചയമാകുവാൻ പ്രത്യേകം മുൻചടങ്ങുകളും ഒന്നും ആവശ്യമില്ലെന്നു ഒരുപക്ഷെ താങ്കൾക്കു് അറിയുകയില്ലായിരിക്കാം—അല്ലെ?

ഞാ:—അത്തരക്കാരായി ഇടപെടണമെന്നു് വിചാരിക്കുന്നില്ല!—എനിക്കു സ്ത്രീകളോടു പെരുമാറുന്നതിൽ പ്രത്യേകം ചില നിബന്ധനങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും ഉണ്ടു്.

മദാ:—താങ്കൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന "അത്തരക്കാരിൽ"പ്പെട്ടവളല്ലെ ഞാനും? എന്നോടു ഒരു പ്രത്യേകപ്രതിപത്തി തോന്നുവാനുള്ള കാരണം?

ഞാ:—അടക്കുവാൻ വയ്യാത്ത സഹതാപം.

മദാ:—അപ്പോൾ വെറും സഹതാപമേ എന്നോടുള്ളു. എന്നെ താങ്കൾ സ്നേഹിക്കുന്നില്ലേ—?

ഞാ:—കാലക്രമത്തിൽ അങ്ങനെ ഒരു അനുഭവവിശേഷം ഉണ്ടാകുമായിരിക്കാം. പക്ഷെ, എനിക്കു് ഇപ്പോൾ അങ്ങനെ പറയുവാൻ വയ്യ.

മദാ:—ശരി. ഈ ഒരു സാഹചര്യം ഞാൻ എത്ര നാളായി കിട്ടുവാൻ ആശിക്കുന്നു. പക്ഷെ അതു് കരംഗതമായിട്ടും എനിക്കു് സ്വീകരിക്കുവാൻ തോന്നുന്നില്ല—അതു വേറെ ഒന്നുകൊണ്ടുമല്ല—താങ്കൾ എന്നെ എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി സ്വീകരിക്കുന്ന പക്ഷം, അതു താങ്കളുടെ ഭാസുരമായ ഭാവിയെ കരിനിഴൽ ബാധിപ്പിക്കയായിരിക്കും. താങ്കളുടെ സ്നേഹിതന്മാരും കുടുംബത്തെന്നെയും താങ്കളെ ബഹിഷ്കരിക്കും. അതിനുംപുറമെ രോഗിയായ എന്നെ സ്വീകരിക്കുന്നതു് വളരെ ആലോചിച്ചിട്ടു വേണം—അജിത്, അങ്ങയുടെ ഈ ആത്മാർത്ഥഹൃദയം

അങ്ങയ്ക്കനുയോജ്യമായ ഒരു യുവതിയുമായി കൈമാറുവാൻ ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു-

ഞാ:-മദാലസേ: അപ്പോൾ നിങ്ങൾ ഞാൻ പറഞ്ഞതനുസരിക്കുകയില്ല, അല്ലെ? ശരി, ഞാൻ പോകട്ടെ.

മദാ:-അജിത് ഞാൻ ഒരു കാര്യം ഓർമ്മപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. താങ്കളെ ഞാൻ സ്നേഹിച്ച് താങ്കളൊരുമിച്ച് ജീവിക്കുവാൻ എനിക്കു വളരെ മോഹംതന്നെയാണു്. പക്ഷെ, അങ്ങനെവന്നാൽ എനിക്കു കിട്ടുന്ന ധനസഹായങ്ങളും എല്ലാം തീരെ നിന്നുപോകും. ആ വൃദ്ധനായ പ്രഭു അറിഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹം ഉടനെ എന്നെ നിരാകരിക്കും. താങ്കൾക്കും ആരും സഹായം ഇല്ലാതെ വരും രോഗബാധിതയായ എനിക്കാണെങ്കിൽ പണം എല്ലായ്പോഴും ആവശ്യമായിരിക്കും. അതു് വല്ലാത്തൊരു ശോഷട്ടമായി പരിണമിക്കും. ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അങ്ങു് എന്നെ വെറുക്കുവാനും തുടങ്ങും. ഇതെല്ലാം ഞാനെത്ര കണ്ടും അനുഭവിച്ചും കഴിഞ്ഞതാണെന്നു അറിയാമോ? അതുകൊണ്ടു പറയുന്നതാണു്.

ഹൃദയം തുറന്ന അവളുടെ സംസാരത്തിൽ പശ്ചാത്താപത്തിന്റെ മാറ്റൊലി ഉടനീളം അലയടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതേ സമയം അവൾക്കതു് എന്നിൽനിന്നും മറച്ചുവെക്കണമെന്ന മോഹത്താൽ അവൾ സംസാരവിഷയം മാറ്റി. 'വരൂ നമുക്കവരുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു് പോവുക – ഭക്ഷണം വല്ലതും കഴിക്കണ്ടെ?'

ഞാ:—വേണ്ട. ഞാനങ്ങോട്ട് വരുന്നില്ല. എനിക്കു് പോകണം.

മദാ:—കുറച്ചുകൂടി തമാശകൾ പറഞ്ഞിട്ട പോകാം.

ഞാൻ:—ഇല്ല. എന്റെ മനസ്സിനു യോജിച്ച ആളുകളും നേരം പോക്കുകളുമല്ല ഇതു്. നിങ്ങളുടെ വർത്തമാനങ്ങളും കളിയും ചിരിയും എല്ലാം സന്തോഷത്തിനു പകരം തീരാത്ത സങ്കടമാണു് എന്നിൽ ഉളവാക്കുന്നതു്—

മദാ:—ശരി. അങ്ങേയ്ക്കുവേണ്ടി ഞാൻ ഗൌരവം നടിച്ച് ഇരുന്നു കൊള്ളാം.

ഞാ:—മദാലസേ, കളി എല്ലാം കളയ്യ. ഞാൻ ചോദിച്ചതിനു സമാധാനം പറയ്യ. എനിക്ക് പല ജോലികളും ഉണ്ട്, വേഗം പോകണം.

മദാ:—അജിത്, എന്റെ സകല സംഗതികളും മനസ്സിലായിട്ടും അങ്ങ് എന്നെ സ്വീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറാണോ? ഭാവിയിൽ ഒരിക്കലും ഞാൻമൂലം പശ്ചാത്തപിക്കയില്ല എന്നതു തീച്ചയാണോ?

ഞാ:—അതെ, എന്തൊ ഒരാത്മീകശക്തിയുടെ ആകർഷണമാണ് എന്നെ നിങ്ങളിലേക്ക് ആകർഷിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഞാൻ വെറുക്കുന്നതും അപഹസിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ഒരു സ്ത്രീയോടതന്നെ എന്റെ മനസ്സ് ഒട്ടിച്ചേരണമെങ്കിൽ അതു എന്തൊ ഒരു ശക്തികൊണ്ടാണെന്നുള്ളതു് തീച്ചയല്ലെ? നിങ്ങളെ കണ്ടതു് മുതൽ എന്റെ മനസ്സിനു അനിവ്വചനീയമായ ഒരു വികാരവിശേഷം അനുഭവപ്പെട്ടതുടങ്ങി. നീങ്ങളുടെ ചിന്ത മനസ്സിൽ ഉദിക്കുമ്പോഴെല്ലാം എന്റെ കഴിവുകൂടം മുഴുവനും ഉപയോഗിച്ച് അതിനെ അടിച്ചമർത്തുവാൻ നോക്കും – പക്ഷെ വിപരീതഫലമാണ് സംഭവിക്കാറു—

മദാ:—അജിത്! ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ആത്മാർത്ഥതയിൽ തികച്ചും വിശ്വസിക്കുന്നു. അവിടുന്നു പറഞ്ഞമാതിരി ഞാൻ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തയ്യാറാണ്—

ഞാ:—മദാലസ സത്യം ചെയ്യാമോ? ഇന്നുമുതൽ വേറൊരാളേയും സ്വീകരിക്കയില്ലെന്നു!

മദാ:—അപ്പോഴം ആ പ്രേമവിനേയൊ?

ഞാ:—ഒരച്ഛന്റെ നിലയിലുള്ള അദ്ദേഹം ഇതറിഞ്ഞാൽ സന്തോഷിക്കുകയേയുള്ളു. അഥവാ, മറിച്ചാണെങ്കിൽ ആ സഹായം വേണ്ടെന്നുവെക്കുകയാണ് ഭേദം.

മദാ:—എന്നാൽ ശേഷമുള്ള ജീവിതം ഞാൻ അങ്ങയുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ തണലിലാണു് വിശ്രമിക്കുന്നതു് എന്നു മാത്രമേയോടെ കഴിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അതിന്റെ നന്മക്കായി ഇതാ, 'ഇതെടു് സ്വീകരിച്ചാലും.' എന്നു് പറഞ്ഞു് മേൽപ്പുറത്തുവെച്ചിരുന്ന ഒരു കുല റോസാപ്പുഷ്പം എന്റെ കോട്ടിന്മേൽ കൊണ്ടുവന്നു കുത്തി.

വികാരാവേശത്താൽ എന്തു് പറയണമെന്നറിയാതെ 'നാളെ കാണാം' എന്നു് പറഞ്ഞു ഞാൻ അവിടെ നിന്നും ഇറങ്ങിപ്പോയി. പടി ഇറങ്ങിയ ഉടനെ പിന്നിൽനിന്നു ആരോ വിളിക്കുന്നതുകേട്ടു ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. 'ഹൊ! മി. മധുവോ? ഉം, എന്തേ പിന്നാലെ ഇറങ്ങിയതു്!!'

മധു:—അവിടെ ഇരുന്നിട്ടെന്തു് ചെയ്യാനാണു്?

ഞാ:—മടുപ്പായില്ലേ?

മധു:—ഇല്ല. അവനും സുഖമില്ലാതെ കിടക്കുവാൻ പോയി. ആട്ടെ, അവളെപ്പറ്റിയുള്ള താങ്കളുടെ അഭിപ്രായം എന്താണു്?

ഞാ:—വഴിപിഴച്ചുപോയ ഒരു ദൈവട്ടതിയെപ്പോലെയാണെനിക്കവളെപ്പറ്റി തോന്നിയതു്.

മധു:—താങ്കളും അവളുടെ ചതികളിൽ വല്ലാതെ കുടുങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു് തോന്നുന്നുണ്ടല്ലോ?

ഞാ:—ഹേയ് അങ്ങിനെ കുടുങ്ങുവാൻ ആർക്കും സാധിക്കയില്ല.—പക്ഷെ എനിക്കവളെ വളരെ നല്ലൊരു യുവതിയായിട്ടാണു് തോന്നിയതു്—

മധു:—ശരി, കാലം എല്ലാം മനസ്സിലാക്കിത്തരും. സൂക്ഷിച്ചു വേണം അടുക്കുവാൻ എന്നുമാത്രമേ ഞാൻ ഇപ്പോൾ പറയുന്നുള്ളൂ.

ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ പിരിയേണ്ടസ്ഥലം വന്നു. ഞാൻ എന്റെ വീട്ടിലേക്കു് തിരിച്ചു.

അദ്ധ്യായം-5

മിന്റെ സ്നേഹിതൻ അജിത് കഥ പറയൽ ഇതുവരെയാക്കിയപ്പോഴേക്കും നിത്തി. 'നിങ്ങടെ ദയവായി ആ ജനൽ ഒന്നടയ്ക്കാമോ—എനിക്ക് വല്ലാതെ തണുക്കുന്നു—ഞാനൊന്നു കിടക്കട്ടെ' എന്നു പറഞ്ഞു.

ഞാനെഴുന്നേറ്റ് ജനലടച്ചു. അജിത് വളരെ നേരത്തെ സംസാരത്തിന്റെ ഫലമായി വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചു തലയണമേൽ തല അമർത്തി മിണ്ടാതെ കിടന്നു.

'ഒരു പക്ഷെ അധികം സംസാരിച്ചതുകൊണ്ടായിരിക്കും ഇത്ര ക്ഷീണം. നിങ്ങടെ ഒന്നു ഉറങ്ങുവാൻ ശ്രമിക്കു—കഥ മുഴുവൻ കേൾക്കുവാൻ ഞാൻ അടുത്തൊരു ദിവസം വരാം' എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു—

അ:—'നിങ്ങൾക്കെന്റെ കഥ കേട്ടുമടുത്തിട്ടായിരിക്കാം—ഇല്ലെ?'

ഞാ:—'ഏയ് ഒരിക്കലുമില്ല. രസം പിടിച്ചുവരുന്നതെയുള്ളൂ'.

അ:—'എന്നാൽ ഞാൻ മുഴുവനാക്കാം. ഉറങ്ങുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ആശ്വാസം എനിക്കതു മുഴുവൻ താങ്കളോട് പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞാൽ കിട്ടുന്നതാണ്.' അയാൾ തുടർന്നു. 'മാലതിയുടെ അടുക്കൽനിന്നും വീട്ടിലെത്തിയ എനിക്ക് ഉറക്കം വന്നതേയില്ല. ഞാൻ അന്നത്തെ സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഞാനും മാലതിയുമായി ആദ്യത്തെ കൂടിക്കാഴ്ച, പിന്നീടുണ്ടായ അഭിമുഖസംഭാഷണം അതിനെത്തുടർന്നുണ്ടായ വാഗ്വാദം — ഇങ്ങനെ ഒന്നിനെ തുടർന്നു മറ്റൊന്നായി ചിന്തകൾ ഘനമുയർത്തുവാൻ തുടങ്ങി. മാലതിയ്ക്ക് ഈ വക യാതൊരു ചേഷ്ടകളും അനുഭവപ്പെട്ടുകയില്ലായിരിക്കാം. എന്തെന്നാൽ അവളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഈമാതിരിയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളും വാഗ്വാദങ്ങളും പുത്തരിയല്ല. എത്ര എത്ര ആളുകളോട് ഈ മാതിരി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവണം. അതോർത്തതോടെ മധുവിനോടും കൂട്ട

കാരോട്ടം അന്നങ്ങായ അവളുടെ ഈഷ്യയോടുകൂടിയ പെരുമാറ്റം എന്റെ ഓമ്മയിൽ വന്നു. എന്തൊരപമര്യാദമായിട്ടാണ് അവൾ അവരോട് പെരുമാറിയതു്. ഇങ്ങിനെതന്നെയല്ലേ പഴകിയാൽ എന്റെയും സ്ഥിതി!! (കുറച്ചുനേരത്തെ ആലോചനയ്ക്കുശേഷം) അങ്ങിനെ വേണമെന്നില്ലല്ലോ? എന്നോടവൾക്ക് അന്തരമായ സ്നേഹമുണ്ടെന്നാണു് എനിക്കു് തോന്നുന്നതു്. സ്നേഹിക്കുവാനും സ്നേഹിക്കപ്പെടുവാനും പ്രത്യേക സമയമോ സന്ദർഭമോ വേണ്ട എന്നുള്ള കാര്യം തീച്ചയാണല്ലോ. വിശേഷിച്ചു മാധവിയെപ്പോലെയുള്ളവർക്കു്!!! എന്നിട്ടും, ഇതെല്ലാം അറിഞ്ഞിട്ടും എന്തുകൊണ്ടാണു് എന്റെ ഹൃദയം അവളെ തന്നെ കാംക്ഷിക്കുന്നതു്!! അവൾ അസഹ്യമായ ചൂടായാൽ ഭക്ഷണമുറി വിട്ടു പോകുമ്പോഴും എനിക്കല്പാതെ വേറെ ആർക്കും അവളെ അനുഗമിക്കുവാൻ തോന്നിയില്ല. എന്റെ മനോവൃത്തി എനിക്കുതന്നെ അജ്ഞേയമായിരിക്കുന്നു. ഇതിനിടയിൽ പെട്ടെന്നു എന്റെ വിചാരഗതി ഒന്നുമാറി. എനിക്കു തോന്നി, മാധവിസയ്ക്കു് എന്നിൽ സ്നേഹം തോന്നത്തക്ക പ്രത്യേക യോഗ്യതകളൊന്നും ഇല്ലാത്ത അവസ്ഥയ്ക്കു് അവൾ എന്നെ നിരാകരിക്കാതിരിക്കയില്ല, തീച്ച തന്നെ. അതുകൊണ്ടു് ഏതായാലും അടുത്തിട്ടു അകലുന്നതിൽ ഭേദം അടുക്കാതിരിക്കയല്ലേ നല്ലതു് എന്നു് വിചാരിച്ചു് ഞാൻ അവൾക്കു ഒരെഴുത്തുവഴി എന്റെ കഴിവില്ലായ്മയെ അറിയിച്ചാലോ എന്നു വിചാരിച്ചു. ഉടന്നിങ്ങിനെ പല പ്രോദ്യാത്തരങ്ങളും എന്റെ മനസ്സിൽ പൊങ്ങിത്താഴുവാൻ തുടങ്ങി. അവസാനം അവളെ വിശ്വസിച്ചു് സ്വീകരിക്കുവാൻതന്നെ തീർച്ചയാക്കി. സ്നേഹിതാ! അന്നത്തെ എന്റെ മനോഗതിയെക്കുറിച്ചു് വർണ്ണിച്ചു പറയുവാൻ ഇന്നെനിക്കു സാദ്ധ്യമാണു്. ഞാൻ വിചാരപരമ്പരയാൽ ക്ഷീണിച്ചു് മയങ്ങിപ്പോയി.

പിറ്റെ ദിവസത്തെ പ്രഭാതം നവോന്മേഷത്തോടുകൂടിയ സ്വാഗതമാണു് എനിക്കരുളിയതു്. മാധവിസയുടെ അടുക്കലേ

ക്കു് പോകേണ്ടസമയം കാത്തു കാത്തു ഞാൻ സന്തോഷിച്ചു. എന്തു ജോലി ചെയ്യുമ്പോഴും ഭക്ഷണം കഴിക്കുമ്പോഴും എന്നുവേണ്ട ഇരിക്കുമ്പോഴും നടക്കുമ്പോഴും എല്ലാം അവളുമായി ഉണ്ടാകുവാൻ പോകുന്ന സംഗമത്തെ കുറിച്ചു് ഓർത്തു് ഞാൻ അസ്വസ്ഥനായി.

ഒരു വിധത്തിൽ ഞാൻ രാത്രി ഒമ്പതരയാക്കി, നല്ല വേഷങ്ങളെല്ലാം ധരിച്ചു പുറത്തേക്കു ഇറങ്ങി. ഇടവും വലവും നോക്കാതെ നേരെ മദാലസയുടെ ഭവനത്തിലേക്കു് നടന്നു തന്നെപോലെ തന്നെ മദാലസയും അക്ഷമയായി എന്റെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചു് പുറത്തേക്കു നോക്കി ജനാലയ്ക്കൽത്തന്നെ നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും എന്നു വിചാരിച്ചു് ഞാൻ ദ്രുതഗതിയിൽ നടന്നു. അകത്തു വിളക്കുകളും എല്ലാം കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതു് ഞാൻ ദൂരത്തു നിന്നുതന്നെ കണ്ടു. പക്ഷെ ആശിച്ചമാതിരി മദാലസയെ മാത്രം ഞാൻ അവിടെ എങ്ങും കണ്ടില്ല. അകത്തു പ്രവേശിച്ചിട്ടും സ്വാഗതം ചെയ്യുവാനായി അവളും വരുന്നതും കണ്ടില്ല. പരിഭ്രമത്താൽ ഞാൻ കാവൽ നിന്നിരുന്ന മനുഷ്യനോടു ചോദിച്ചു. അയാളും മറുപടി പറഞ്ഞു. "അമ്മ പതിനൊന്നു മണി കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമേ വരികയുള്ളൂ". നിരാശാഭരിതനായ ഞാൻ അതുവരെ കെട്ടിപ്പൂട്ടിയിരുന്ന സകല ആശകളും വേരോടെ പറിഞ്ഞുവീഴുന്നപോലെ സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോയി. അപ്പോഴേക്കും മദാലസയുടെ വണ്ടി പടിയ്ക്കൽ വന്നുനിന്നു. അവൾ അതിൽനിന്നിറങ്ങി അകത്തേക്കു ഓടിവന്നു. ഞാൻ അവിടെ ഉമ്മറത്തായി നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു് അവൾ ലജ്ജകൊണ്ടു തല താഴ്ത്തി. ഒരക്ഷരംപോലും സമാധാനം പറയുവാൻ നില്ക്കാതെ എന്നെ അകത്തേക്കു് ക്ഷണിച്ചു. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും കൂടി സൽക്കാരമുറിയിൽ പോയി ഇരുന്നു. ഞാൻ അപ്പോഴും ഒരക്ഷരവും അവളോടു സംസാരിച്ചില്ല. എന്റെ മൌനത്തിൽ പരിഭവം നടിച്ചു് അവൾ ചോദിച്ചു. "എന്താണു് താങ്കൾ ഒന്നും സംസാരിക്കാതിരിക്കുന്നതു്."

ഞാ:—എന്തു സംസാരിക്കുവാനാണു്—എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതെല്ലാം പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു പക്ഷെ ഞാൻ ഇന്നു് വരണ്ടായി

രുന്നു എന്നു് ഇവിടെ വന്നപ്പോഴാണു് തോന്നിയതു്—അതു മാത്രമെയുള്ളൂ.

മദാ:—ഹും, എന്തുകൊണ്ടാണതു്?

ഞാ:—എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, നിങ്ങടെക്കത്തിൽ അതു രസമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

മദാ:—രസമില്ലെന്നു നിങ്ങടെ എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കി.

ഞാ:—നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നു.

മദാ:—എന്താ, ഞാൻ നിങ്ങടെ വരേണ്ട സമയത്തു് പുറത്തുപോയി എന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണോ പറയുന്നതു്?

ഞാ:—അതെ—അതുകൊണ്ടുതന്നെ.

മദാ:—കലശലായ തലവേദനയുള്ളതിനാൽ കാറ്റുകൊണ്ടാൽ ഭേദം കിട്ടുമെന്നു വിചാരിച്ചു പുറത്തുപോയതാണു്.

ഞാ:—ഓ-തലവേദനയുണ്ടെങ്കിൽ വിശ്രമിക്കു. അതാണു് നല്ലതു്. ഞാൻ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നില്ല ഞാൻ പോകട്ടെ. പിന്നീടു വന്നുകണ്ടുകൊള്ളാം. എന്നു പറഞ്ഞു എഴുന്നേറ്റു.

ഉടനെ അവൾ എഴുന്നേറ്റുവന്നു എന്റെ കൈ രണ്ടും കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു സങ്കടപാരവശ്യത്തോടെ എന്റെ മുഖത്തേക്കു് നോക്കി. യാചനയുടെ മട്ടിൽ എന്നോടവിടെ ഇരിക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു—അവൾ അടുത്ത മുറിയിലേക്കു് ഉടുപ്പുമാറുവാനായി പോയി. ഞാൻ തനിയെ അവിടെ ഉലാത്തുവാനും തുടങ്ങി. അതിനിടയിൽ മദാലസ ആരോടൊ സംസാരിക്കുന്നതു് കേട്ടു് 'സ്നേഹിത, താങ്കൾ ഇനിയെങ്കിലും എന്നെ ശല്യപ്പെടുത്താതിരിക്കണം'. നിങ്ങളുടെ എല്ലാം മനോഗതി എനിക്കു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലായി—സൌന്ദര്യത്തിനും പണത്തിനും മാത്രം വില കല്പിച്ചു താൽക്കാലികസുഖത്തെ കാംക്ഷിച്ചുവരുന്ന നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ളവരുടെ സഹവാസം ഇനിമേൽ ഞാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നില്ല—എന്തെന്നാൽ, താൽക്കാ

ലികങ്ങളായ ഈവക ഗുണങ്ങളും നശിച്ചുപോയാൽ അതുവരെ അന്യർക്കുവേണ്ടി ജീവിച്ചുവന്ന ഞങ്ങളെ, പുഴുത്ത പട്ടികളെപ്പോലെയാണ് സമുദായം ബഹിഷ്ക്കരിച്ച് കളയുന്നത്—ഇതെല്ലാം എനിക്ക നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലായി. എപ്പോഴാണെന്ന് അറിയാമോ? അന്ന് സുഖമില്ലാതെ ജീവിതമരണസംഘട്ടനത്തിൽ കിടക്കുമ്പോഴും ഒരോറ്റ ജീവിക്കെങ്കിലും എന്നെ അടുക്കൽവന്ന ഒരു സമാധാനവാക്ക പറയുവാൻ തക്ക സഹതാപം പോലും ഉണ്ടായില്ല. ഇന്ന ഈ നിൽക്കുന്നേ നിങ്ങളംപോലും എത്ര നിർദ്ദയമായിട്ടാണ് പെരുമാറിയതു? അതുകൊണ്ട സ്നേഹിതാ,! വെറതെ ഓരോന്ന പറഞ്ഞു എന്നെ ഉപദ്രവിക്കരുതു്. നിങ്ങളുടെ വഴി നോക്കി പോകണം. എന്നെന്നേക്കുമായി നമുക്ക് പിരിയുകയും ചെയ്യാം'. എന്നു് പറഞ്ഞു സ്നേഹിതനിൽനിന്നും സമാധാനം പോലും കേൾക്കുവാൻ നിൽക്കാതെ അവളം വാതിൽ ഉറക്കെ അടച്ചു.

അടുത്തമുറിയിൽ ഉലാത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഞാൻ ഇതെല്ലാം ശ്രവിച്ച മിണ്ടാതിരുന്നു. ഞാൻ അവളുടെ ഹൃദയനസ്സിനെ ഓർത്തു വ്യസനിക്കുകയും അവളിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന പരിവർത്തനത്തിൽ സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ മിസ് ഹെല്ലൻ അവിടെ കയറിവന്നു, 'മാഡം. മദാലസ' ഇവിടെ ഇല്ലേ?' എന്നു ചോദിച്ചു.

ഞാ:—ഉവ്വ്. അവർ ഉടുപ്പു് മാറുവാൻ പോയിരിക്കയാണ്.

ഹെ:—'ശരി. അവർ വരട്ടെ. അതുവരെ നമുക്കിവിടെ ഇരിക്കാം. മിസ്റ്റർ. അജിത് താങ്കളെപ്പറ്റി മാഡം മദാലസസ്സിന് വലിയമതിപ്പാണ്', എന്നു് പരിഹാസം സ്ഫുരിക്കുന്ന സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

ഞാ:—അങ്ങനെയാണോ?

ഹെ:—മാഡം താങ്കളോടൊന്നും അതിനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞില്ലേ?

ഞാ:—'ഞാൻ പ്രശംസക്കും വിലകല്പിച്ചു സംസാരിക്കാറില്ല' എന്നു ഗൌരവത്തോടെ മറുപടി പറഞ്ഞു.

ഹെ:—എന്നാൽ താങ്കളുടെ ഈ കാത്തിരിപ്പിന്റെ ഉദ്ദേശം?

ഞാ:—ഒരു പ്രത്യേക കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കാൻ.

ഹെ:—നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള മാന്യന്മാക്ക് കാര്യങ്ങം സംസാരിക്കുവാൻ ഈ അസമയം പറ്റിയതല്ലല്ലൊ? അവളുടെ ഈ ചോദ്യത്തിലും പരിഹാസം തുളുമ്പിയിരുന്നു.

ഞാ:—സമയനിർണ്ണയമെല്ലാം കാര്യത്തിന്റെ ഗൌരവം പോലെയിരിക്കും.

ഹെ:—'ആട്ടെ, അതെല്ലാം പോട്ടെ. ഒരു നല്ല വർത്തമാനം പറയുവാനുണ്ട്'. എന്നു പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും മദാലസ അവിടെ വന്നു ചേർന്നു.

മനം മയക്കുന്നതരത്തിൽ അവർ അന്നു വേഷം ധരിച്ചിരുന്നു. ഹെല്ലനെ കണ്ടതോടെ 'ഹെല്ലൻ' നിങ്ങൾ ആ പ്രേമിനെ പോയിക്കണ്ടുവോ?

ഹെ:—'ഉവ്വ്'.

മദാ:—'അദ്ദേഹം എന്തു പറഞ്ഞു'

ഹെ:—'നിങ്ങളാവശ്യപ്പെട്ടതു'. എന്റെ കൈവശം തന്നു'.

മദാ:—'എത്ര?'

ഹെ:—'ആറായിരം'

മദാ:—'തരുമ്പോൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലെ?'

ഹെ:—'ഇല്ല'

"പാവം. സാധുമനുഷ്യൻ." ഈ വാചകം പരിതാപപൂർണ്ണമായ സ്വരത്തോടെയാണവർ ഉച്ചരിച്ചതു. അതിനുശേഷം അവർ ആ ശുപ മുഴുവൻ മിസ് ഹെല്ലനിൽനിന്നും എണ്ണി

മേടിച്ചു. "മിസ്° ഹെല്ലൻ, നിങ്ങൾക്കിതിൽനിന്നും പണം വല്ലതും ആവശ്യമുണ്ടോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ഹെ:—"ഉവ്വ്°" ഒരു നാനൂറു രൂപ കിട്ടിയാൽ വളരെ ഉപകാരമായിരുന്നു. രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കകം മടക്കിത്തന്നുകൊള്ളാം."

മദാ:—ആട്ടെ, നാളെ രാവിലെ ആളെ അയക്കു. ഇപ്പോൾ നേരം വളരെ വൈകി.

ഹെ:—ശരി. മറക്കാതെ തരണേ എന്നു പറഞ്ഞു പോകുവാൻ പുറപ്പെട്ടു.

മദാ:—നില്ല്. പോകുവാൻ ധൃതിയായോ? ഞങ്ങളൊരുമിച്ചു ഊണു കഴിച്ചുപോകാം.

ഹെ:—ഇല്ല—മി. ചാൾൽസ് അവിടെ എന്നെ കാത്തിരിക്കും.

മദാ:—ശരി, അയാളം ഇപ്പോഴും അവിടെ വരാറുണ്ടോ? എന്റെ അനേഷണം പറയണം കിട്ടോ.

ഹെ:—ശരി. എന്നാൽ നാളെ കാണാം. എന്നു പറഞ്ഞു അവിടെ നിന്നും പോയി.

മദാലസ ആ ആയിരത്തിന്റെ ആറുനോട്ടുകളും എടുത്തു ഒരു മേശയിൽ ഭദ്രമായി കൊണ്ടുപോയി വെച്ചു, പൂട്ടി, വീണ്ടും എന്റെ അടുക്കൽ വന്നു. അടുത്തുള്ള ഒരു കസേര വലിച്ചിട്ടു അതിൽ ഇരുന്നു.

മദാ:—അജിത്°, അങ്ങ് എന്നെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഞാൻ ഈ പണം വാങ്ങിയതിൽ അങ്ങയ്ക്കുനോട്ട ദോഷ്യം ഉണ്ടോ?

അ:—എന്റെ ദോഷ്യത്തിലും സന്തോഷത്തിലും നിങ്ങൾക്കെന്താണ്°? അന്യരിൽനിന്നു കഴിയുന്നതും രൂപ മേടിക്കല്ലെ നിങ്ങളുടെ തൊഴിൽ? അതിൽ ഞാനെന്തു പറയാനാണ്°?

മദാ:-(സങ്കടത്തോടുകൂടി) കഷ്ടം! അജിത്, നിങ്ങടെ മനസ്സിലായിട്ടില്ല.

ഞാ:-നല്ലവണ്ണം.

മദാ:-എന്നിട്ടാണോ ഇങ്ങനെ പറയുന്നത്? എന്നു ചോദിച്ചു വികാരാവേശത്തോടെ അവിടെനിന്നും എഴുന്നേറ്റ് എന്റെ കാലിന്റെ ചുവട്ടിൽ വന്നിരുന്നു കൈ മടിയിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് അപേക്ഷാസ്വരത്തിൽ വീണ്ടും ചോദിച്ചു. "പ്രിയപ്പെട്ട അജിത്, അങ്ങ് എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ലേ?"

ഞാ:—ഉവ്വ്, നിശ്ചയമായും.

മദാ:—ഹാ, അജിത്, ഞാനൊരു ഭാഗ്യവതിതന്നെയാണ്. എന്തെന്നാൽ, എന്റെ ജീവിതത്തിലും, എനിക്കാത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുവാൻ ഒരു ഉന്നതവ്യക്തിയെ കിട്ടിയല്ലൊ. അതുതന്നെ എന്റെ ജീവിത സാഫല്യം. ഇതുമായ പ്രേമഭാജനത്തിനു ദാസി ലക്ഷ്മി ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളും കൊണ്ട് മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു.

ഭക്ഷണം കഴിച്ചു ആ രാത്രി അവിടെത്തന്നെ ഞാൻ മദാലസയൊരുമിച്ച് കഴിച്ചു. അങ്ങിനെ അവളുമായി എന്റെ ആപ്രഥമരാത്രിയും സന്തോഷഭരിതമായ സംഭവങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോയി.

അദ്ധ്യായം–6

വിറേറദിവസം അഞ്ചുമണിയായതോടെ ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു. എന്റെ വസതിയിലേക്കു പോകുവാൻ പുറപ്പെട്ടു. പോകുമ്പോഴം മദാലസ ഒരു താക്കോൽ എന്റെനേരെ നീട്ടിപ്പറഞ്ഞു. "ഇതാ, ഇതെന്റെ മുറിയുടെ പിന്നിലെ വാതലിന്റെ താക്കോലാണ്. ഇതു ഞാൻ ആർക്കും ഇതുവരെ കൊടുത്തിട്ടില്ല. ആദ്യമായി അങ്ങയ്ക്കാണ് തരുന്നത്. യുക്തംപോലെ ഉപയോഗിക്കാം."

താക്കോൽ മേടിച്ചു ഞാൻ പുറത്തേക്കു ഇറങ്ങി. ശ്രദ്ധയായ ഒരു സ്ത്രീയാൽ സ്നേഹിക്കപ്പെടുകയും അവളിൽനിന്നു സ്നേഹമധു ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ കവിഞ്ഞു ഒരാനന്ദം ലോകത്തിൽ വേറെയുണ്ടോ എന്നു എനിക്കു സംശയം തോന്നി. പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ എതുയും തുച്ഛമായിത്തോന്നാവുന്ന ഈ സംഗതിയിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആനന്ദം അവർണ്ണനീയംതന്നെ! വിദ്യാഭ്യാസം, കുടുംബമഹിമ, വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യം മുതലായ ഘടകങ്ങളും ശാശ്വതമായ ദാമ്പത്യത്തിനുള്ള കരുക്കളാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയെല്ലാം ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു ഹൃദയത്തിൽനിന്നൊഴുകുന്ന പ്രേമാമൃതത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേരുന്നവ മാത്രമാണ് എന്നെനിക്കു അനുഭവപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ഒരഭിസാരികയായി ജീവിതം നയിക്കുന്ന ഒരുവളിൽനിന്നു ഈവിധം ഒരനുഭവം എനിക്കുണ്ടായതിൽ ആർക്കും വിശ്വാസം തോന്നുകയില്ല. എന്തെന്നാൽ, അവൾക്കു ഹൃദയമില്ല—വികാരമില്ല, ആത്മാവില്ല. എല്ലാം നശിച്ചു ചാമ്പലായി. അവർ സ്നേഹിക്കുന്നതു സ്വാർത്ഥപൂരണത്തിനുവേണ്ടി മാത്രം; ആത്മപ്രചോദനം അതിലില്ല. അവർ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽത്തന്നെ ആരാണ് വിശ്വസിക്കുക. ഇങ്ങനെയെല്ലാം ആണെങ്കിലും വിപരീതമായ ഒരു അനുഭവമാണ് ദൈവഗത്യാ എനിക്കുണ്ടായതു്.

വീട്ടിൽ എത്തിച്ചേർന്ന എനിക്കു അന്നത്തെ ദിവസം ഒരു സുദിനമായിത്തന്നെ തോന്നി—ഉച്ചയായതോടെ ഉദ്യോഗസംബന്ധമായി എനിക്കൊരു സ്ഥലത്തേക്കു പോകുവാനുണ്ടായിരുന്നു—മടങ്ങി വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ മേശപ്പുറത്തുതന്നെ മാലതിയുടെ ഒരു കുറിപ്പു കിടക്കുന്നതു കണ്ടു ഞാൻ അതു ത്വരിതത്തിൽ വായിച്ചു. അന്നു വൈകുന്നേരം അഞ്ചുമണിയോടുകൂടി അവളുടെ വീട്ടിൽ ചെല്ലുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടായിരുന്നു ആ കുറിപ്പു്. സമയം നോക്കിയപ്പോൾ മണി ആറരവാറായിരിക്കുന്നു. എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ ഞാൻ പരിഭ്രാന്തനായി. ഏതായാലും പറഞ്ഞ സമയം കഴിഞ്ഞസ്ഥിതിക്കു് ഞാൻ കുളിച്ചു വൃത്തിയായിപ്പോകുവാൻ തീച്ചയാക്കി.

ഏതാണ്ടു് ആറരയായതോടെ ഞാൻ മാലതിയുടെ ഗൃഹത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു. പക്ഷെ, മാലതിസ്സ്വപകരം ഞാൻ മിസ്സ് ഹെല്ലനെയാണവിടെ കണ്ടതു്. ക്ഷോഭത്താലും ദ്വേഷ്യത്താലും ഞാനവളെ കണ്ടഭാവംപോലും നടിക്കാതെ ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചു. എന്റെ ഭാവം മനസ്സിലാക്കിയ മിസ്സ് ഹെല്ലൻ ഉടനെ എന്റെ പിന്നാലെ വന്നു എന്നെ അവളുടെ വീട്ടിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു നിർബ്ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. മാലതി എവിടെ എന്നും ആരുടെകൂടെപ്പോയി എന്നും അറിയുവാൻ വെമ്പൽകൊണ്ടിരുന്ന എന്റെ ഹൃദയം വിശ്രമമില്ലാതെ പിടക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവളോടു ത്വരിതം ചോദിക്കുവാൻ എന്റെ അഭിമാനം സമ്മതിച്ചുമില്ല. ഈ വിഷമഘട്ടത്തെ എങ്ങനെ തരണം ചെയ്യേണ്ടു എന്നോർത്തു ഞാൻ വിഷണ്ണനായി ഒരക്ഷരംപോലും ഉരിയാടാതെ നിശ്ചേഷ്ടനായി ഇരുന്നു. ഘനത്ത നിശ്ശബ്ദതയെ ഭഞ്ജിച്ചുകൊണ്ടു മിസ്സ് ഹെല്ലൻ ചോദിച്ചു. "സർ, മാഡം മാലതി ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ചാണോ വന്നതു്? എന്താണു വരാൻ ഇത്ര വൈകിയതു്?"

ഞാ:—ഉദ്യോഗസംബന്ധമായി പുറത്തുപോയിരിക്കയായിരുന്നു. അഞ്ചുമണി കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമാണു് തിരിച്ചുവന്നതു്. അപ്പോഴേ അവളുടെ കുറിപ്പു ഞാൻ കണ്ടുള്ളൂ.

ഹെ:–ആട്ടെ എതായാലും വരാഞ്ഞതു നന്നായി.

ഞാ:–ഹും, എന്താണതു്? അവനം എവിടേക്കാണു് പോയിരിക്കുന്നതു്.

ഹെ:–അവരുടെ ആ പ്രട്ട വന്നിട്ടുണ്ടു്. അയാളൊരുമിച്ചു് എവിടേയ്ക്കോ പോയിരിക്കയാണു്. ഇപ്പോഴം വന്നിട്ടുണ്ടാവും എന്നാണു് തോന്നുന്നതു്. അതുതന്നെയാണു് നിങ്ങളം വരാൻ പൈകിയതു് നന്നായി എന്നു പറഞ്ഞതു്.

ഞാ:–എന്താ, പ്രട്ട എന്നെക്കണ്ടാൽ കൊന്നുകളയുമോ?

ഹെ:–കൊല്ലും എന്നുവച്ചല്ല പറഞ്ഞതു്–മാഡം മോലസക്കു് അതുകൊണ്ടു് വലിയ ഇടിവുതട്ടും. അദ്ദേഹം അവക്കു ഒരു കാമുകനുണ്ടെന്നറിഞ്ഞാൽ സകല സഹായങ്ങളും തീരെ നിത്തൽ ചെയ്യും. പിന്നീടു പെരുവഴിതന്നെ ആധാരം. ഇതുവളരെ പണം കിട്ടിയിട്ടും കടമാണു ബാക്കി നില്ക്കുന്നതു്. അവരുടെ ഈ ആഡംബരജീവിതം എവിടെച്ചെന്നവസാനിക്കുമെന്നു കണ്ടുതന്നെ അറിയണം. എന്നാൽ, സർ, ഒരു കാര്യം ഞാൻ പറയാം. എനിക്കു അങ്ങയുടെ ആത്മാർത്ഥതയിൽ സഹതാപം തോന്നിയിട്ടു പറയുകയാണു്. താങ്കളം അവരെ സ്വാർത്ഥപൂരണത്തിനുള്ള ഒരു വസ്തു എന്നതിൽ കവിഞ്ഞു സ്നേഹിക്കരുതു്. അതു നിങ്ങളുടെ നാശത്തിനു കാരണമാകും.

ഞാ:–മിസ് ഹെല്ലൻ, നിങ്ങളം പറയുന്നതു തികച്ചും ശരിയാണെന്നു് എനിക്കു ബോദ്ധ്യമുണ്ടു്. പക്ഷെ ഞാൻ എത്രശ്രമിച്ചിട്ടും എനിക്കവളെ മറക്കുവാനൊ അവളിൽനിന്നകലുവാനൊ സാധിക്കുന്നില്ല.

ഹെ:–ശരി, എന്നാൽ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ല. നിങ്ങളുടെ അന്ധാനത്തിലുപ്പിച്ച സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചു ഞാൻ അതിയായി വ്യസനിക്കുന്നു. ഒരഭിസാരികയുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു

താങ്കൾക്ക വല്ലനിശ്ചയവുമുണ്ടോ? അവരുടെ യുവത്വം നിലനിർത്തുവാൻവേണ്ടിയുള്ള ഉപകരണസാധനങ്ങൾക്കുതന്നെ വേണ്ടിവരും ഒരു മാസത്തിൽ നല്ലൊരു സംഖ്യ. പിന്നെ അവരുടെ സ്നേഹിതന്മാർക്ക് പാട്ടിക്കും മറ്റുമായി അതിലും വലിയ സംഖ്യ ചിലവാക്കേണ്ടിവരും. ഇങ്ങനെ അവരുടെ അടിക്കടി ഉണ്ടായികൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭാരിച്ച ചിലവുകൾ താങ്ങുവാൻ സാധിക്കാതെ വരുമ്പോൾ ബുദ്ധിമുട്ടും കഷ്ടപ്പാടും, നീരസവും മാത്രം ബാക്കിയാവും. അവസാനം സ്നേഹവും അവിടെവെച്ച യാത്രപറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞുപോകും. നോക്കൂ! ഒരു വ്യക്തിയുടെ അധഃപതനം എത്ര ക്ഷണത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ ഇതെല്ലാം അനുഭവത്തിൽ നിന്നു പറയുന്നതാണ്. ഇരുപത്തിനാലുകൊല്ലമായി ഇത്തരക്കാരുമായി ഇണങ്ങിക്കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നവളാണ് ഞാൻ. എനിക്കവരുടെ സകല രഹസ്യങ്ങളും അറിയാം. വാസ്തവം പറയുകയാണെങ്കിൽ ഒരു ശത്രുവിനെ നമുക്ക വിശ്വസിക്കാം. അത്രപോലും ഒരു അഭിസാരികയെ വിശ്വസിച്ചുപോകരുത്. അതുകൊണ്ടു സ്നേഹിതാ, ആ സ്ത്രീയിലുള്ള ആവേശത്തെ നിയന്ത്രണം ചെയ്ത് അവരെ സാധാരണക്കാർ വീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ വീക്ഷിച്ചു പെരുമാറൂ – അതാണ് നല്ലത്.

മിസ്. ഹെല്ലന്റെ അർത്ഥഗർഭമായ പ്രസംഗം അക്ഷരംപ്രതി ശരിയായിട്ട് തോന്നിയ എനിക്ക് അതിനു ഒരു സമാധാനവും പറയുവാൻ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല–ഞാൻ വിചാരമഗ്നനായി മിണ്ടാതിരുന്നു. നിരാശയുടേയും നിസ്സാർത്ഥയുടേയും ചാലുകൾ എന്റെ മുഖത്ത് ഭാവവ്യത്യാസങ്ങൾ വരുത്തി–അതു കണ്ട് സഹതാപത്താലോ എന്തൊ ഹെല്ലൻ വീണ്ടും തുടർന്നു. ഞാൻ ഈ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് അധൈര്യപ്പെടുവാനൊന്നും ഇല്ല–ജീവിതം സന്തോഷപ്രദമാക്കുന്നതും ദുഃഖഭരിതമാക്കുന്നതും നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ വിക്ഷണഗതി അനുസരിച്ചായിരിക്കും; സാര

മില്ല. പക്ഷേ ഒന്നു എനിക്കു് തോന്നിയിട്ടുണ്ടു്—അവർ നിങ്ങളെ അതിയായി ഇഷ്ടപ്പെട്ടുന്നുണ്ടെന്നു്—ഇന്നതന്നെ ആ പ്രേത കാണുവാൻ വന്നിട്ട വളരെ നേരം ഓരോ ഒഴികഴിവുകളും പറഞ്ഞു നേരെ വന്നില്ല—സുഖമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു കിടക്കുകയായിരുന്നു. കാണാതെ അയാളം പോകയില്ലെന്ന തീരുമാനം അറിഞ്ഞപ്പോഴാണു് പിന്നീടവർ ഇറങ്ങിവന്നതു്. പ്രേതവിനെ മുഷിപ്പിക്കുവാൻ തല്ക്കാലം അവരുടെ പരിതസ്ഥിതി അനുവദിക്കയില്ല—അതുകൊണ്ടു് പാവം, മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെയാണു് അയാളം വിളിച്ചിട്ട കൂടെപ്പോയിരിക്കുന്നതു്—സുഖമില്ലാത്തതിനാൽ അധികം വൈകിക്കരുതു് എന്നു പ്രത്യേകം അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോളം അടുത്തുനിന്നു് മിസ്. ഹെല്ലനെ, വിളിക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ട. "അതാ മാഡം വിളിക്കുന്നുണ്ടു്" എന്നു പറഞ്ഞു—അവളം എന്നെയും വിളിച്ചു് മദാലസയുടെ ഗൃഹത്തിലേക്കു് പോയി.

ഞാൻ അകത്തു പ്രവേശിച്ചപ്പോളം അവളം കൃസലെന്നെ എന്റെ കൈ പിടിച്ചു് ചോദിച്ചു്—"എന്റെ നേരെ മുഷിച്ചലൊന്നുമില്ലല്ലൊ?"

മിസ്. ഹെല്ലനാണു് ഇതിനു സമാധാനം പറഞ്ഞതു്.

"ഇല്ല, ഇല്ല. ഞാനെല്ലാം പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്—ആദ്യം അദ്ദേഹം ക്ഷോഭിച്ചുവെങ്കിലും പിന്നീടു് ഔചിത്യം മനസ്സിലാക്കി".

മദാ:—വേണ്ട—"എനിക്കു് അജിതിന്റെ അടുക്കൽനിന്നുതന്നെ സമാധാനം കിട്ടണം—എങ്കിലേ എന്റെ മനസ്സിനു ശാന്തി കിട്ടുകയുള്ളു—"

ഞാൻ ചുറുചുറുക്കും ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചു. മിസ്. ഹെല്ലന്റെ ഉപദേശം എന്റെ ബുദ്ധിയിൽ മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടിരുന്നു—ഞാനൊന്നും സമാധാനം പറയാതെ മിണ്ടാതിരുന്നു — എന്റെ നിശ്ശബ്ദത മദാലസയെ വേദനിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു എനിക്കു

അവളുടെ നോട്ടത്തിൽനിന്നും മനസ്സിലായി — കുറച്ചു സമയത്തിനുള്ളിൽ വേലക്കാരി ലക്ഷ്മി "ഭക്ഷണം തയ്യാറായി" എന്നു അറിയിച്ചു. ഞങ്ങളെല്ലാവരും ഭക്ഷണത്തിനു പോയി.

ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞതോടെ മിസ് ഹെല്ലൻ വിടവാങ്ങി. ഞാനും മദാലസയും തനിച്ചായി. മദാലസ ഒരക്ഷരംപോലും സംസാരിക്കാതെ വിഷാദമഗ്നയായിക്കണ്ടു. അവളുടെ വിഷാദത്തിന്റെ കാരണം എനിക്കറിയണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ഞാൻ ഒന്നും ചോദിച്ചില്ല. എന്നാൽ സ്ത്രീകൾക്കു് അധികനേരം മൌനമായിരിക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ലല്ലോ. മദാലസ ആരംഭിച്ചു—

"അജിത്, ഞാനാദ്യം ചോദിച്ച ചോദ്യത്തിനു് ഉത്തരം പറയുകയില്ലേ? അങ്ങക്കു് എന്നോടു ദ്വേഷ്യം ഉണ്ടോ?"

ഞാ:—ഞാനെന്തിനു നിന്നോടു ദ്വേഷ്യപ്പെടുന്നു? നിങ്ങളും, നിങ്ങളുടെ ഉപജീവനത്തിനു വഴിനോക്കുന്നു—അതിൽ ഞാൻ പരിഭവിക്കുന്നതിൽ എന്തർത്ഥം?

മദാ:—അപ്പോൾ എന്റെ ജീവിതമാർഗ്ഗത്തിൽ അങ്ങക്കു് കഷ്ടപ്പാടൊന്നുമില്ലേ?

ഞാ:—വേണ്ടുന്നല്ലേ നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ അർത്ഥം?

മദാ:—അല്ല, അജിത്! അങ്ങയ്ക്കു് എന്റെ സ്ഥിതി മനസ്സിലാകാഞ്ഞിട്ടാണു്— എനിക്കു് കുറച്ചു കടങ്ങളുണ്ടു്. അതു് ഉടനെ വീട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ അങ്ങയൊരുമിച്ചു ഈ രാജ്യംതന്നെ എന്നന്നേക്കുമായി വിട്ടു വിദൂരമായ ഒരു സൈരസ്ഥലത്തു പോയി ജീവിക്കാമെന്നാണു് എന്റെ ആഗ്രഹം.

ഞാ:—ജീവിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗമോ?

മദാ:—പരിശുദ്ധ സ്നേഹത്തിന്റെ തണൽതന്നെ.

ഞാ:—ഇതു് സഫലീകൃതമാക്കുവാനുള്ള എളുപ്പാടാണോ?

മദാ:—സഫലീകൃതമാക്കണമെന്നാണു് എന്റെ മോഹം—അജിത്!! അങ്ങേക്കിഷ്ടമില്ലേ എന്റെകൂടെ വന്നു താമസിക്കുവാൻ? എന്റെ തീപ്പു് അവിവേകമായോ? ആക്കവേണ്ടി; അല്ലെങ്കിൽ എന്തിനുവേണ്ടിയാണു് ഞാനെന്റെ സകലതും ത്യജിക്കുന്നതെന്നങ്ങേക്കറിയാമോ? അജിത്! എല്ലാം അങ്ങയ്ക്കുവേണ്ടി—ഒരു ദിവസമെങ്കിലും അങ്ങയെയൊരുമിച്ചു അങ്ങയുടെ സ്നേഹമധു ആസ്വദിച്ചാനന്ദിക്കാമല്ലോ എന്നോർത്തു മാത്രം. അതിനവിടേക്കു് സമ്മതമല്ലേ? പറയൂ അജിത്, പറയൂ. അങ്ങു് എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ലേ? ഞാനുമായി ജീവിക്കുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ലേ? ഒന്നു പറയൂ, വേഗം പറയൂ.

1727

ഞാ:—മദാലസെ, നിന്റെ ഇഷ്ടം എനിക്കു സമ്മതംതന്നെ.

മദാ:—അജിത്, ഒരു സമയം മദാലസയായ ഞാൻ ഈ വിധം പറയുന്നതിൽ അങ്ങയ്ക്കു് അതിയായ അത്ഭുതം തോന്നുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. വിശ്വസിക്കുവാൻ അസാദ്ധ്യമായിരിക്കാം. എന്നാൽ സത്യം പറയുകയാണെങ്കിൽ എനിക്കു് ഈ ജീവിതം വെറുത്തു—കാണികൾക്കു ആഹ്ലാദവതിയായി ഞാൻ കാണപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും എന്റെ ഹൃദയം കത്തിയെരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു അഗ്നിപർവ്വതംപോലെയാണു്—എല്ലായ്പ്പോഴും. എല്ലാവർക്കും ജീവിതത്തിൽ ഒരു കാലത്തല്ലെങ്കിൽ വേറൊരു കാലത്തു് സുഖം ഉണ്ടാവുന്നതാണു്. എന്നാൽ എന്റെ കുട്ടിക്കാലംമുതൽക്കേ കഷ്ടതരമായ അനുഭവങ്ങളാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. ദാരിദ്ര്യത്തിൽ വളർന്നുവന്ന ഞാൻ ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ അനാഥയായി. എന്റെ സൌന്ദര്യത്താൽ സമ്പാദ്യമുണ്ടാക്കാം എന്നു വിചാരിച്ചു് എന്നെ എന്തോ സല്പസംഖ്യകൊടുത്തു് ഒരു കുട്ടർ വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. അവരാണു് ഓമ്മ വെച്ചതുമുതൽ എന്റെ കൂട്ടുകാർ. ആ പരിതസ്ഥിതിയിൽ വളർത്തപ്പെട്ട ഞാൻ ഈ തൊഴിലല്ലാതെ വേറെ ഏതൊരു മാർഗ്ഗമാണു് തിരഞ്ഞെടുക്കുക. രണ്ടക്ഷരം കൂട്ടി വായി

ക്കുവാനോ, എഴുതുവാനൊപോലും വശമില്ലാതിരുന്ന ഞാൻ ആറു കൊല്ലം മുമ്പാണു് അതിൽ വിദഗ്ദ്ധത സമ്പാദിച്ചതു്. സപ്രയത്നംകൊണ്ടു് ഇപ്പോഴും എനിക്കു് രണ്ടു മൂന്നു ഭാഷകളിൽ പൂർണ്ണ പരിജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചു. എന്റെ ഈ പൂർവ്വചരിത്രം ഞാൻ അങ്ങയോടാണാദ്യമായിട്ടുറന്നു പറയുന്നതു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അങ്ങു് എന്റെ മാംസളശരീരത്തേക്കാളും ഹൃദയസൌന്ദര്യത്തിനാണു് വില കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്നു് അങ്ങയുടെ പെരുമാറ്റംകൊണ്ടും, സംഭാഷണരീതികൊണ്ടും ഈ കുറച്ചു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ എനിക്കു് മനസ്സിലായി. ഇനി എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒരേ ഒരാശയെ നിറവേറ്റാനുള്ളൂ. അതു് വേറൊന്നുമല്ലാ, എന്റെ ശേഷിച്ച ജീവിതം അങ്ങയുമായി സൈരതയോടെ വിശാലമായ ലോകത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരെളിയ കോണിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുക എന്നു മാത്രം. ഇതങ്ങയ്ക്കും സമ്മതംതന്നെയല്ലേ?

ഞാ:—മടോലസെ, വെറുതെ ഇങ്ങനെ പ്രോദിച്ചിട്ടെന്തു കായ്യം? എന്നെ കാണുമ്പോഴും എല്ലാം ഇത്തരം പ്രോദ്യോത്തരങ്ങളും കൊണ്ടു് ആശ്വാസപ്പെടുത്താം, എന്നു വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടാവും ഇല്ലേ? പക്ഷെ അതു് വെറും തെറ്റിദ്ധാരണയാണു്—നിന്റെ പ്രസംഗം ഒരു മാതിരിയും പ്രവൃത്തി വേറൊരു തരത്തിലുമാണു്—ഇതു കണ്ടിരിക്കുവാൻ എനിക്കപ്രയാസം—ഇവിടെ ഇരുന്നാലല്ലേ കാണേണ്ടു എന്നു വിചാരിച്ചു ഞാൻ നാളെ രാവിലെതന്നെ എന്റെ അച്ഛന്റെ അടുക്കലേക്കു് പോകയാണു്. എന്റെ സഹോദരി അക്ഷമയോടെ എന്നെ കാത്തിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു പല പ്രാവശ്യമായി എഴുത്തയക്കുന്നു.

മടാ:—അജിത്, താങ്കളോടുള്ള അഭേദ്യമായ പ്രേമം തുറന്നുകാണിക്കുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ!

ഞാ:—മടോലസയ്ക്കു് പറയുന്നമാതിരി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ എന്താണു് ഇത്ര വിഷമത!

മദാ:—ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ, എന്റെ കടത്തെക്കുറിച്ച്—അതു തന്നെ.

ഞാ:—അതു സാരമില്ല—അതു ഞാൻ വീട്ടിത്തരാം.

മദാ:—ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ ചെയ്യുമെന്നു എനിക്കറിയാം—പക്ഷെ, എനിക്കതു് ഇഷ്ടമില്ല—ഈ മദാലസമൂലം ഒരു വ്യക്തിയും കഷ്ടപ്പെടരുതു് എന്നാണു് എന്റെ മോഹം—അതു ഇതുവരേയും സാധിച്ചു—വയസ്സനും, നിസ്സഹായനും, ധനികനും ആയ പ്രഭുവിനെ രക്ഷിതാവായി കിട്ടിയതും എന്റെ ഭാഗ്യംതന്നെ.

ഞാ:—(ഇടയിൽ കടന്നു) ആട്ടെ അതെല്ലാം പോട്ടെ—നിനക്കു് ഏകദേശം എത്ര രൂപയോളം കടം ഉണ്ടു്—

മദാ:—ഇരുപതിനായിരം രൂപയുള്ളതിൽ കുറെ കൊടുത്തു തീർത്തു. ഇനി ബാക്കി സംഖ്യയും ഒന്നരരണ്ടു് മാസത്തിനുള്ളിൽ കൊടുത്തു തീർക്കാമെന്നു ആ പ്രഭു ഏറ്റിട്ടുണ്ടു്—അതും കൂടി കൊടുത്തുകഴിഞ്ഞാൽ എന്റെ ബാദ്ധ്യത തീർന്നു. നമുക്കു് രണ്ടുപേർക്കുംകൂടി സുഖമായി ജീവിതം കഴിക്കാം.

മദാലസയുടെ എന്നിലുള്ള വിശ്വാസവും, സ്നേഹവും കണ്ടു് എനിക്കു് വലിയ സന്തോഷമുളവായി. ഞാൻ ഒരക്ഷരം പോലും സംസാരിക്കുവാൻ ശക്തനായില്ല—എല്ലാം മൂളിക്കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു—അങ്ങനെ ആ രാത്രിയും അവിടെത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി.

അദ്ധ്യായം-7

വീട്ടിൽ ചെന്നെത്തിയ ഞാൻ മദാലസയെ ഏതു വിധത്തിൽ സഹായിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തിൽ മുഴുകി. എന്റെ കഴിവുകൾ അതിനു വളരെ അസമർത്ഥമായിരുന്നു.

എന്റെ ധനസ്ഥിതി ആഡംബരത്തോടുകൂടിയ ഒരു ജീവിതം നയിക്കാൻ പോന്നതായിരുന്നില്ല. ഒരു നല്ല സക്കാരുദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്ന എന്റെ അച്ഛൻ സത്യസന്ധതകൊണ്ടും കൃത്യനിഷ്ഠകൊണ്ടും കുടുംബത്തിനു പേരും പെരുമയും ആർജ്ജിച്ചുതന്നു. പ്രിയമാതാവിന്റെ അകാലനിര്യ്യാണത്തിനുശേഷം ഏകദേശം 6000 രൂപ കൊല്ലത്താൽ വരുവുള്ള വസ്തുക്കൾ, എനിക്കും എന്റെ സഹോദരിക്കും വീതിച്ചു തന്നു. ഇതിനുംപുറമെ, എനിക്കു ഇരുപത്തൊന്നു വയസ്സു് തികഞ്ഞതോടെ അച്ഛൻ 5000 രൂപ കൊല്ലത്താൽ എനിക്കു തന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ തുകകൊണ്ടു് മാന്യമായും, മര്യ്യാദയായും ജീവിതം നയിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു് അദ്ദേഹം ഊഹിച്ചു. ഒരു ദ്വിഭാഷകനായ ഞാൻ നിത്യച്ചിലവിലേക്കു് സ്വന്തമായി സമ്പാദിച്ചും കൊല്ലത്താൽ കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന തുക ബാങ്കിലിട്ടും ആഹ്ലാദത്തോടും ഉല്ലാസത്തോടും ആത്മീയബോധത്തോടും ജീവിതം നയിച്ചുപോന്നു.

ആ ഇടയ്ക്കാണു് മദാലസയുമായി ഞാൻ പരിചയപ്പെട്ടതും, അവളുടെ പരിചയം ഒരു നവോത്ഥാനത്തെ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ആസൂത്രണം ചെയ്തതും. ജീവിതത്തിന്റെ ദയനീയമായ തെരുവീഥിയിൽക്കിടന്നു എന്റെ ഹൃദയം പിടക്കുവാൻ തുടങ്ങി. എന്റെ ഈ പരിവർത്തനത്തിൽ എന്നെപ്പോലെതന്നെ എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരും വല്ലാതെ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. എന്തെന്നാൽ, ഈ മദാലസയെക്കുറിച്ചും അവളുടെ കാമുകഭംഗങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഞാൻ വളരെ അപഹസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങനെയുള്ള ഞാൻ അതേ വ്യക്തിയെത്തന്നെ പിന്നീടു സ്നേഹിക്കുക എന്നുവന്നാൽ ആരാണതിൽ അതിശയപ്പെ

ടാതിരിക്കേ. ദൈവനീതി എന്നല്ലാതെ എനിക്കിക്കാര്യത്തിൽ ഒന്നും പറയുവാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നെ അവളിലേക്കു ആകഷിച്ച വസ്തു അവളുടെ ആനച്ചന്തമോ, അംഗപ്രത്യംഗലാവണ്യമോ ആയിരുന്നില്ല. അവളുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു് പരിതസ്ഥിതിയുടെ ദാരുണമായ സംഘട്ടനത്താൽ അടിച്ചമർത്തിവെച്ചിരുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ വിപ്ലവാത്മകമായ മന്മരധ്വനിയാണു് ഞാൻ ശ്രവിച്ചതു്. ആ ശ്രവണത്തെ അനുസരിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ച എനിക്കു് അതുകൊണ്ടു പല കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളും സംഭവിക്കേണ്ടിവന്നു.

മദാലസയുമായുള്ള വേഴ്ച എന്റെ സാമ്പത്തികപ്രശ്നങ്ങളെ പ്രതിദിനം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. അവളുടെ പഴയ സ്നേഹിതന്മാരും കാമുകന്മാരും അവളെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു. വയസ്സനായ പ്രേട്ട അവളുടെ ആവശ്യങ്ങളും നിറവേറ്റുവാൻ ഉള്ള ഒരു യന്ത്രംപോലെ മാത്രം അവശേഷിച്ചു. അതോടെ എന്റെ കൊല്ലത്താലുള്ള വരുമാനം ഞങ്ങളുടെ നിത്യച്ചിലവിന്നു് മതിയാവാതെ വന്നു. ഞാനെന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ വല്ലാതെ കഴഞ്ഞി. ബുദ്ധിമുട്ടുവരുന്നസമയം ഞാനെന്റെ സ്വത്തുക്കളം കാണിച്ചു കൊടുത്തു വാങ്ങുവാൻ തുടങ്ങി. അതുകൊണ്ടു മതിയാകാതെ വരുന്നസമയത്തു് കാതുവെച്ചുള്ള കളിയിൽച്ചേർന്നു. ചേരുമ്പോഴെല്ലാം നല്ലൊരു തുക സമ്പാദ്യം കിട്ടുകയും ചെയ്തുവന്നു.

അങ്ങനെ ദിവസങ്ങളം ഓരോന്നായി കടന്നു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഞാനും, മദാലസയും ഒരുമിച്ചു് താമസിക്കുവാനും തുടങ്ങി. നല്ലൊരു വൈദ്യനെക്കൊണ്ടു് അവളെ ഞാൻ പരിശോധിപ്പിച്ചു്, ചിട്ടപ്രകാരം വിശ്രമത്തോടെ ജീവിതം കഴിക്കുവാൻ പഠിപ്പിച്ചു അക്കാലത്താണു് അവളുടെ ആഗ്രഹപ്രകാരം ഞാൻ പട്ടണത്തിൽനിന്നും വളരെ അകലെയുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു ചെറുബംഗ്ലാവു് വാടകയ്ക്കെടുത്തു് പാർപ്പാരംഭിച്ചതു്. ഞങ്ങളം അങ്ങോട്ടു പോകുമ്പോളം കൂടെ മിസ്. ഹെല്ലനും വന്നിരുന്നു. സ്ഥിരമായി ഞങ്ങളുടെകൂടെ താമസിച്ചില്ലെങ്കിലും

എപ്പോഴും വന്നുംപോയും ഇരുന്നിരുന്നു. മദാലസയുടെ വണ്ടിയും കുതിരയും സ്വാധീനത്തിലുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് എനിക്ക പട്ടണത്തിൽ ജോലിക്ക വന്നുപോകുവാനും മറ്റും വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നെ സാമ്പത്തികമായി കഷ്ടപ്പെട്ടുത്തരുതെന്നു കരുതി അവരും മിസ് ഹെല്ലനെ പ്രേമവിവാഹം കഴിക്കൽ അയച്ച് വേണ്ട പണം എല്ലായ്പോഴും മേടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷെ അന്നു ഞാനതൊന്നും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. വൃദ്ധനായ പ്രേമ എന്തോ രോഗാധിക്യത്താൽ ചികിത്സാർത്ഥം പോയിരിക്കയാണെന്നത്രേ വിചാരിച്ചിരുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാനായി ഒരു ദിവസം ആരുമറിയാതെ മിസ് ഹെല്ലനും ഒരുമിച്ചുന്നവിടെ വന്നു. ഭാഗ്യംകൊണ്ട് ആ ഇടയ്ക്ക് ഞാൻ ഉദ്യോഗാർത്ഥം പട്ടണത്തിൽച്ചെന്നു മൂന്നുനാലു ദിവസം താമസിക്കുകയായിരുന്നു. പ്രേമ ഒരു ദിവസം അവരൊരുമിച്ച് താമസിച്ചതിനുശേഷം അവളുടെ കൂടുതൽ സൌകര്യത്തിനുവേണ്ട സകല ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്തു മടങ്ങിപ്പോയി.

പട്ടണത്തിലെ സംഭവബഹുലവും ആഡംബരപൂർണ്ണവും ആയ ജീവിതത്തിൽനിന്നു ഒതുങ്ങിത്താമസിച്ചതോടെ മദാലസ കൂടുതൽ ആരോഗ്യവതിയായി കാണപ്പെട്ടു. സ്നേഹിതാ, ആ കഴിഞ്ഞുപോയ ദിവസങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുംതോറും.....ഹാ....അതെങ്ങനെ ഈ വിധത്തിൽ അവസാനിച്ചു!

എന്നാൽ വാസ്തവം പറയുകയാണെങ്കിൽ മിസ് ഹെല്ലനു മദാലസയുടെ എന്നോടുകൂടിയുള്ള ജീവിതം അത്ര രസിച്ചിരുന്നില്ല. എങ്ങനെന്നാൽ മദാലസയുടെ ആഡംബരജീവിതത്തിനു വിരാമം വന്നുപോയാൽ അതു അവളുടെ വരവിനെ സാരമായി ബാധിക്കും. അതു ഭയന്നു പല പ്രാവശ്യവും അവർ മദാലസയെ ഉപദേശിക്കുകയും ഞാനില്ലാത്തപ്പോൾ അവളുടെ കാമുകന്മാരെ കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്തിരുന്നു. പക്ഷേ മദാലസ അതിനൊന്നും വഴിപ്പെട്ടില്ല. ഒരു ദിവസം യാദൃച്ഛികമായി എനിക്കവരുടെ ഒരു സംഭാ

ഷണം കേറംക്കുവാൻ സംഗതിയായി. വാതിൽ അടച്ചിട്ടായിരു ന്നു അവർ സംസാരിച്ചിരുന്നതു്. എങ്കിലും ജിജ്ഞാസയാൽ ഞാൻ അതു ശ്രവിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു.

മദാ:—ശരി, എന്തെല്ലാമാണു് വർത്തമാനങ്ങളം?

ഹെ:—കൊള്ളാം; ഞാൻ ആ പ്രേമവിനെ കണ്ടു.

മദാ:—എന്തു പറഞ്ഞു.

ഹെ:—എന്തു പറയാനാണു്? നിങ്ങളും മി. അജിതും ആയിട്ടുള്ള ധേർഘ്യ അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനി അയാളം പോയല്ലാതെ ഒരു ചില്ലിപോലും തരികയില്ലെന്നാണു് എ ന്നോടു പറഞ്ഞയച്ചിരിക്കുന്നതു്.

മദാ:—അദ്ദേഹം എങ്ങനെ ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു?

ഹെ:—എന്തോ സംശയം തോന്നിയിട്ടു എന്നോടു ചോദിച്ചു; ഞാൻ പറഞ്ഞു.

മദാ:—ആട്ടെ നിങ്ങളെന്തു സമാധാനം പറഞ്ഞു?

ഹെ:—ഞാൻ വന്ന വിവരം നിങ്ങളെ അറിയിക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു. മാഡം മദാലസെ, ഞാൻ ഒരു കാര്യം പറയാം. വരാൻ പോകുന്ന ഭവിഷ്യത്തു് നല്ലവണ്ണം ഓർത്തിട്ടവേണം സമാധാ നം പറയാൻ. മി. അജിതിനെക്കൊണ്ടു് നിങ്ങളുടെ ഒരഭി ലാഷവും നടത്താൻ സാധിക്കയില്ല. ഒന്നുമില്ലാഞ്ഞിട്ടതന്നെ ചിലവിനു് കിടന്നു ചക്രശ്വാസം വലിക്കുന്നു, എന്നിട്ടവേ ണ്ടേ മോഹങ്ങളം സാധിപ്പിക്കാൻ! അദ്ദേഹം പ്രേമനിർ ഭരമായ ഹൃദയം നിങ്ങൾക്കു കാഴ്ചവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരി ച്ചു് വേണ്ടാതെ ക്ലേശങ്ങളം സഹിക്കണമെന്നു ഒരു നിയ മവും ഇല്ല. ബുദ്ധിമുട്ടുകളം മേൽക്കുമേൽ പടികടന്നു വരു മ്പോളം സ്നേഹം കൂടുവിട്ടു ജനൽവഴി പുറത്തുപോകുന്നതാ ണെന്നു് ഞാൻ വീണ്ടും നിങ്ങളോടു പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടു കാര്യങ്ങളം തുറന്നുപറഞ്ഞു ആ പ്രേമവിനെ മുഷിപ്പിക്കാതിരി

ക്കയാണുത്തമം. നിങ്ങൾക്കു് മി. അജിതിനോടു പറയുവാൻ മടിയുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ പറയാം.

മാലസ അതിനു യാതൊരു സമാധാനവും പറയാതെ മിണ്ടാതെ ആലോചനയിൽ മുഴുകി കുറെ നേരം ഇരുന്നു. അതിനു ശേഷം "മിസ് ഹെല്ലൻ, നിങ്ങളാരോടും ഒന്നും പറയേണ്ട. ഞാൻ അജിതിനെ ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല—തീച്ചയെന്നെ. അത്യുത്തേജിതത്തിന്റെ ഹൃദയവുമായി ഞാൻ ഒട്ടിച്ചേർന്നു കഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിനും അങ്ങനെതന്നെ. ആ സ്ഥിതിക്കു് പണത്തിനുവേണ്ടി മാത്രം വൃദ്ധനായ ആ പ്രഭുവിനെ സന്തോഷിപ്പിച്ച സ്നേഹവാനായ ഒരു വ്യക്തിയെ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല. എനിക്കാ പ്രഭുവിന്റെ പണം കൂടാതെ കഴിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നു നോക്കട്ടെ".

അവരുടെ സംസാരം ഇത്രയ്ക്കായപ്പോഴേയ്ക്കും വികാരത്തള്ളിച്ചയാൽ ക്ഷമയറ്റു് ഞാൻ ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ ആ വാതിൽ തള്ളിത്തുറന്നു് അകത്തു് പ്രവേശിച്ചു. മാലസ ഇരിക്കുന്നിടത്തു് ചെന്നു് അവളുടെ കരങ്ങളും ഗ്രസിച്ചു പറഞ്ഞു. "മാലസേ, എന്നെ വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളു. ഞാൻ ഒരിക്കലും നിന്നെ ചതിക്കയില്ല."

മാ:—അജിത്, എനിക്കങ്ങയോടു് ഒരപേക്ഷയുണ്ടു്. എന്റെ ഭൂതകാലത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വാക്കും പറഞ്ഞു എന്നെ ഖേദിപ്പിക്കയില്ല എന്നു് സത്യം ചെയ്യാമോ? ആ നിമിഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ചിന്തിക്കുന്നതുതന്നെ മരണതുല്യമായിട്ടാണു് ഇന്നെനിയ്ക്കു് തോന്നുന്നതു്. അവൾ ഹെല്ലനെ നോക്കി "കൊള്ളാം, മിസ് ഹെല്ലൻ. നിങ്ങൾക്കുപോകാം. ഞാൻ പറഞ്ഞ വിവരം അങ്ങനെതന്നെ ആ പ്രഭുവിനെ അറിയിക്കു" എന്നു പറഞ്ഞു് സമാധാനപൂർവ്വമായി ഒന്നു മന്ദഹസിച്ചു.

ആ ദിവസംമുതൽ ആ പ്രേമവിനെറ നാമധേയംതന്നെ കേൾക്കാതായി. നല്ലൊരു തറവാടിയെപ്പോലെ മാലതി ജീവിതം ആരംഭിച്ചു. എനെറ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അവളുടെ മേൽനോട്ടവും ശ്രദ്ധാന്തിയും തികച്ചും കർത്തവ്യബോധത്തോട് കൂടിയതായിരുന്നു. സംഭ്രമജനകമായ അവളുടെ ഈ പരിവർത്തനം പലപ്പോഴും എന്നെ ചിന്താധീനനാക്കിയിട്ടുണ്ട്. വികാരനിർഭരങ്ങളും സന്തോഷപൂരിതങ്ങളും ആയ നിരവധി ദിനരാത്രങ്ങൾ അങ്ങനെ സ്നേഹത്തിനെറ മുന്തിരിച്ചാറിൽ മുങ്ങി നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സ്നേഹത്തിനെറ വില മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ഹൃദയങ്ങളുടെ അന്തസ്സാരഹീനതയെക്കുറിച്ച് വാസ്തവത്തിൽ അപ്പോഴാണ് ഞാൻ ഓർത്തത്. ഹാ! സ്നേഹം! അതിനെറ മയക്കം തട്ടാത്ത ജീവിതം വ്യർത്ഥമാണെന്നപോലും ഞാൻ വിചാരിച്ചു!!

ജീവിതം ഇതുയെല്ലാം ആസ്വാദ്യമായിത്തോന്നിയിരുന്നു എങ്കിലും എന്തോ അന്തർവ്വാഹിയായ ഒരു വ്യഥ മാലതിയെ അലട്ടിക്കൊണ്ട് ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്ന് അവളുടെ മുഖഭാവങ്ങളിൽനിന്നും എനിക്കു മനസ്സിലായി. ഇടക്കിടെ അവളുടെ വിശാലനയനങ്ങളും അശ്രുപൂരിതങ്ങളായും കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. പലപ്പോഴും ഞാൻ അതിനെറ കാരണം ചോദിച്ചു എങ്കിലും അപ്പോഴെല്ലാം അവൾ ഓരോന്നു പറഞ്ഞു ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയാണ് ചെയ്തിരുന്നത്. "അജിത്, അങ്ങ് എന്നെ എത്രവന്നാലും ഉപേക്ഷിക്കരുത്" എന്ന് എല്ലായ്പോഴും ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. പാവം, ഒരുപക്ഷേ അവളുടെ വിചാരം ഞാൻ കാലക്രമത്തിൽ അവളെ വിട്ടുപോകുമെന്നായിരിക്കണം.

കാലക്രമത്തിൽ മിസ് ഹെല്ലനെറ വരവും കുറഞ്ഞുതുടങ്ങി. എങ്കിലും ഇടക്കിടെ മാലതിയ്ക്ക് കത്തുകൾ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതെല്ലാം വായിച്ചുനോക്കുന്നതിനായി അവൾ എനിക്കു തന്നിരുന്നു എങ്കിലും ഞാൻ അതൊന്നും അത്ര മനസ്സിരുത്തിയിരുന്നില്ല. ഒരു ദിവസം യാദൃച്ഛികമായി ഞാൻ അവളുടെ മുറിയിൽ കടന്നു

ചെന്നപ്പോഴും അവൾ എന്തോ എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട് 'ആക്കാണ്ട് എഴുതുന്നത്' എന്നു ചോദിച്ചു.

മാധവൻ:-മിസ് ഹെല്ലൻ-എന്താ, വായിച്ചുനോക്കണോ?

വാസ്തവത്തിൽ എനിക്കതു വായിച്ചുനോക്കണമെന്നാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവരുടെ വിഷാദകാരണത്തെക്കുറിച്ചു സ്പഷ്ടമായൊരു തീയിട്ടുണ്ടാവും എന്നു എനിക്കു തോന്നി. എങ്കിലും എന്റെ ചോദ്യം അവളെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചെങ്കിലോ എന്നു ഭയന്നു ഞാൻ തല്ക്കാലം വേണ്ടെന്നുതന്നെ പറഞ്ഞു. അതിനുശേഷം രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മിസ്. ഹെല്ലന്റെ അടുക്കൽനിന്നും മാധവൻ ഒരെഴുത്തു വന്നു. എഴുത്തിലെ ഉള്ളടക്കം എന്തുതന്നെയായാലും അവൾ അന്നുമുതൽ കൂടുതൽ ഉത്സാഹവതിയായി കാണപ്പെട്ടു. എഴുത്തു കിട്ടി ഒരാഴ്ചക്കുള്ളിൽ മിസ്. ഹെല്ലൻ അവിടെ വന്നിരിക്കുന്നതായിക്കണ്ടു. എനിക്കതിൽ അതിയായ ആശ്ചര്യമുണ്ടായി എങ്കിലും ഞാൻ അതു പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല.

അവർ വന്നു കുറച്ചുനേരത്തെ സംഭാഷണത്തിനുശേഷം മാധവനും ഹെല്ലനുംകൂടി നടക്കുവാൻ എന്ന ഭാവത്തിൽ തോട്ടത്തിലേക്കിറങ്ങി. അവിടെ ഒരു ബെഞ്ചിൽ ചെന്നിരുന്നു അവർ സംസാരത്തിലേപ്പെട്ടു. മുഖസ്തോഭങ്ങൾകൊണ്ടു അവർ ഗൌരവമേറിയ സംഗതികളേക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുകയാണെന്നു ആക്കം മനസ്സിലാക്കാമായിരുന്നു. അന്നു മിസ്. ഹെല്ലൻ തിരിച്ചുപോയതു മാധവനയുടെ ഇരട്ടക്കുതിരയെ പൂട്ടിയ വണ്ടിയിലായിരുന്നു. കലശലായ തണുപ്പുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു മാധവനയുടെ വിലയേറിയതും ഏറ്റവും മനോഹരവുമായ 'ഷാളും' മേടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി.

വളരെ ദിവസങ്ങളായിട്ടും കൊണ്ടുപോയ സാധനങ്ങൾ തിരിച്ചയക്കുന്നതു കണ്ടില്ല. എന്റെ ഉള്ളിൽ പല സംശയ

ങ്ങളും ഉദിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മദാലസയാവട്ടെ, നേരെമറിച്ച് കൂടുതൽ ആനന്ദവതിയായും കാണപ്പെട്ട. ഒരു ദിവസം ഞാൻ അവളറിയാതെ അവളുടെ മുറിയിൽ കയറി വാതിലടച്ചു. ഹെല്ലന്റെ എഴുത്തുകളും സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന മേശ തുറന്ന് പരിശോധിക്കാമെന്ന് വച്ച് തുറക്കുവാൻ നോക്കി. അതു് പൂട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു. എന്നാൽ അടുത്തുതന്നെ അവളുടെ പണങ്ങളും വിലയേറിയ കൌതുകവസ്തുക്കളും സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന അലമാരി തുറന്നിട്ടിരിക്കുന്നതായും കണ്ടു. അതിൽ യാതൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അജ്ഞേയവും അസഹ്യവുമായ ഒരു വ്യഥ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഊളിയിട്ട പാഞ്ഞു. എന്തോ ഒരു രഹസ്യം അവിടെ വീപ്പുമുട്ടിക്കിടപ്പുണ്ടെന്നു എനിക്കു തോന്നി. എനിക്കതറിയുവാനും ധൃതിയായി. പക്ഷെ, എവിടെനിന്നു് എങ്ങനെയാണു് അറിയേണ്ടതു് എന്നായി വിചാരം. മദാലസയോടു് ചോദിക്കുന്നതു് വെറുതെയാണെന്നു് എനിക്കു് ബോദ്ധ്യമായി. എന്നാൽ മിസ്. ഹെല്ലനെ പട്ടണത്തിൽ പോയി കണ്ടു ചോദിച്ചാലോ എന്നു വിചാരിച്ചു് ഞാൻ അതിനായി പുറപ്പെട്ട. ഞാൻ മദാലസയോടു് പറഞ്ഞു "മദാലസെ, ഞാൻ ആപ്പീസിൽ പോയി അവിടെ വന്നുകിടക്കുന്ന എഴുത്തുകളും മറ്റും നോക്കിയിട്ടു വരട്ടെ. ചില ആളുകളെയും കാണുവാനുണ്ടു്. അതിനാൽ പട്ടണംവരെ പോയി വിവരങ്ങളും അറിഞ്ഞു് ഞാൻ ഉടനെ മടങ്ങിവരാം."

മദാ:—ശരി. അധികം താമസിയാതെ മടങ്ങി വരണേ.

"അങ്ങനെതന്നെ" എന്നു പറഞ്ഞു് അവിടെനിന്നും പുറപ്പെട്ട—നേരെ മിസ്. ഹെല്ലന്റെ വസതിയിലാണു് ചെന്നു കയറിയതു്. അവരെ കണ്ട ഉടനെ കുശലപ്രശ്നങ്ങളും ചോദിക്കുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ഞാൻ ചോദിച്ചു. "ശ്രീമതി, സത്യം പറയണം. വളരെ അത്യാവശ്യമായ ഒരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു അറിയുവാനാണു് ഞാൻ ഇത്ര ധൃതിയിൽ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നതു്. മദാലസയുടെ കുതിരയും വണ്ടിയും എവിടെ?"

ഹെ:—വിറവ.

ഞാ:—വില പിടിച്ച ആ പുതപ്പോ?

ഹെ:—അതും വിറവ. മാത്രമല്ല, സകല ആഭരണങ്ങളും.

അത്ഭുതത്താൽ ഞാൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു. ആരാ അതെല്ലാം വിറ്റത്?

ഹെ:—'ഞാൻ തന്നെ'.

ഞാ:—എന്തുകൊണ്ടാണ് എന്നെ ഒന്നും അറിയിക്കാഞ്ഞത്?

ഹെ:—മാഡം നിങ്ങളെ അറിയിക്കരുതെന്നു പറഞ്ഞു എന്നെക്കൊണ്ട് സത്യം ചെയ്യിച്ചു.

ഞാ:—എന്നിട്ട് പണമെല്ലാം എന്ത് ചെയ്തു?

ഹെ:—കടക്കാർക്ക് കൊടുത്തു.

ഞാ:—കഷ്ടം, മിസ്. ഹെല്ലൻ നിങ്ങളുടെയൊന്നോട് ചോദിക്കാമായിരുന്നില്ലേ? പണം മുഴുവനും ഞാൻ തരുമായിരുന്നല്ലോ?

ഹെ:—അവരെന്നെ അതിനനുവദിച്ചില്ല.

ഞാ:—മദാലസയ്ക്ക് ഇത്രവളരെ കടം എങ്ങിനെ വന്നു എന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്.

ഹെ:—സർ, അപ്പോഴും ഞാൻ ആദ്യം പറഞ്ഞതെല്ലാം നുണയാണെന്നാണൊ വിചാരിച്ചത്. അവളുടെ കടങ്ങളും ആ പ്രേമകഥയിൽ വിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് നിങ്ങളുമായുള്ള അവരുടെ ജീവിതം ആരംഭിച്ചത്. അതോടെ ആ പ്രേമവും വേർപിരിഞ്ഞു. പ്രേമത്തിൽനിന്നും സഹായം ലഭിക്കുന്നില്ലെന്നറിഞ്ഞതോടെ കടക്കാർ അവരെ ശല്യപ്പെടുത്തുവാൻ തുടങ്ങി. അവർ അവരുടെ വീടിന്നകത്തുകയറി സാധനങ്ങളും ജപ്തിചെയ്തുകൊണ്ട് പോകുവാനുള്ള ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്തു. വിവരം മനസ്സിലാക്കിയ ഞാൻ മാഡം മദാലസയ്ക്ക് എഴുതി. അതിന്റെ ഫലമാണ് ഇതെല്ലാം. അവരുടെ

സാധനങ്ങളും അധികവും കടക്കാർ ലേലം വിളിക്കുകതന്നെ യാണ് ചെയ്യുന്നു. അതിന്റെ സകല ലീസ്സും കണക്കുകളും ഇതാ, ഞാൻ നിങ്ങളുടെ അറിവിന്നായി തരുന്നു. സാർ, മാനുഷികസ്നേഹത്തെ നിലനിത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നതു് സാമ്പത്തികശ്രേഷ്ഠതയാണെന്നുള്ള ബോധം ഒരു പക്ഷെ അന്ധമായ നിങ്ങളുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ ആധിക്യത്താൽ വിസ്മരിച്ചു് പോയിട്ടുണ്ടാവാം. വെറും സ്നേഹംകൊണ്ടു് ലോകം ജയിക്കാം എന്നുള്ള തത്വങ്ങളെല്ലാം കവിതാലോകത്തിന്നു് പറ്റിയ ചില അനുഭൂതികളോ അഭിപ്രായങ്ങളോ മാത്രമാണു്. പ്രായോഗികജീവിതം ഭാസുരമാകണമെങ്കിൽ സ്നേഹത്തോടൊപ്പംതന്നെ സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിയും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചു് സംസാരിച്ചോ സ്നേഹിക്കപ്പെട്ടോ കടക്കാരെ സമാധാനിപ്പിക്കാം എന്നു് നിങ്ങളും വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ? അവരെ പണത്തിന്റെ ശബ്ദംകൊണ്ടു് മാത്രമെ സമാധാനപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ.

ഞാ:—ആട്ടെ, ഈ സാധനങ്ങളെല്ലാം വിറ്റതുകൊണ്ടു് അവരുടെ കടങ്ങളും എല്ലാം തീർന്നുവോ?

ഷെ:—ഹും... തീരുകയോ... നല്ല കായ്മ. ഇനിയും ഉണ്ടാകും ഒരു ഇരുപതിന്റെ അടുത്തു്. അതവർ എങ്ങിനെ വീട്ടുമാവോ?

ഞാ:— ഞാൻ കൊടുക്കും.

ഷെ:—(പരിഹാസത്തിൽ) ആലോചിക്കാതെ കടന്നു പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കുവാൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ താക്കീതു ചെയ്യുന്നു. മാന്യനായ നിങ്ങളുടെ അച്ഛനു് ഇതൊന്നും രസിച്ചില്ലെന്നു വരാം. അങ്ങനെ അച്ഛനും മകനും തമ്മിൽ ഇവർ മൂലം വഴക്കടിച്ചു് പിരിയേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ടു് പറയുകയാണു്, നിങ്ങളും ആ സ്ത്രീയെ പഴയമാതിരി ജീവിക്കുവാൻ അനുവദിക്കുക. അതാണു് നല്ലതു്.

മിസ് ഹെല്ലന്റെ ഉപദേശങ്ങളും പ്രസംഗവും എന്നിൽ വലിയ നീരസമുളവാക്കി. ഞാൻ അവരോട് പറഞ്ഞു "എനിക്ക നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായമൊന്നും കേൾക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. എനിക്കിപ്പോൾ ഒരു കാര്യം മാത്രമേ അറിയേണ്ടതുള്ളൂ. എന്നോട് വേണം ബാക്കിയുള്ള സംഖ്യ."

—"രണ്ടുമാസത്തിനുള്ളിൽ"—

—"ശരി. രണ്ടുമാസത്തിനകം ഞാൻ ആ സംഖ്യ മുഴുവനും നിങ്ങൾക്ക തരുന്നതാണ്. ഇനി മദാലസയുടേതായ ഒരു സാധനവും ഇതിന്നായി അവൾ പറഞ്ഞാൽത്തന്നെ വിറ്റഴിക്കരുത്" ഞാൻ അവരോട് യാത്രപറഞ്ഞിറങ്ങി.

ആപ്പീസിൽച്ചെന്ന ഔദ്യോഗികമായ ചില കാര്യങ്ങളും ചെയ്തീർത്തു. അപ്പോഴാണ് അച്ഛന്റേയും സഹോദരിയുടേയും രണ്ടെഴുത്തുകളും ഭൃത്യൻ എനിക്ക കൊണ്ടുവന്ന തന്നത്. സഹോദരിയുടെ എഴുത്തിൽ കാര്യമായിട്ടൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അച്ഛന്റെ എഴുത്ത എന്റെ ജീവിതത്തെ സ്പർശിക്കുന്നതായിരുന്നു. അതിൽ അദ്ദേഹം അടുത്തുതന്നെ ബോംബെയ്ക്ക വരുന്നുണ്ടെന്നും നേരിൽക്കണ്ട് പലതും സംസാരിക്കുവാനുണ്ടെന്നും വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു.

അച്ഛനെ എനിക്ക് വലിയ ആദരവും സ്നേഹവും ആയിരുന്നു. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മടക്കത്തപാലിൽതന്നെ മറുപടി അയച്ചു. വരുന്ന കൃത്യദിവസം അറിയിക്കുന്നതിന്നായി ഞാൻ പ്രത്യേകം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിനുശേഷം അന്നുതന്നെ ഞാൻ മദാലസയുടെ അടുക്കലേക്ക് മടങ്ങി.

അദ്ധ്യായം-8

മദാലസ ഉമ്മറത്തുതന്നെ എന്റെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ച അക്ഷമയോടെ നില്പുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളം പലതും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ മദാലസ എന്നോടു ചോദിച്ചു "മിസ്. ഹെല്ലനെ കണ്ടുവോ?" എനിക്കു എന്തു സമാധാനം പറയണമെന്നു് നിശ്ചയമില്ലാതിരിക്കുമ്പോഴേക്കും അവൾ വീണ്ടും ചോദിച്ചു: "എന്തിനാണു് മടിക്കുന്നതു്. ഞാനെല്ലാം അറിഞ്ഞു. നിങ്ങളം മിസ്. ഹെല്ലനെ കണ്ടില്ലേ?"

ഞാ:—(ഭീരുത്വം വിലവയ്ക്കാതെ) ഉവ്വ്.

മദാ:—എന്തിനാണു് അവളുടെ അടുക്കൽ പോയതു്?

ഞാ:—നിന്റെ വിറകുകളഞ്ഞ സാധനങ്ങളം എല്ലാം തിരിയെ മേടിക്കുവാൻ. ആട്ടെ, നീ എങ്ങനെ അറിഞ്ഞു ഞാൻ അവിടെ പോയി എന്നു്.

മദാ:—ലക്ഷ്മിയുടെ സഹോദരി വന്നിരുന്നു. അവളം താങ്കളം മിസ്. ഹെല്ലന്റെ വീട്ടിൽനിന്നും ഇറങ്ങുന്നതു് കണ്ടു എന്നു പറഞ്ഞു. അജിത്, ഞാനങ്ങനെ ചെയ്തതിൽ എന്നോടു് ദേഷ്യമുണ്ടോ?

ഞാ:—ഇല്ലായ്കയില്ല. നിനക്കു വേണ്ട പണം എന്നോടു ചോദിച്ചാൽ ഞാൻ തരികയില്ലായിരുന്നോ?

മദാ:—അതെനിക്കറിയാം. പക്ഷെ നമുക്കാവശ്യമില്ലാത്ത സാധനങ്ങളം എന്തിനാണു് സൂക്ഷിക്കുന്നതെന്നുവെച്ചിട്ടാണു്. സാധനങ്ങളം വിറകുകിട്ടിയ പണംകൊണ്ടു് പട്ടണത്തിന്റെ പരിസരത്തിൽത്തന്നെ ചെറുതായ ഒരു സ്ഥലം നമുക്കു് സ്വന്തമായി മേടിക്കാം എന്നു കരുതിയാണു്. പിന്നെ അജിതിനു് കിട്ടുന്ന തുകകൊണ്ടു് മൊത്തത്തിൽ നമുക്കു നിത്യച്ചിലവുകളും കഴിച്ചുകൂട്ടാം. അതാണു് എന്റെ

ഉദ്ദേശവും മോഹവും. ഇനി അങ്ങയ്ക്കിഷ്ടംപോലെ ചെയ്യാം. ഞാൻ അതനുസരിക്കുവാൻ തയ്യാറാണ്.

മദാലസയുടെ ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടിയ സംസാരം എന്നെ മൂകനാക്കി. അവളുടെ വാക്കുകളും സ്നേഹത്തിന്റെ ആഴം മനസ്സിലാക്കുവാൻ എന്നെ സഹായിച്ചു. ഞാനറിയാതെതന്നെ എന്റെ കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞു. ഞാൻ പതുക്കെ സമാധാനം പറഞ്ഞു "ശരി, മദാലസേ, നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെതന്നെ കാര്യങ്ങൾ നടക്കട്ടെ"

എന്റെ മറുപടി അവളെ കൂടുതൽ സന്തോഷഭരിതയാക്കി. പുതിയ സ്ഥലം തേടിക്കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചും അതലങ്കരിക്കേണ്ട വിവിധ വഴികളെക്കുറിച്ചും തന്നെയായിരുന്നു എല്ലാ സ്സോഴും അവളുടെ സംസാരവും ചിന്തയും. സ്ഥലം തേടിക്കുന്നതിന്റെ പ്രാരംഭമെന്നനിലക്ക് ഞാനും മദാലസയും ഇടക്കിടെ ബോംബെക്ക പോയിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങനെ ഒരു ദിവസം യാദൃച്ഛികമായി ഞാൻ അച്ഛന്റെ നിയമോപദേഷ്ടാവിനെ കണ്ടുമുട്ടി. അദ്ദേഹവുമായി നിയമപരമായ ഓരോ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഞാൻ ചോദിച്ചു "സർ, എനിക്കൊരുപേക്ഷയുണ്ട്. എന്റെ പേരിലുള്ള സ്വത്തുക്കളും എല്ലാം ഞാൻ വേറൊരാൾക്ക് എഴുതിക്കൊടുക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽ പ്രത്യേകം വല്ല നിബന്ധനകളും ഉണ്ടോ? അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനായി എന്നെ സഹായിക്കുമോ? ഒരുപക്ഷെ അച്ഛൻ അതിന് വിരോധം കാണിക്കുന്നതായാൽതന്നെ താങ്കൾ എനിക്കുവേണ്ടി അച്ഛനെ സമാധാനപ്പെടുത്തി വേണ്ടതു ചെയ്യുമോ?"

—ആർക്കാണ് ഈ സ്വത്തുക്കളും അധികാരപ്പെടുത്താൻപോകുന്നത്?

—അച്ഛനോട് പറയുകയില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ പറയാം.

—ഞാൻ പറയാതെതന്നെ അച്ഛൻ സകല വിവരങ്ങളും ധരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം എനിക്ക് എഴുതിച്ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ കൂടെയുള്ള സ്ത്രീയല്ലേ....മദാലസയല്ല!!! ഹും....ശരി എന്നെ ക്കൊണ്ട് കഴിയുന്ന സകല സഹായങ്ങളും ചെയ്തുതരാം. ഞങ്ങളുടെ ആഗമനോദ്ദേശം മനസ്സിലാക്കിയ അദ്ദേഹം ഞങ്ങൾക്കു പറ്റിയതായ ഒരു സ്ഥലം പറഞ്ഞുതരികയും ചെയ്തു. അതുപ്രകാരം അതു് നോക്കുവാനായി ഞാനും മദാലസയുംകൂടി അങ്ങോട്ടേയ്ക്ക് പോയി. ആ സ്ഥലം വളരെ ഹൃദ്യമായി ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുകയും അതുതന്നെ മേടിക്കാമെന്ന് നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. പട്ടണാതിർത്തിയിൽതന്നെയായിരുന്ന ആ സ്ഥലം എല്ലാവിധ സൌകര്യങ്ങളും ഉള്ളതായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ അതിന്റെ ഉടമസ്ഥനെക്കണ്ട് അതു് മേടിക്കാനുള്ള സകല ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്തു. മാത്രമല്ല, മുൻകൂറായി അയാൾ ആവശ്യപ്പെട്ട തുകയും കൊടുത്തേല്പിച്ചു, അപ്പോൾതന്നെ മടങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തു.

തിരിച്ചുപോകുന്ന വഴിയ്ക്ക് ഭാവിപരിപാടികളെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണ വിഷയം. നിറഞ്ഞ ആശകളും മൊട്ടിട്ടു നിൽക്കുന്ന ആ സുന്ദര ഭാവി ഞങ്ങളെ ആനന്ദത്തോടെ അതിനെ ആസ്വദിക്കുവാൻ മാടിവിളിച്ചു.

ഈ സംഭവം കഴിഞ്ഞു രണ്ട് ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴയ്ക്കും അച്ഛൻ എന്നെ കാണുവാനായി ബോംബെയിലുള്ള എന്റെ വസതിയിൽ കാത്തിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളവിവരം ഭൃത്യൻ മുഖേന എനിക്കറിവു് കിട്ടി. ഇതു് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സംഭവമായിരുന്നു. എങ്കിലും മദാലസയ്ക്ക് ഈ വിജ്ഞാപനം തികച്ചും അമംഗളസൂചകമായിട്ടാണ് തോന്നിയതു്. വരാൻ പോകുന്ന വലിയൊരാപത്തിന്റെ ഒരു നാന്ദിയായിട്ടാണ് അവൾ ഇതു് കരുതിയതു്. ഞാൻ എത്രതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടും മദാലസയ്ക്ക് ആശ്വാസം വരാതായി. എങ്കിലും അവസാനം അവൾ എന്നെ പോകുവാൻ അനുവദിച്ചു.

അദ്ധ്യായം - 9

ഉമ്മറത്തുതന്നെ എന്റെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ച് അക്ഷമയോടെ ഉലാത്തികൊണ്ടിരുന്ന അച്ഛന്റെ മുഖഭാവം കണ്ടപ്പോഴേത്തന്നെ എന്നിൽ പല ഉശ്ശങ്കകളും ഉദിച്ചു. ഞാൻ അടുത്തുചെന്ന് ഒരു അന്വേഷണമുള്ള കുട്ടിയെപ്പോലെ അദ്ദേഹത്തെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് ചോദിച്ചു—"അച്ഛൻ വളരെ നേരമായോ വന്നിട്ട്?"

അദ്ദേഹം ഇതിനൊരക്ഷരംപോലും സമാധാനം പറഞ്ഞില്ല. കല ശലായി എന്നോട് പരിഭവിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന ഭാവത്തോടെ അവജ്ഞാപൂർണ്ണമായി എന്റെ നേരെ ഒന്നു നോക്കി. തല കുനിച്ചുവീണ്ടും ഉലാത്തിത്തുടങ്ങി. ഞാനും അവിടത്തന്നെ മാറി ഒരു സ്ഥലത്തു് മിണ്ടാതെ നിന്നു. എന്റെ മനോവിചാരങ്ങളുടെ ഗതിയ്ക്ക് ഊക്കും ഒഴുക്കും കൂടിത്തുടങ്ങി. എന്തെന്നാൽ അച്ഛന്റെ പെരുമാറ്റം എന്നിൽ പല സംശയങ്ങളും ജനിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം ഒരു പക്ഷേ മദ്യാലസയുമായുള്ള എന്റെ വേഴ്ചയെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ട് അതിനെക്കുറിച്ചു എന്നോട് സംസാരിക്കുവാനായിരിക്കും വന്നിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ അതെങ്ങനെ തുടങ്ങണമെന്നറിയാതെ അസ്വസ്ഥനായിരിക്കയാണെന്നും എനിക്കു മനസ്സിലായി. കുറച്ചുസമയം അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു. അച്ഛൻ ഒരു കസേരയിൽ ചെന്നിരുന്ന് എന്നോട് ചോദിച്ചു—"അജിത്, എന്റെ നിയമോപദേഷ്ടാവിൽനിന്നും ചില വർത്തമാനങ്ങൾ ഞാൻ നിന്നെക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞു. അതെല്ലാം ശരിതന്നെയോ?"

—ഏതു് സംഗതിയെക്കുറിച്ചാണെന്നറിഞ്ഞാൽ നന്നായിരുന്നു.

—എനിക്കാ അഭിസാരികയുടെ നാമം ഉച്ചരിക്കുവാൻപോലും ലജ്ജയാണ്. നീ അവളെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടോ? അജിത്.

—ഉവ്വ്, അച്ഛാ. ഞാൻ അവളെ വിവാഹംകഴിക്കണമെന്നുള്ള ആശയോടെ അച്ഛനെഴുതി സമ്മതം മേടിക്കണം എന്നു കരുതി ജീവിക്കുകയായിരുന്നു.

—എന്ത്?! അജിത്, നീ അവളെ വിവാഹം കഴിക്കയോ? അവളെന്ത തരക്കാരിയാണെന്ന് നിനക്കറിയാമോ?

—ഉവ്വച്ഛാ! എല്ലാം നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിട്ടതന്നെയാണ് ഞാൻ ഈ തീരുമാനം എടുത്തിരിക്കുന്നത്. അതിൽ മദാലസയ്ക്ക് യാതൊരു പങ്കുമില്ലെന്നും ഞാൻ അച്ഛനെ അറിയിക്കുന്നു.

—ഓഹോ....അതുശ്ശായോ. എന്നാൽ, അജിത് ഞാൻ ഇതാ, ഒരച്ഛന്റെ സകലവിധത്തിലുള്ള അധികാരങ്ങളും എടുത്ത് പറയുന്നു, നീ അവളുമായുള്ള സകല വേഴ്ചകളും അവസാനിപ്പിച്ച എന്റെ കൂടെ വരണമെന്ന്.

—അച്ഛാ! അവിടന്നങ്ങനെ പറയരുത്. ഈ മിനിട്ടുവരെ ഞാൻ അവിടത്തെ ഓരോ വാക്കുകളും അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിച്ചു വന്നു. എനിക്കിഷ്ടമില്ലാത്ത പല സംഗതികളും അവിടുന്നാശിച്ചപ്രകാരം ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതച്ഛനു് അറിയാവുന്ന സംഗതിയുമാണല്ലോ. എന്നാൽ ഈ ഒരു കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം തരണമെന്ന് ഞാൻ അവിടത്തോട് കേണപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു. മദാലസയെ ഉപേക്ഷിക്കുക എന്നതു് എനിക്കു ചിന്തിക്കുവാൻപോലും വയ്യാത്ത ഒരു സംഗതിയാണ്. അവൾക്കുവേണ്ടി എന്തു ത്യാഗം ചെയ്യുവാനും ഞാൻ തയ്യാറാണ്.

—എന്നാൽ അതിനുള്ള സന്ദർഭം വന്നുകഴിഞ്ഞു.

—ഏതിനു്?

—അജിത്, നിന്റെ ഈ പ്രവൃത്തിമൂലം എന്റെ മാനവും കുലവും നശിച്ചുപോയി. കഷ്ടം! അതു്, ആ മരിച്ചുപോയ സാധ്വിയെ—നിന്റെ അമ്മയെ—ഓർത്തിട്ടെങ്കിലും നീ കുടുംബമഹിമയെ നിലനിർത്തു. സൽപേരിനെ ഇല്ലാതാക്കുവാൻ എളുപ്പത്തിൽ കഴിയും. നേരെമറിച്ച് അതിനെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുവരികയാണ് മക്കളുടെ കടമ.

—അച്ഛാ! അവിടുന്നു മദാലസയെ തെറ്റിദ്ധരിച്ച് ഓരോന്നു പറയുകയാണ്. അവിടുന്നു വിചാരിക്കുന്നമാതിരി അവൾ

ഒരു അഭിസാരികയോ ഒരു വേശ്യയോ ഒന്നുമല്ല. എന്നാൽ പരിതസ്ഥിതിയുടെ ഓരുണമായ പ്രചോദനംകൊണ്ട് അവൾക്കങ്ങിനെ ആയിത്തീരേണ്ടിവന്നു. അതിൽനിന്നും കരകേറുവാൻപറ്റിയ ഒരു സഹായഹസ്തം നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന അവളെ ഞാൻ സഹായിച്ചു എന്നുമാത്രം. പണമോ പെരുമയോ അവൾക്കാവശ്യമില്ല. വെറും സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു ഹൃദയം—ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടിയ ഒരു പുഞ്ചിരി—ഇതാണവൾക്കാവശ്യം. അതു ഞാനവൾക്കു സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.....

—മതി—നിറുത്തു്. ഒരച്ഛന്റെ അധികാരമെന്താണെന്നു് നിനക്കറിയാമോ? ഒരഭിസാരികയെ വിവാഹം കഴിക്കുവാനുള്ള സമ്മതം ഞാൻ നിനക്കു തരുമെന്നു് വിചാരിച്ചതിൽ എനിക്കു തെറ്റുതം തോന്നുന്നുണ്ടു്.

—മാധവസ ഒരിക്കൽ അങ്ങിനെ ജീവിച്ചു എന്നു് വെച്ചു് പിന്നീടവരിൽ പരിവർത്തനം വന്നുകൂടാ എന്നൊന്നുമില്ലല്ലോ. വാസ്തവത്തിൽ അവരാകെതന്നെ മാറിയിട്ടുണ്ടു്. പാവം.

—അജിത്, വഴിപിഴച്ചുപോയ സ്ത്രീകളെ പിടിച്ചു് നേരെയാക്കയാണോ അപ്പോൾ നിന്റെ ഉദ്ദേശം.

—അതല്ലെങ്കിലും മാധവസയെ വിടുക എന്നതു് അസാദ്ധ്യമാണു്.

—മകനേ, അജിത് നീ നല്ലപോലെ ആലോചിച്ചു് സാവധാനം പറയു. ഈ വയസ്സുകാലത്തു് നീ എന്നെ ദുഃഖിപ്പിക്കാതിരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കു.

—അച്ഛാ, അവിടന്നു് ലോകപരിചയം നല്ലപോലെ വന്ന വ്യക്തിയാണല്ലൊ. മാധവസയോടു് ഒന്നു് സംസാരിച്ചു് നോക്കു. എന്നിട്ടഭിപ്രായം പറയാം.

—ഇല്ല. അജിത്. നമുക്കിവിടത്തെ താമസമെല്ലാം മതിയാക്കി നാട്ടിലേയ്ക്കു് പോകാം. നീ സാധനങ്ങളെല്ലാം ഒതുക്കി എന്റെ കൂടെ ഇപ്പോൾതന്നെ വരണം.

ഞാൻ ഇതിനു് യാതൊരു സമാധാനവും പറയാതെ മിണ്ടാതിരുന്നു. അതു് കണ്ടു് അച്ഛൻ വീണ്ടും തുടർന്നു. "നീ ഭാവമില്ലെങ്കിൽ എനിക്കറിയാം ഇനിഎന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതു് എന്നു്".

—അച്ഛൻ എന്തു ചെയ്താലും മദാലസയെ സങ്കടപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യരുതു് എന്നു് ഞാൻ വീണ്ടും അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഇതു് കേട്ടു് കോപത്താലോ എന്തോ അച്ഛൻ അവിടെ ഒരു മിനിറ്റുപോലും നില്ക്കാതെ തന്റെ തോൽസഞ്ചിയും എടുത്തു് അടുത്തുള്ള ഹോട്ടലിലേക്കു പോയി. ഞാനും പിന്നാലെ പുറത്തിറങ്ങി. ഒരു വണ്ടിവിളിച്ചു് മദാലസയുടെ അടുക്കലേക്കു് പാഞ്ഞു.

അദ്ധ്യായം—10

വടിക്കൽ എന്റെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചു് അക്ഷമയോടെ മന്ദഹാസമുഖിയായി കാത്തു് നിന്നിരുന്ന മദാലസ എന്റെ മനോവേദനയാൽ മുഖത്തു് പ്രതിബിംബിച്ചിരുന്ന വിഷാദചിഹ്നങ്ങളും ഒരു നോട്ടത്തിൽ കണ്ടു് മനസ്സിലാക്കി. അവൾ അതിനെക്കുറിച്ചൊന്നും അപ്പോൾ എന്നോടു ചോദിച്ചില്ല. എന്തോ ഒരു പന്തികേടുണ്ടെന്നു് അവൾ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കി. അതു് ചോദിച്ചറിയുവാനുള്ള തക്കംനോക്കിയിരുന്നു. വന്നു് വളരെ നേരമായിട്ടും കാപ്പികഴിക്കുവാൻ വരാതിരിക്കുന്നതു കണ്ടു് മദാലസ എന്തിനോക്കി എന്റെ മുറിയിലേക്കു വന്നു. അവിടെ ഞാൻ ചാരുകസേരയിൽ ഒരു പുസ്തകംകൊണ്ടു് മുഖം പൊത്തിക്കിടക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടു് അത്ഭുതത്താൽ "അജിത്, അങ്ങക്കു് എന്തുപറ്റി?" എന്നു ചോദിച്ചു് പുസ്തകം മുഖത്തുനിന്നു് മാറ്റി.

എനിക്കവളുടെ ചോദ്യത്തിനു് സമാധാനം പറയുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ഞാൻ അവളുടെ മുഖത്തുനിന്നു് കണ്ണെടുക്കാതെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മദാലസ അവളുടെ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു. ഒരു കസേര വലിച്ചു് എന്റെ അടുക്കലേക്കിട്ടു് ഇരുന്നു "കുറച്ചു് കാപ്പികുടിച്ചിട്ടാകാം സംസാരം" എന്നു് അവൾതന്നെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതനുസരിച്ചു് അതിനുവേണ്ട ഏർപ്പാടെല്ലാം ചെയ്തു.

കാപ്പികുടികഴിഞ്ഞു് ഞാനും മദാലസയുംകൂടി ഞങ്ങളുടെ മുറിയിൽ ചെന്നിരുന്നു. ഞാൻ അന്നു് അച്ഛനുമായുണ്ടായ സകല സംഭാഷണവും ഒന്നൊഴിയാതെ അവളെ പറഞ്ഞു് ധരിപ്പിച്ചു. വിവരം മനസ്സിലാക്കിയ മദാലസ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. ഞാൻ പരിഭ്രാന്തനായി. "മദാലസേ, ഭവതി എന്താണിങ്ങനെ അധൈര്യവതിയായി കരയുന്നതു്. കരയത്തക്ക യാതൊരു സംഗതിയും ഞാൻ ഇതിൽ കാണുന്നില്ലല്ലോ".

അവൾ മുഖം തുടച്ചു. "അജിത് ഒരുപക്ഷേ അങ്ങയ്ക്കതിന്റെ വൈഷമ്യം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കില്ലായിരിക്കാം. എങ്കിലും നമ്മൾ തമ്മിൽ വേർപിരിയുക എന്നു വന്നാൽ പിന്നെ ഞാൻ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടെന്തു് ഫലം? ആർക്കുവേണ്ടിയാണു് ശേഷമുള്ള എന്റെ ജീവിതം? അജിത്, അങ്ങു് എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോകുമോ?"

—മദാലസേ, കഷ്ടം! നിനക്കെന്നെ ഇനിയും മനസ്സിലായിട്ടില്ലേ? അച്ഛനല്ല, ആരുപറഞ്ഞാലും ശ്രമിച്ചാലും നമ്മൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം മുറിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. സത്യം തന്നെ. അതു് വിചാരിച്ചു് ഒരിക്കലും നീ സങ്കടപ്പെടരുതു്. ഇല്ലെന്നു് പറഞ്ഞു് സത്യം ചെയ്തു!!

അവൾ സമാധാനമായി എന്റെ മുഖത്തു നോക്കി. യേനീയമായ ആ നോട്ടം ഏതൊരു കഠിനഹൃദയത്തേയും അലിയിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. പാവം! അവൾ വിമ്മിവിമ്മി പറയുവാൻ തുടങ്ങി—"അജിത്, അങ്ങു് വിചാരിക്കുന്നതുപോലെയല്ല ഈ

ലോകം. അങ്ങയുടെ അച്ഛൻ വിചാരിച്ചാൽ നടത്തുവാൻ വയ്യാത്ത ഒരു സംഗതിയും ഇല്ല. തീച്ചയായും. അതിനും പുറമെ അച്ഛനു വിപരീതമായി അങ്ങ് എന്നെ സ്നേഹിക്കണമെന്നും ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഷ്ടത്തെ അനുസരിക്കേണ്ടതു് അങ്ങയുടെ കടമയാണു്. എനിക്കു് എത്രവേണമെങ്കിലും സംഭവിക്കട്ടെ; അച്ഛനുമായി ഈ പാപിയ്ക്കുവേണ്ടി, വഴക്കടിക്കരുതു്".

കുറച്ചുനേരം മിണ്ടാതിരുന്നതിനു് ശേഷം അവൻ തുടങ്ങി. "അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ടാ, അജിത. അങ്ങു് നാളെ രാവിലെ ബോംബെയിൽ പോയി അച്ഛനെ ഒന്നുകൂടി കാണൂ. ഒരുപക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സു മാറിയിട്ടുണ്ടാവും. നമുക്കു് വിവാഹത്തിനനുമതിയും തരുമായിരിക്കാം. അഥവാ അദ്ദേഹം അതിനെക്കുറിച്ചൊന്നും പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ വേണ്ടാ, ഒരക്ഷരംപോലും എതിരു് പറയാതെ എല്ലാം സ്വസ്ഥമായി കേട്ടു് തിരിച്ചുവരൂ."

—ശരി, മാലതേ, ഞാൻ നീ പറയുന്നതുപോലെ ചെയ്തുകൊള്ളാം.

അവനവൻ സ്നേഹിക്കുന്ന വ്യക്തിയിൽനിന്നും ഇത്തരം സാന്ത്വനങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും കേൾക്കുകയും അതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള പ്രചോദനമുണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരുവന്റെ അവസ്ഥ എത്ര മധുരമാണു് എന്നു് എനിക്കനുഭവപ്പെട്ട. അന്നത്തെ രാത്രി ഞങ്ങൾ സന്തോഷത്തോടുകൂടിത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി.

പിറ്റേ ദിവസം രാവിലെ പത്തുമണിയായതോടെ മാലതിയുടെ അനുവാദപ്രകാരം ഞാൻ പട്ടണത്തിലേക്കു് യാത്രയായി. നേരേ പോയതു് അച്ഛൻ താമസിച്ചിരുന്ന ഹോട്ടലിലേയ്ക്കാണു്. പക്ഷേ, അച്ഛൻ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ പല സ്ഥലത്തും അദ്ദേഹത്തെ അന്വേഷിച്ചു. എവിടെയും കണ്ടില്ല. ഏതാണ്ടു് ഒരു മണിവരെ ഞാൻ അവിടത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ കാത്തിരുന്നു. എന്നാൽ, അദ്ദേഹം തിരിച്ചുവന്നില്ല. ഞാൻ തിരികെ പോയി.

പതിവുപോലെ അന്നു് മദാലസയെ ഉമ്മറത്തു കാണുന്നതിനുപകരം അകത്തിരുന്നു് വിശ്രമിക്കുന്നതായിട്ടാണു് കണ്ടതു്. ആ ലോചനയിൽ ആണ്ടിരുന്ന അവൾ ഞാൻ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ച തുതന്നെ അറിഞ്ഞില്ല. ഞാൻ സാവധാനത്തിൽ നടന്നു ചെന്നു അവളുടെ കൈപിടിച്ചു. പെട്ടെന്നു ചാടിയെഴുന്നേറ്റു് അവൾ "അയ്യോ! ഞാൻ പേടിച്ചുപോയി" എന്നു പറഞ്ഞു. "അച്ഛനെ കണ്ടില്ലേ?" എന്നാണു് പിന്നീടു് ചോദിച്ചതു്.

—ഇല്ല. അച്ഛനെ വളരെനേരം കാത്തിരുന്നിട്ടും എനിക്കു കാണുവാൻ സാധിച്ചില്ല.

—ഉവ്വം ...നാളേയും പോയി നോക്കാമല്ലോ? അല്ലേ?

—ഇല്ല. ഇനി വേണമെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ആളെ അയക്കട്ടെ.

—അജിത് അങ്ങനെ വിചാരിക്കരുതു്. നിശ്ചയമായും അങ്ങു് അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു് നമ്മുടെ കാര്യം ശരിയാക്കണം എന്നു നിർബ്ബന്ധിച്ചു.

ഇങ്ങനെയെല്ലാമാണെങ്കിലും മദാലസ തീരെ ഉത്സാഹഹീനയായി കാണപ്പെട്ടു. തലേദിവസംവരെ ഉണ്ടായിരുന്ന അവളുടെ സന്തോഷവും ചൊടിയും എങ്ങോ മറഞ്ഞുപോയതുപോലെ തോന്നി. എന്തോ അഗാധമായ ഒരു വിഷാദചിന്ത അവളെ സദാ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു അവളുടെ മുഖം വെളിപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. പോരാത്തെ ഏതൊരു ചോദ്യവും രണ്ടുമൂന്നുപ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചാലല്ലാതെ അവളിൽനിന്നും സമാധാനം കിട്ടീയിരുന്നില്ല. എന്താണ് ഇത്രപെട്ടെന്നുണ്ടായ മാറ്റത്തിനു കാരണം എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ കഴിഞ്ഞ രണ്ടു ദിവസത്തെ സംഭവങ്ങളുടെ സ്മരണയാണെന്നാണു് സമാധാനം പറഞ്ഞതു്.

മദാലസയുടെ അതിയായ നിർബ്ബന്ധംമൂലം ഞാൻ അന്നും അച്ഛനെ കാണുവാൻ പട്ടണത്തിലേക്കു പോയി. എവിടേക്കോ യാത്രയായിപ്പോകുവാൻ ബദ്ധപ്പെട്ടിറങ്ങിവന്ന അദ്ദേഹം എ

ന്നോട്ട് അവിടെ 4 മണിവരെ കാത്തിരിക്കാനും അതിനിടയിൽ തിരിച്ചുവരുവാൻ സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ പിറേറദിവസം പത്തുമണിയോടുകൂടി വരുവാനും ആജ്ഞാപിച്ചിട്ട് അവിടെനിന്നും പോയി.

ഞാൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം നാലുമണിവരെ കാത്തിരുന്നിട്ടും അദ്ദേഹം മടങ്ങിവരുന്നതു് കാണായ്കയാൽ തിരികെ എന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോയി.

തിരിച്ചു വീട്ടിലെത്തിയ ഞാൻ വിചാരിക്കാത്ത ഒരു രംഗമാണ് അവിടെ കണ്ടതു്. മാലസ അവളുടെ മുറിയിൽ ഒരു മേശമേൽ കമിഴ്ന്നു് കിടന്നു വല്ലാതെ കരയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞാനവളുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു് തോളിൽക്കൈവച്ചു ഉടനെ വികാരവിക്ഷുബ്ധയായ അവൾ എന്റെ തോളിലേക്കു് ചാഞ്ഞു് തേങ്ങിതേങ്ങിക്കരയുവാൻ തുടങ്ങി. ഈ രംഗം എന്നെ കൂടുതൽ പരിഭ്രാന്തനാക്കി. ഞാൻ കുറേനേരത്തേക്കു് ഒരക്ഷരംപോലും ചോദിക്കയാവട്ടെ, പറയുകയാവട്ടെ ഉണ്ടായില്ല. ഏതാണ്ടു് ഒരു പതിനഞ്ചുമിനിട്ടു് കഴിഞ്ഞതോടെ മാലസയുടെ കലശലായ കരച്ചിലിനു് ഒരാശ്വാസം കിട്ടി. ഞാൻ അവളുടെ തല പതുക്കെ എന്റെ തോളിൽനിന്നു പൊക്കി; മുഖമെല്ലാം കഴുകി വൃത്തിയായി വരുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. അവളതു് അനുസരിച്ചു. അവളുടെ പെട്ടെന്നുണ്ടായ മാറ്റത്തിനെക്കുറിച്ചൊന്നും ഒരക്ഷരംപോലും ഞാൻ ചോദിക്കാതെ പട്ടണത്തിൽ പോയ വർത്തമാനങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അവളോടു പറഞ്ഞു. അച്ഛൻ പറഞ്ഞ വിവരവും ഞാനവളെ അറിയിച്ചു. അതു കേട്ടു് അവളുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു ധാരമുറിയാതെ കണ്ണുനീർച്ചാലുകളം പ്രവഹിച്ചു. അവളെ ഞാൻ സമാധാനപ്പെടുത്തുവാൻ തുടങ്ങി. "മാലസേ, നി എന്താണിങ്ങനെ പ്രാകൃതം കാണിക്കുന്നതു്? നിനക്കു് എന്തു സംഭവിച്ചു? എന്തുതന്നെ ആയാലും എന്നോടു പറയുവാൻ ഒട്ടും മടിക്കേണ്ട. നിന്റെ ഏതു അഭിലാഷവും സാധിച്ചുതരുവാൻ സന്നദ്ധനാണെന്നു മാലസേ! നിനക്കിനിയും മനസ്സിലായിട്ടില്ലേ? കഷ്ടം, കരയാതെ കാര്യമെന്താണെന്നു് എന്നോടു ധൈര്യമായി പറയൂ. ഞാൻ അതി

ന്നു വഴിയുണ്ടാക്കിത്തരാം. അല്ലാതെ ഇങ്ങനെ കരയുന്നതായാൽ ആ പഴയ സുഖക്കേടു വീണ്ടും നിന്നെ ബാധിക്കും. അതെനിക്കു് ഓർക്കുവാൻ വയ്യാത്ത ഒരു സംഗതിയാണു്. മടാലസെ, അതു കൊണ്ടു്.....''

ഇതുയും പറഞ്ഞതോടെ അവൾ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ അവിടെനിന്നും എഴുന്നേറ്റോടി കിടക്കയിൽ ചെന്നു വീണു. സംഭവങ്ങളുടെ ഗതി കണ്ടു് ആശ്ചര്യപ്പെട്ട ഞാൻ ഉടനെ അവളുടെ ദാസിയെ വിളിച്ചു് ചോദിച്ചു. "ലക്ഷ്മി, ഞാൻ പോയതിനു ശേഷം ആരെങ്കിലും ഇവിടെ കൊച്ചമ്മയെ കാണുവാൻ വന്നിരുന്നോ? വല്ല എഴുത്തും വരികയുണ്ടായോ?''

—"ഇല്ലാ സാർ'' എന്നു മാത്രം അവൾ അതിനു് സമാധാനം പറഞ്ഞു.

എനിക്കാസമാധാനം അതു തൃപ്തിയായി തോന്നിയില്ല. അന്നല്ലെങ്കിൽ തലേദിവസം എന്തെങ്കിലും ഒന്നു് സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം. എന്തോ ഒരു രഹസ്യം അവിടെ കിടന്നു് കളിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വിചാരം എന്നിൽ ശക്തിയായി വേരുന്നി. അതെന്താണെന്നറിയുവാനുള്ള ആഗ്രഹത്താൽ ഞാൻ അവിടെനിന്നു് എഴുന്നേറ്റു് മടാലസ കിടക്കുന്ന കട്ടിലിന്നരികിൽ ചെന്നിരുന്നു. മാറത്തു് കൈ വച്ചു് കരഞ്ഞു കരഞ്ഞുണ്ടായ ക്ഷീണത്താലോ എന്നു തോന്നുമാറു്, മയങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന അവളുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു ധാരമുറിയാതെ വെള്ളം അപ്പോഴും ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വല്ല ദുസ്സ്വപ്നവും കണ്ടു് കരയുകയാണോ എന്നു് വിചാരിച്ചു് ഞാൻ അവളുടെ കൈകളും മാറത്തുനിന്നും എടുത്തു. അവൾ കണ്ണുകളും തുറന്നു. എന്നെത്തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു് കിടന്നു. അതിനു ശേഷം എന്റെ കൈകളും പിടിച്ചു് അവൾ പുലമ്പി ''അജിത്, എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അജിത്, ഞാൻ അങ്ങയെ എന്റെ പ്രാണനേക്കാളും അധികം സ്നേഹിച്ചു ബഹുമാനിക്കുന്നു. അങ്ങയ്ക്കഹിതമായി ഞാൻ ഒന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല, ചെയ്കയുമില്ല. അഥവാ ചെയ്യേണ്ടിവന്നാൽ

ത്തന്നെ എന്നെ കുറക്കാരിയാക്കരുതു്, അജിത്–അജിത്, അങ്ങു എന്റെ കുറങ്ങളൊക്കെല്ലാം മാപ്പു് തരികയില്ലേ? അങ്ങു് എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ലേ? കഷ്ടം!'' എന്നു പറഞ്ഞു അവസം സാരിത്തുമ്പു കൊണ്ടു് മുഖം പൊത്തി.

ഞാൻ:—മദാലസേ, നീ എന്താണീ പറയുന്നതു്? എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ലല്ലോ? എന്തു സംഭവിച്ചു എന്നു് പറയൂ! നിനക്കെന്റെ സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചു് സംശയം തോന്നുവാൻ വല്ല കാരണവുമുണ്ടായോ? മാപ്പുതരുവാൻ തക്ക ഒരു കുറവും നീ എന്നോടു ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ? പിന്നെ എന്താണു് ചോദിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥം?

മദാ:—അജിത്, ഒന്നുമില്ല. എനിക്കു് തലയ്ക്കു് ഭ്രാന്തുപിടിക്കുമോ എന്നുകൂടി ഭയമാകുന്നു. ഈശ്വര! നല്ലൊരുറക്കം കിട്ടിയാൽ എത്ര നന്നായേനേ!'' എന്നിങ്ങനെ ഓരോന്നു പറഞ്ഞു അവസം എന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു് ഉത്തരം പറയാതെ മിണ്ടാതെ കണ്ണുമടച്ചു് കിടന്നു. ഇടയ്ക്കിടെ ഞാൻ അരികത്തിരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നറിയാൻ അവസം കൈകൊണ്ടു് തപ്പിനോക്കി. ഈ വിധത്തിൽ എത്രയാണ്ടു് സമയം പാതിരകഴിഞ്ഞു. ഞങ്ങളം രണ്ടുപേരും അന്നു് യാതൊന്നും ഭക്ഷിച്ചില്ല. ഹൃദയവ്യഥയാൽ ഉറക്കവും വന്നില്ല. എങ്കിലും കുറച്ചു് വിശ്രമിക്കാം എന്നു കരുതി ഞാൻ എന്റെ മുറിയിൽ ചെന്നു കിടന്നു – അപ്പോഴേയ്ക്കും മദാലസ എഴുന്നേറ്റു് ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു ചോദിക്കുന്നതുകേട്ടു ''അയ്യോ! അജിത്! അങ്ങു് എന്നോടു് ഒരക്ഷരംപോലും പറയാതെ ഇത്രക്ഷണം വിട്ടുപോയോ!!.... ഇനി നാം തമ്മിൽ കാണുവാൻ സാദ്ധ്യമാകയില്ലല്ലെ?!! കഷ്ടം! ദൈവനീതി എത്രഭയങ്കരം?'' എന്നു പറഞ്ഞു അവസം കിടക്ക വിട്ടു പുറത്തേക്കു് വന്നു. അപ്പോഴേക്കു് ഞാനെഴുന്നേറ്റു് അവിടെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ''മദാലസേ, എന്തെല്ലാം വിഡ്ഢിത്തമാണീ പറയു

ന്നതു്? ഞാൻ നിന്നെ വിട്ടു എവിടെപ്പോകുന്നു എന്നാണു് പറയുന്നതു്? എന്താണീ ചോദ്യങ്ങളുടെയെല്ലാം അർത്ഥം.''

മദാ:—അയ്യോ! അങ്ങു കേട്ടോ—ഞാൻ എന്തൊ സ്വപ്നംകണ്ടു നീലവിളിച്ചതാണു്. സാരമില്ല. നേരം എത്രയായിട്ടുണ്ടാവും.

ഞാ:—വെളുപ്പാൻകാലമാവാറായി.

മദാ:—ഉവ്വോ? എപ്പോഴാണു് നിങ്ങൾ പട്ടണത്തിലേക്കു് പോകുന്നതു്?

ഞാ:—പോകേണ്ടതു് ഏഴു മണിക്കാണു്. പക്ഷേ ഞാൻ പോകണോ എന്നു് സംശയിക്കുന്നു.

മദാ:—ഹും. എന്താതു്?

ഞാ:—മദാലസയെ സുഖമില്ലാതെ കണ്ടുകൊണ്ടു് പോകുവാൻ എനിക്കു് സമാധാനമില്ല. നേരത്തെ വരുവാൻ പറ്റുമോ ആവോ?

മദാ:—(പെട്ടെന്നു) എന്തു്? അങ്ങു് 2 ടങ്ങി വരുമോ?

ഞാ:—എന്താണിത്ര സംശയം? എന്തോ സംശയം വെച്ചുകൊണ്ടാണല്ലോ, മദാലസേ, നിന്റെ വർത്തമാനമെല്ലാം. ഇതു് പതിവില്ലാത്തവണ്ണം തോന്നുന്നുവല്ലോ. (കുറച്ചു ആലോചിച്ചതിനുശേഷം) എന്നാൽ ഇന്നു് ഞാൻ പോകുന്നില്ലെന്നു് തീർച്ചയാക്കി. ഞാൻ വിവരംകാണിച്ചു് ഇപ്പോഴത്തന്നെ അച്ഛനെഴുതുവാൻ പോകയാണു്.

മദാ:—അയ്യോ! അരുതു്. അദ്ദേഹം എന്റെ പ്രേരണയാൽ അങ്ങു് അങ്ങനെ എഴുതിയതാണെന്നു പറഞ്ഞു് എന്നെ ഇനിയും ശകാരിക്കും. അജിത്, എനിക്കതു് കേൾക്കുവാൻ തക്ക ശക്തിയില്ല, തീർച്ചയായും നിങ്ങൾ അച്ഛന്റെ എഴുത്തനുസരിച്ചു് പോകണം. എന്റെ സുഖക്കേടു് സാരമില്ല. കാലക്രമത്തിൽ മാറിക്കൊള്ളും.....'' ഇടറിയ

സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞ ആ വാക്കുകൾ അവളിൽ അന്തർലീനമായി കത്തിയാളിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഹൃദയവ്യഥയുടെ ആഴം അളക്കുന്ന മാനദണ്ഡമായിരുന്നു.

വെളിച്ചമായതോടെ അവൾ എഴുന്നേറ്റു ദിനകൃത്യങ്ങളെല്ലാം പതിവുപോലെ ചെയ്തു. എനിക്കു വേണ്ട സകല കാര്യങ്ങളും അവൾ ജാഗ്രതയോടെ നിർവ്വഹിച്ചു. ഉത്സാഹം നടിച്ചു നടന്നു എങ്കിലും കണ്ണുകൾ സദാ അശ്രുപൂരിതമായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചിരുന്നു് കാപ്പികുടിച്ചു. പോകേണ്ട സമയമായപ്പോൾ അവളും എന്നെ അനുഗമിച്ചു; തീവണ്ടിസ്റ്റേഷൻ വരെ വന്നു. അതിനുശേഷം "വൈകുന്നേരം നേരത്തെ ഞാൻ തിരിച്ചുവരാം ട്ടോ" എന്നു പറഞ്ഞു് ഞങ്ങൾ പിരിഞ്ഞു.

പട്ടണത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്ന ഞാൻ ആദ്യമായി മിസ്. ഹെല്ലന്റെ അടുക്കലാണു് പോയതു്. എന്തെന്നാൽ സുഖമില്ലാതിരിക്കുന്ന മദാലസയ്ക്കു് കൂട്ടിന്നായി അവളെ അയക്കാം എന്നുള്ളതു് മാത്രം. പക്ഷേ അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ വീടിന്റെ പടി പൂട്ടിയിരിക്കുന്നതു് കണ്ടു. ഞാൻ അവിടെനിന്നും അച്ഛന്റെ അടുക്കലേക്കു് പോയി.

സുസ്മേരവദനനായി അച്ഛൻ എന്നെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു. അതു നല്ലൊരു ശുഭസൂചനയായി എനിക്കു് തോന്നി. എന്റെ മനസ്സിൽ അതുവരെ കുടികൊണ്ടിരുന്ന ഭീതിയും അതോടെ കുറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഉറ്റ ചങ്ങാതിമാരെപ്പോലെ ഇരുന്നു് സൌഹാർദ്ദമായി സംസാരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അച്ഛന്റെ ഈ പൊടുന്നനവെ ഉണ്ടായ പരിവർത്തനത്തിൽ പല ദുശ്ശങ്കകളും എനിക്കു് തോന്നി. എങ്കിലും ഞാനവയൊന്നും യത്നിച്ചും എന്റെ മനസ്സിൽ വളരുവാൻ അനുവദിച്ചില്ല. അച്ഛനുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എങ്കിലും മദാലസയിലായിരുന്നു എന്റെ മനസ്സും ചിന്തകളും. കുറച്ചുനേരം സംസാരിച്ചിരുന്നതിനുശേഷം

ഞാൻ ചോദിച്ചു. "അച്ഛാ! അവിടുന്നു എന്തിനാണു് എന്നെ കാണണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടതു്. കായ്യം നേരത്തെ കഴിച്ചാൽ എനിക്കു് മടങ്ങിപ്പോകാമായിരുന്നു".

അച്ഛൻ:—അജിത്, അന്നു് നീ മടങ്ങിപ്പോയതിനുശേഷം ഞാൻ ഒന്നുകൂടി ഗാഢമായി ആലോചിച്ചുനോക്കി. അതിന്റെ ഫലമായി ഞാൻ ഒന്നു തീരുമാനിച്ചു.

ഞാ:—ആ തീരുമാനം അറിയുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

അച്ഛ:—അതു് മറ്റൊന്നുമല്ല. മദാലസയെ നീ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിനു് മുമ്പു് അവളുമായുള്ള സഹവാസംകൊണ്ടു് നിനക്കെന്തെങ്കിലുമുപദ്രവപ്പെടുന്നു എന്നറിയുക. അതിനുശേഷം വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചു് ചിന്തിക്കാം. എന്തെന്നാൽ എനിക്കവളുടെ ആത്മാർത്ഥതയിൽ വളരെ സംശയമുണ്ടു്. അതിനു് ഞാൻ അവളെ കുറപ്പെടുത്തുന്നില്ല. അതവരുടെ ജാതിമഹത്വം എന്നേ പറയാനുള്ളൂ.

ഞാ:—അച്ഛാ! എന്നാൽ മദാലസ അത്തരക്കാരിയല്ല. അവളെ ഞാൻ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

—ശരി. എല്ലാം കണ്ടുതന്നെ അറിയണം.

അച്ഛന്റെ വർത്തമാനം എന്നെ തല്ക്കാലം ശാന്തനാക്കി. ഞാൻ പോകുവാൻ പുറപ്പെട്ടു. അച്ഛൻ എന്നെ അന്നവിടെ താമസിക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. എന്നാൽ അതു് കൂട്ടാക്കാതെ ഓരോ ഒഴികഴിവുകളും പറഞ്ഞു ഞാൻ പുറപ്പെടുകയാടി. നേരെ സ്റ്റേഷനിലേക്കു് കുതിച്ചുപാഞ്ഞു.

അദ്ധ്യായം–11

മിതാണ്ട് രാത്രി പതിനൊന്നു് മണിയായി ഞാൻ ഞങ്ങളുടെ വസതിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നപ്പോഴം. പതിവില്ലാത്തവണ്ണം അവിടെ എല്ലാം അന്ധകാരം ബാധിച്ചിരുന്നു. ഉമ്മറത്തെ വാതിലും ജനാലകളും എല്ലാം ബന്ധിച്ചിരുന്നു. പരിഭ്രാന്തനായ ഞാൻ വാതലിന്മേൽ ആഞ്ഞടിച്ചു. ശബ്ദംകേട്ട് വേലക്കാരി ലക്ഷ്മി വന്നു് വാതിൽ തുറന്നു. "ലക്ഷ്മി, അമ്മയെവിടെ?"

—പട്ടണത്തിലേക്കു് പോയിട്ട് മടങ്ങിവന്നില്ല.

—എന്തു്? പട്ടണത്തിലേക്കോ? എപ്പോഴം പോയി?

—സാർ പോയി ഒരു മണിക്കൂറിനകം.

—എന്നോടു പറയുവാൻ പറഞ്ഞു അവം വല്ലതും നിന്നെ ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

—ഇല്ല. പിന്നീടു് അവിടെ നില്ക്കാതെ അവം വേഗം പോയി.

ആ കഴിഞ്ഞ സല്പ സമയത്തിനുള്ളിൽ എന്റെ മനസ്സിൽ കൂടി കടന്നുപോയ വികാരവിചാരപരമ്പരകളെന്തെല്ലാമായിരുന്നു എന്നു് പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ അസാദ്ധ്യം. ഒരു പക്ഷെ വല്ല തെറ്റിദ്ധാരണകൊണ്ടും ഞാൻ അച്ഛനെത്തന്നെയാണോ കാണുവാൻ പോയിരിക്കുന്നതു് എന്നറിയുവാൻ എന്റെ പിന്നാലെ പോന്നതായിരിക്കുമോ? അതോ, മിസ്. ഫെല്ലൻ ഒരുമിച്ചു് വല്ല സ്ഥലത്തും പോയതായിരിക്കുമോ? മാലസയുടെ തലേദിവസം മുതൽക്കുണ്ടായ കരച്ചിലിനേയും അച്ഛന്റെ പൊട്ടന്നവെ ഉണ്ടായ സഹതാപബുദ്ധിയേയും കുറിച്ചു് ഓർത്തപ്പോഴം അതിലെല്ലാം അന്തർല്ലീനമായി എന്തോ ഒരു രഹസ്യം കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നു് എനിക്കു് തോന്നി. "ദൈവമേ! ഞാൻ വഞ്ചിതനായോ?" എന്ന വിചാരമാണു് എന്നിൽ ഉളവാക്കിയതു്". എന്തുകൊണ്ടോണവം ഒരെഴുത്തുപോലും എനിക്കു് എഴുതിവയ്ക്കാതെ പോയതു്? ഒരു

പക്ഷേ ഞാൻ വരുന്നതിനുമുമ്പ് മടങ്ങിവരാം എന്നു വിചാരിച്ച് പോയതായിരിക്കുമോ? എന്നാൽ അവളുടെ കണ്ണുനീരിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്? ഈശ്വരാ! എനിയ്ക്കൊന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ലല്ലോ!! മാധവസേ! നീ എന്നെ മനഃപൂർവ്വം ചതിച്ചതാണോ!! ഇങ്ങനെയുള്ള വിവിധചിന്തകളോടെ ഞാൻ അവളുടെ മുറിയിൽ തന്നെ ഇരുന്നു. മുറിയുടെ ചുമരിൽ തൂങ്ങിയിരുന്ന ഘടികാരം പന്ത്രണ്ടടിക്കുന്നതു കേട്ടു. അതു് "നിങ്ങളുടെ പ്രേയസി ഇനി തിരിച്ചുവരികയില്ല, കാത്തിരിക്കേണ്ട" എന്നു് എന്നോടു് സത്യം ചെയ്യുകയാണോ എന്നു് തോന്നി. "ഇല്ല; അങ്ങിനെയൊന്നും സംശയിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. മാധവസ തിരിച്ചു് വരാതിരിക്കില്ല". എന്നുറച്ചു് ഞാൻ വീണ്ടും കാത്തിരുന്നു.

എന്നാൽ എന്റെ പ്രതീക്ഷ നിരാശതയിലേയ്ക്കു് ഊളിയിട്ടു് പായുകയാണുണ്ടായതു്. മാധവസ തിരിച്ചുവന്നില്ല. ഉച്ചിചാരങ്ങളാലും ദുശ്ശകുനങ്ങളാലും എന്റെ ഹൃദയവും തലയും ഒരുപോലെ പുകഞ്ഞു് നീറുവാൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ വിശ്രമരഹിതനായി. എന്റെ സംശയങ്ങളും വർദ്ധിച്ചു. പട്ടണത്തിൽപ്പോയി അന്വേഷിക്കുവാൻ തീച്ചപ്പെടുത്തി പുറത്തിറങ്ങി. അപ്പോഴാണു് എനിക്കവളുടെ മുറി ഒന്നു് പരിശോധിച്ചുനോക്കിയിട്ടു പോകാം എന്നു തോന്നിയതു്. ഞാൻ തിരിച്ചവളുടെ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. വല്ല കുറിപ്പും എവിടേയെങ്കിലും വെച്ചിട്ടുണ്ടാവും എന്ന വിശ്വാസത്തോടെ എല്ലാ സ്ഥലത്തും തിരഞ്ഞു. ടേബിൾപ്പുറത്തായി ഞാൻ നവംബർ സമ്മാനിച്ച ആ പുസ്തകം തുറന്നിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. അതിലെ പേജുകളും മറിച്ചുനോക്കി. അവിടവിടെയായി കണ്ണുനീർത്തുള്ളികളും വീണു് ഉണങ്ങിയ പാടുകളും കണ്ടു. ഞാൻ ആ പുസ്തകം അടച്ചു. പുറത്തു നല്ലവണ്ണം മഴപെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവിടത്തന്നെ കുറച്ചുനേരം നിന്നു. മഴയുടെ ശക്തി കുറഞ്ഞു എന്നു കണ്ടപ്പോൾ പുറത്തു കടന്നു വാതിലടച്ചു. ശബ്ദംകേട്ടു് അടുത്ത മുറിയിൽ കിടന്നിരുന്ന വേലക്കാരി യജമാനത്തി തിരിച്ചുവന്നിട്ടുണ്ടാവും എന്നു് കരുതി എഴുന്നേറ്റുവന്നു.

ഞാൻ പുറത്തുകടക്കുന്നതു് കണ്ടു് അവൾ ചോദിച്ചു. "സാർ, എങ്ങോട്ടാണു് പോകുന്നതു് ?"

—പട്ടണം വരെ. ഇപ്പോൾ തിരിച്ചുവരാം.

—ഈ മഴയത്തു് എങ്ങനെയാണു് പോകുന്നതു് ? ഒരു വണ്ടിപോലും കിട്ടുകയില്ലല്ലോ.

—വേണ്ട. ഞാൻ നടക്കും.

—ഈ മഴയത്തോ ?

—സാരമില്ല. ഞാൻ വരുന്നതുവരെ നീ ഇവിടെ ഇരിയ്ക്കു.

ഒരു പുതപ്പും കുടയും ആയി ഞാൻ പട്ടണത്തിലേയ്ക്കു് തിരിച്ചു. കയ്യിൽ മാലസയുടെ പട്ടണത്തിലുള്ള വീടിന്റെ താക്കോലും എടുത്തു.

വഴിയിൽ കുറെ ദൂരം ഞാൻ ഓടി. ഭയങ്കരമായ അന്ധകാരത്തിൽ എനിക്കു വഴിതെറ്റി അജ്ഞാതമായി. വിചാരത്താലും ക്ഷീണത്താലും തളർന്ന ഞാൻ വഴിയരികിൽ ഒരിടത്തു കുറച്ചു് വിശ്രമിക്കുവാൻ നിന്നു. അതിനുശേഷം വീണ്ടും ഓടിത്തുടങ്ങി. വെളുപ്പാൻകാലമായതോടെ ഒരു വിധം ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥലത്തെത്തിച്ചേർന്നു.

ബോംബെ പട്ടണം ഉണർന്നെഴുനേറ്റിട്ടേയുള്ളു. അടുത്തുള്ള ഒരു പള്ളിയിൽനിന്നും മണിയടിക്കുന്ന ശബ്ദംകേട്ടു് ഞാൻ മാലസയുടെ വീടിനകത്തു് പ്രവേശിച്ചു.

അവിടെയെങ്ങും ഒരു നിശ്ശബ്ദത. ആളുകൾ പെരുമാറുന്നതായൊരു ചിഹ്നവും അവിടെ കണ്ടില്ല. ഞാൻ മാലസയുടെ കിടപ്പുറയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടേയും അവളെ കണ്ടില്ല. സാവധാനത്തിൽ ഞാൻ പുറത്തിറങ്ങി അവിടെ നിന്നിരുന്ന കാവൽക്കാരനോടു ചോദിച്ചു. "മാലസ ഇവിടെ വന്നില്ലേ ?"

ഉവ്വ്. അവർ വേറൊരു സ്ത്രീയോടുമിച്ചു് പുറത്തേക്കു പോകുന്നതു കണ്ടു.

—വല്ലതും പറഞ്ഞേല്പിച്ചിട്ടാണോ പോയതു്?

—അല്ല.

—വണ്ടിയ്ക്കോ നടന്നിട്ടോ പോയതു്?

—ഇരട്ടക്കുതിരയെ പൂട്ടിയ ഒരു വലിയ വണ്ടിയിലാണു്.

—വാടകവണ്ടിയാണോ?

—അല്ല. അതൊരു പ്രൈവറ്റു് വണ്ടിയാണു്. പക്ഷെ ആരുടേതാണെന്നു് നിശ്ചയമില്ല.

ഈ സമാധാനം എന്നെ കണക്കിലധികം വേദനപ്പെടുത്തി. എന്റെ സംശയങ്ങൾക്കെല്ലാം ഒരവസാനം കിട്ടി. ഞാൻ എവിടേയ്ക്കെന്നില്ലാതെ പുറത്തേയ്ക്കിറങ്ങി. അപ്പോഴേയ്ക്കും ആ കാവല്ക്കാരൻ എന്നെ വിളിച്ചു. "സാർ, ഈ എഴുത്തു് മിസ് ഹെല്ലെന സന്ധ്യയ്ക്കു് മുമ്പു് ഏല്പിക്കണം എന്നു പറഞ്ഞു് തന്നിട്ടുള്ളതാണു്" എന്നു പറഞ്ഞു് ഒരെഴുത്തു് എന്റെ നേരെ നീട്ടി.

ഭദ്രമായി പശവച്ചൊട്ടിച്ചിട്ടുള്ള ആ കവറിന്മേൽ "അജിതനു് കൊടുപ്പാൻ" എന്നെഴുതിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ അതു് മേടിച്ചു് പറഞ്ഞു "എടോ, ഇതെനിയ്ക്കുള്ളതാണു്." സമാധാനം കേൾക്കുവാൻ നില്ക്കാതെ ജിജ്ഞാസയാൽ അതു പൊട്ടിച്ചു അവിടത്തന്നെ കുറച്ചു മാറിനിന്നു വായിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. എഴുത്തിപ്രകാരമായിരുന്നു "സ്നേഹമുള്ളിയായ എന്റെ അജിത് വായിച്ചറിയുവാൻവേണ്ടി. ഹാ! അജിത് ഏതുവിധത്തിലാണു് ഞാനങ്ങയോടു ഈ വിവരം പറയേണ്ടതു്!! എന്റെ കയ്യുകൊണ്ടു് എഴുതുവാൻ ശക്തിയില്ല;—എങ്കിലും ദുഃഖിപ്പുവാനായി ജന്മമെടുത്ത ഞാൻ ധൈര്യമവലംബിച്ചു എഴുതുന്നതാണിതു്. ഈ കത്തു് അങ്ങയ്ക്കു് കിട്ടുമ്പോഴും ഉണ്ടാകാവുന്നതും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ സകലവിധ മനോദുഃഖങ്ങളെക്കുറിച്ചും എനിക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും. പക്ഷെ എന്തു ചെയ്യാം? വിധി നമ്മളെ അകറ്റി. ഇനി നാം തമ്മിൽ ചേരുക അസംഭവ്യമാണു്. അജിത്!

അങ്ങു് എനിക്കു മാപ്പുതന്നാലും. എന്റെ വിരഹം അങ്ങയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിസ്സാരമായിരിക്കാം. എന്നാൽ നിസ്സീമമായ താപാഗ്നിയിൽ വെന്തുനീറിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു ഹൃദയവും പേറിക്കൊണ്ടാണു് ശേഷിച്ച എന്റെ ജീവിതം ഞാൻ നയിക്കുവാൻ പോകുന്നതു്. അങ്ങയുമായുണ്ടായ സല്ലാപകാലത്തെ ഉല്ലാസഭരിതമായ ജീവിതമാധുര്യമോർത്തു ഞാൻ ശാന്തി നേടാൻ ശ്രമിക്കാം. അജിത്! ആ പേർ.....ഇനി ഞാൻ ആരെയാണു് വിളിക്കുക; ആ ശബ്ദം ഇനി ഞാൻ ഒരിക്കലും കേൾക്കയില്ലെന്നു വരുമോ....ഹാ! അങ്ങു് എന്നെ വിശ്വസിക്കുകയില്ലേ!! എനിക്കു പലതും എഴുതണമെന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ തല പുകഞ്ഞിട്ടും കൈ വിറച്ചിട്ടും ഒന്നിനും സാധിക്കുന്നില്ല. അജിത്! ഞാൻ ഇനി ആർക്കുവേണ്ടി എന്തിനായി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു. എല്ലാം അവസാനിച്ചു....."

അവസാനത്തെ ആ വാചകം വായിച്ചതേ എനിക്കോർമ്മയുള്ളൂ. ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ എഴുത്തും കയ്യിൽപിടിച്ചു് ഞാൻ ആപ്പീസിലേയ്ക്കോടി. എന്റെ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടെ അച്ഛൻ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും എന്റെ ഈ അപ്രതീക്ഷിതമായ വരവു് അദ്ദേഹത്തിൽ ഒരു ഭാവഭേദവും ഉണ്ടാക്കിയതായി ഞാൻ കണ്ടില്ല. നേരേമറിച്ചു് ഈ വരവു് അദ്ദേഹം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നുവോ എന്നൊരു സംശയമാണു് എനിക്കു തോന്നിയതു്. ഞാനൊരക്ഷരംപോലും അദ്ദേഹത്തോടു പറയാതെ അവളുടെ എഴുത്തെടുത്തു് അച്ഛന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. അവിടെ നിന്നും അടുത്ത മുറിയിലേയ്ക്കു പോയി. കുറെ കരഞ്ഞാൽ മനസ്സിനാശ്വാസം കിട്ടുമെന്നാശിച്ചു. കിടക്കയിൽ ചെന്നുകിടന്നു കരയുവാൻ തുടങ്ങി.

അദ്ധ്യായം-12

ഈ സംഭവത്തിനുശേഷം ഞാൻ അച്ഛനൊരുമിച്ച് നാട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി. ഇനി ഒരിക്കലും തിരിച്ചു വരികയില്ലെന്ന തീരുമാനത്തിൽ പോയ ഞാൻ കുറച്ച ദിവസങ്ങളും കഴിഞ്ഞപ്പോഴയ്യും വീണ്ടും പട്ടണത്തിലേക്കുതന്നെ വരുവാൻ നിബ്ബന്ധിതനായി. മാലസയുടെ ജീവിതരീതിയെക്കുറിച്ചും അവളുടെ മനോഗതിയെക്കുറിച്ചും കഴിയുന്നതു വിവരങ്ങളും അറിയുവാനുള്ള ആഗ്രഹമാണ് എന്നെ അതിലേക്ക പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. അതിനെ ഞാൻ നിരാകരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു എങ്കിലും അവസാനം വഴങ്ങിക്കൊടുത്തു. മനുഷ്യൻ ഇതു ദുർബ്ബലനാണല്ലോ എന്ന സത്യാവസ്ഥ എനിക്കിപ്പോഴാണ് ബോദ്ധ്യമായതു്!!

ഞാനച്ഛനോട് ഓരോ സൂത്രങ്ങളും പറഞ്ഞു് ഒരു മാസത്തെ അവധി മേടിച്ച് പട്ടണത്തിലേക്കുതന്നെ വന്നു. എന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ എന്നെ കളിയാക്കി; സഹതപിക്കുന്നവരും ആ കൂട്ടത്തിൽ ഇല്ലായ്കയില്ല. പെന്ന പിറേറദിവസം കൂട്ടുകാരിൽ നിന്നെല്ലാം ഒരുവിധം രക്ഷപ്പെട്ട് ഏകനായി മാലസയുടെ താമസസ്ഥലം ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു. നേരം സന്ധ്യമയങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഏതാണ്ട് അവളുടെ വീട് അടുക്കാറായപ്പോഴയ്യും മാലസയും വേറൊരു യുവതിയുംകൂടി കാൽനടയായി എനിക്കെതിരെ വരുന്നതായി കണ്ടു. പെട്ടെന്നുണ്ടായ ഈ കൂടിക്കാഴ്ച എന്നെ എന്നപോലെ അവളേയും വികാരഭരിതയാക്കിയിട്ടുണ്ടാവണം. പരിഭ്രമത്താലും വികാരത്താലും എന്റെ ഹൃദയം തുടിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

അവൾ എന്റെ അടുക്കൽക്കൂടി കടന്നുപോയി. വിളിച്ചു പരവശയായിരിക്കുന്ന അവൾക്ക എന്നെ നോക്കുവാനോ എന്റെ പുഞ്ചിരി സ്വീകരിക്കുവാനോ ഉള്ള ശക്തിയുണ്ടായില്ല. അവൾ എന്നെക്കണ്ട് കീഴോട്ടുനോക്കി മിണ്ടാതെ നടന്നു. മുഖത്തു്

വിഷാദഛായയുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും അവളുടെ ആഡംബരത്തിനോ വേഷവിധാനങ്ങൾക്കോ യാതൊരു കുറവും ഞാൻ കണ്ടില്ല. ഞാൻ കുറച്ചു ദൂരം വീണ്ടും നടന്നു. പിന്നെ അവളെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ അറിയുവാനായി നേരെ മിസ്. ഹെല്ലന്റെ വീട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചു.

അവിടെ കയറി ചെന്നു ഉടനെ ഒരു സ്ത്രീ എതിരെയുള്ള വാതിലിൽക്കൂടി ഇറങ്ങി മറയുന്നതു കണ്ടു. ഞാൻ ചോദിച്ചു— "എന്റെ വരവ് നിങ്ങൾക്ക ബുദ്ധിമുട്ടായില്ലല്ലോ?"

—ഏയ്. മി. അജിത്! എത്ര നാളായി കണ്ടിട്ട്. ഈ പോയ സ്ത്രീ വേറെ ആരുമല്ല. നിങ്ങൾ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന മഭാല തന്നെയാണ്.

—അവൾ എന്താണ് എന്നെക്കണ്ടപ്പോൾ ഓടിപ്പോയതു്.

—നേരിടുന്നതിലുള്ള ലജ്ജകൊണ്ടായിരിക്കാം.

—എന്തിനാണ് ലജ്ജിക്കുന്നതു്? ഇതവരുടെ തൊഴിലല്ലേ?

—മി. അജിത്, ഞാൻ വാസ്തവമറിയുവാൻ ചോദിക്കയാണ്. നിങ്ങൾക്കവരുടെ വിരഹം അസഹനീയമായി തോന്നുന്നില്ലേ?

—ഇല്ല. സത്യത്തിൽ ആ ചിന്തതന്നെ എനിക്കില്ലാതായി. ഞാനവളെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ.

—എന്താ....ഈ പക്ഷേ....

....വേണ്ട, മിസ് ഹെല്ലൻ. എന്നോടതിനെക്കുറിച്ചൊന്നും ചോദിക്കേണ്ട.

നിങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയാൽ ആ സ്ത്രീ വീണ്ടും രോഗബാധിതയായി എന്നറിയാമോ?

—അവളെങ്ങിനെയാണ് രോഗബാധിതയാകുന്നതു്? ഞാനവളെ ഇപ്പോൾ കണ്ടതല്ലേ?

—അതുകൊണ്ടെന്താണ്? ജീവിതത്തിലുള്ള നിരാശതയാൽ അവർ എന്തൊക്കെയോ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്നു എന്നേയുള്ളൂ. നിങ്ങളെ കണ്ട വിവരം എന്നാട് പറഞ്ഞു. നില്ലുമ്പോഴാണ് നിങ്ങളും വന്ന കയറിയതു്. എന്തൊരു സന്തോഷത്തോടുകൂടിയാണ് അവർ നിങ്ങളുടെ പേർ ഉച്ചരിക്കുന്നതെന്നോ. പാവം, ആ സാധു സ്ത്രീ നിങ്ങളെച്ചൊല്ലി എത്രമാത്രം സങ്കടപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നറിയാമോ?

—ആട്ടെ. അതെല്ലാം പോട്ടെ. എനിക്കതൊന്നും കേൾക്കേണ്ട. ഇപ്പോൾ അവർ എങ്ങിനെയാണ് ജീവിതം കഴിക്കുന്നതു്? അവളുടെ കടമെല്ലാം തീർന്നുവോ?

—ഉവ്വ് എന്നു പറയാം. അതുമെ ഉള്ളൂ. ഇനിയും കുറച്ചു കൂടി ഉണ്ടെന്നാണ് പറഞ്ഞതു്.

—ആരാണവളെ കടം വീട്ടുവാൻ സഹായിച്ചതു്; അല്ലെങ്കിൽ സഹായിക്കുന്നതു്.

—ഒരു വലിയ കച്ചവടക്കാരൻ സേട്ടുവുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകളെ തുന്നലും ഇംഗ്ലീഷും പഠിപ്പിക്കലാണ് ഇവരുടെ ജോലി. അതു് പേരിനുമാത്രമേയുള്ളൂ എന്നും പറയുന്നുണ്ട്? എന്നു് പറഞ്ഞു് അർത്ഥഗർഭമായ ഒരു പരിഹാസച്ചിരിചിരിച്ചു.

അറിയേണ്ടതെല്ലാം അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞ ഞാൻ ഉടനെ പോകുവാൻ പുറപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ അവർ ചോദിച്ചു. "നിങ്ങളുടെ ചില സാധനങ്ങളും ശ്രീമതി മാലതി എന്നെ ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതെല്ലാം നിങ്ങളും ഒരുമിച്ചു് താമസിക്കുന്ന കാലത്തു് അവിടെ ഇട്ടുപോയതാണെന്നും പറഞ്ഞു. അതെല്ലാം കൊണ്ടുവന്നു തരട്ടെ?"

—ശരി. തരൂ. ഞാൻ കൊണ്ടുപോയിക്കോളാം. എന്നു് പറഞ്ഞു് എല്ലാം മേടിച്ചു. എന്റെ 'സിഗറാറ്' കേസ്" മാത്രം ആ കൂട്ടത്തിൽ കണ്ടില്ല. അതു ചോദിക്കുന്നതിനുമുമ്പു് മിസ്. ഹെല്ലൻ സാവധാനം പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു "അതവർ വിട്ടു പിരിയാതെ കയ്യിൽത്തന്നെ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കയാണ്".

ഈ വർത്തമാനം എന്റെ അയൽവരെ അവളിലുണ്ടായിരുന്ന വിദ്വേഷത്തെ മാച്ചുകളഞ്ഞു. എനിക്കവളെ ഒന്നു കാണുവാനും കുറച്ചിരുന്നു സംസാരിക്കുവാനും ആശതോന്നി. ഞാൻ മിസ്. ഫെല്പനോട് യാത്ര പറഞ്ഞു പുറത്തിറങ്ങി. മദാലസയുടെ പടിക്കൽക്കൂടി പോയി. അകത്തെയ്ക്കൊന്നറിയാതെതന്നെ കണ്ണോടിച്ചു. മദാലസയും ഞങ്ങളുടെ ആ പഴയ സുഹൃത്ത് മധുവും കൂടി അടുത്തിരുന്നു രസമായി തമാശകൾ പറഞ്ഞു ചിരിക്കുന്ന ഒരു രംഗമാണ് ഞാൻ കണ്ടത്.

സ്നേഹിതാ, സത്യത്തിൽ ഈ ഒരൊറ്റ രംഗമാണ് പിന്നീടുണ്ടായ എന്റെ സകല പ്രവൃത്തികൾക്കും അടിസ്ഥാനം. കലിബാധിച്ചവനെപ്പോലെ ഞാൻ പ്രതികാരബുദ്ധിയുള്ളവനായിത്തീർന്നു. അവളെ കഴിയുന്നവിധത്തിലെല്ലാം വ്യസനിപ്പിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു അതിനുള്ള വഴികളും ആലോചിച്ചു എന്റെ വസതിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. സ്നേഹിതാ! പുരുഷസ്വഭാവത്തിന്റെ പോക്കു നോക്കൂ! പുരുഷനു സംശയംതോന്നുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ അതിന്റെ സത്യസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കുവാൻപോലും ശ്രമിക്കാതെ ഊഹാപോഹങ്ങളിൽ വിശ്വസിച്ചു എന്തു ചെയ്യുവാനും മടിക്കുന്നില്ല!!

മനോവേദനയാൽ എനിക്കുറക്കം വന്നില്ല. പല വഴികളും ആലോചിച്ചു കിടന്നിരുന്ന ഞാൻ അവസാനം ഒരു തീരുമാനം കണ്ടെത്തി. മദാലസയുടെ അയൽവാസിയും അതേ തരക്കാരിയുമായ മിസ് രേവതിയുമായി ഞാൻ അടുക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അവർ തമ്മിൽ ഒരുകാലത്തു ഉറ്റ സഖികളായിരുന്നു എന്നും എനിക്കറിയാം. ഞങ്ങൾതമ്മിൽ പരിചയവുമുണ്ട്.

വളരെ വെറുപ്പോടും സങ്കോചത്തോടുംകൂടിയാണ് ഞാനതിനു തുനിഞ്ഞതു് എങ്കിലും മദാലസയിൽ ഈ സംഭവംകൊണ്ടു് ഉണ്ടാക്കാവുന്ന പ്രത്യാഘാതത്തിൽ ഞാൻ സന്തോഷിച്ചു.

കാലക്രമത്തിൽ ഞാനും രേവതിയും സുഹൃത്തുക്കളായി. എല്ലാസ്ഥലത്തും ഞങ്ങളം ഒരുമിച്ചു പോയിത്തുടങ്ങി ആളുകളുടെ സംസാരം അതിനെ കൂടുതൽ ബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അതേ സമയത്ത് എന്റെ അച്ഛൻ ഇതറിയുമോ എന്ന ഭയവും എനിക്കുണ്ടായി. പക്ഷേ, അധികദിവസം വേണ്ടിവന്നില്ല ഞങ്ങളുടെ ഈ കൂട്ടുകെട്ട് അലസിപ്പോകുവാൻ.

ഒരിക്കൽ ഒരു നിശാനൃത്തത്തിൽ പങ്കെടുക്കുവാൻ പോയ ഞങ്ങളം അവിടെവച്ച് മദാലസയുമായി കണ്ടുമുട്ടുവാൻ ഇടയായി. ഇതിനുമുമ്പും രണ്ടുമൂന്നു സ്ഥലങ്ങളിൽവച്ച് ഞങ്ങളം തമ്മിൽ കാണുവാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ട് എങ്കിലും അതൊന്നും അത്ര ഗൌനിക്കാത്തമട്ടിലായിരുന്ന അവളുടെ പെരുമാറ്റം. എന്നാൽ ഇത്തവണ അങ്ങനെയല്ല ഉണ്ടായത്. അവൾ ഞങ്ങളെ ഒരുമിച്ച് കണ്ട് അടക്കുവാൻ വയ്യാത്ത സങ്കടത്താൽ ഇറങ്ങിപ്പോയി. എനിക്കതിൽ അതിയായ കൃതാർത്ഥത തോന്നി; എന്തെന്നാൽ ഞാൻ വിചാരിച്ചമാതിരിയുള്ള ഒരു മനോവേദന എനക്കവളിൽ ഉളവാക്കുവാൻ സാധിച്ചു.

അന്നു് നൃത്തമെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് ഞാനവളുടെ വസതിയിൽത്തന്നെയാണു് താമസിച്ചതു്. മദാലസയിൽനിന്നും അകന്നു് ഞാനവളുടെ അടുക്കൽ ചെന്നത് എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കാം എന്ന സംശയം അവളിലും ഉണ്ടാവായ്കയില്ല. പലപ്പോഴും അവളത് സൂചിപ്പിച്ചു് എന്നോടു് സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഞാൻ അതു് കേട്ട ഭാവമേ വയ്ക്കാതെ സംസാരവിഷയത്തെ വേറൊരു ചാലിൽ കൂട്ടി കൊണ്ടുപോകയാണു് പതിവു്.

പിറ്റേദിവസം രാവിലെ എന്റെ വസതിയിലേക്കു് പുറപ്പെട്ട എന്നെ രേവതി തടഞ്ഞുനിർത്തി ഓരോന്നു ചോദിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. "അജിത്, അങ്ങ് എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടോ? അതോ മദാലസയെ തള്ളിക്കളഞ്ഞതുപോലെ എന്നേയും തള്ളിക്കളയുമോ?"

—മദാലസയെ ഞാൻ തള്ളിക്കളഞ്ഞു എന്നു് ആരാണു് പറഞ്ഞതു്?

—അവർതന്നെ. അവരുടെ പണമെല്ലാം തട്ടിയെടുത്തു കയ്യിലൊന്നും ഇല്ലാതായപ്പോൾ നിങ്ങൾ അവളെ പുറത്താക്കി എന്നാണവൾ പറഞ്ഞതു്.

—ആരോടു പറഞ്ഞു അവൾ?

"എന്നോടുതന്നെ" എന്നു പറഞ്ഞവസാനിച്ചതും ഒരു കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ മദാലസ അകത്തു പ്രവേശിച്ചതും ഒന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അവിചാരിതമായ മദാലസയുടെ പ്രവേശം എന്നെ കണക്കിലധികം അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. രേവതിയുടെ വർത്തമാനം കേൾക്കുവാൻ ഇടയായ മദാലസ അതിനെക്കുറിച്ചു ചോദിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവർ തമ്മിൽ വാക്കേറ്റം മൂത്തു കയ്യേറ്റത്തിൽ അവസാനിക്കുമെന്ന മട്ടിലായി. ഞാൻ ഭയന്നു് പതുക്കെ സ്ഥലം വിട്ടു. അതവർ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതിൽപ്പിന്നെ ഞാനവിടെ കയറിയിട്ടുമില്ല.

ഈ സംഭവത്തിനുശേഷം മൂന്നുനാലു ദിവസത്തേക്കു് ഞാനെവിടേയും പുറത്തിറങ്ങിയില്ല. കലശലായ മഴയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ താമസസ്ഥലത്തുതന്നെ ഇരുന്ന സമയം കഴിച്ചിരുന്നു. തിരിച്ചു് അച്ഛന്റെ അടുക്കലേക്കു പോകുവാനുള്ള സമയം അതിക്രമിച്ചിരുന്നു എങ്കിലും എന്റെ അഭിലാഷം നിറവേറിയതിൽ തികച്ചും സന്തുഷ്ടനായി. രണ്ടു ദിവസത്തിനകം നാട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു പോകുവാനും നിശ്ചയിച്ചു. ഇതിനിടയിൽ ഒരു ദിവസം സന്ധ്യക്കു് മിസ്. ഹെല്ലൻ അവിടെ കയറി വന്നു. മദാലസയോടുള്ളപോലെ അവരിലും എനിക്കു് കലശലായ വെറുപ്പും അവജ്ഞയും ഉണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ഒരഥിതി എന്ന നിലക്കു് ഞാനവരെ സ്വീകരിച്ചകത്തിരുത്തി ആഗമനോദ്ദേശത്തെക്കുറിച്ചു ചോദിച്ചു. "മി. അജിത്, ശ്രീമതി. മദാലസക്കുവേണ്ടി ഒരു കാര്യം പറയാൻ വന്നിരിക്കുകയാണു്. നിങ്ങ

ളുടെ പെരുമാറ്റം അവരെ കണക്കിലധികം അസ്വസ്ഥയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അവർ തീരെ കിടപ്പിലാണ്. നിങ്ങളോട് ചില രഹസ്യങ്ങളും പറയാനുണ്ടെന്നും അതിനായി അവിടംവരെ ഒന്നു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ചെല്ലണമെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്റെ കൂടെ വരാമോ?'' എന്നപേക്ഷാസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

—അവർക്കു കാണണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു വണ്ടിയിൽ കയറി ഇങ്ങോട്ടു വരട്ടെ. എന്റെ സ്ഥലം അവർക്കറിയാമല്ലോ. അല്ലാതെ, ഇനി ഞാനങ്ങോട്ടു വരുന്നതല്ല. തീർച്ച.

—അവർ ഇവിടെ വരുന്നതു് നിങ്ങൾക്കിഷ്ടമാവുമോ?

—എനിക്കെന്താണു് ഇഷ്ടപ്പെടാനുള്ളതു്? പറയേണ്ടകാര്യം പറഞ്ഞു് പോയ്ക്കോട്ടെ. പക്ഷെ, വരികയാണെങ്കിൽ ഇന്നുതന്നെ വരണം. നാളെ രാവിലെ ഞാൻ എന്റെ ഒരു സുഹൃത്തിനെക്കണ്ടു് യൂറോപ്പുൻ പര്യടനത്തിനുള്ള ഏർപ്പാടു ചെയ്യുവാൻ പോകും, അതിനുശേഷം നാട്ടിലേക്കും വണ്ടി കയറും.

—ശരി—എന്നാൽ ഞാൻ പോയി വിവരം അവരോടു പറയട്ടെ. അവർ ഇന്നു രാത്രിതന്നെ ഇവിടെ വരുന്നതായിരിക്കും.

എന്താ അവർ പറഞ്ഞുകൊണ്ടുവരുന്നതു് എന്നും എങ്ങിനെയാണവരെ സ്വീകരിക്കേണ്ടതു എന്നുമുള്ള നിരവധി വിചാരതരംഗങ്ങളും ആ സല്ലാപസമയത്തിനുള്ളിൽ ആഴമുള്ള വീഥികളും എന്റെ മനസ്സിൽ ഉളവാക്കി. രാത്രി ഒരൊമ്പതരയായതോടെ മദാലസ എന്റെ വീട്ടിൽ വന്നു. നേരിയ കറുത്ത വസ്ത്രംകൊണ്ടു് തലയോടെ ദേഹമാസകലം മൂടിപ്പുതച്ചിരുന്നു. അഭിവാദ്യം ചെയ്തു സ്വീകരിക്കുന്നതിനുമുമ്പെ അവൾ അകത്തു പ്രവേശിച്ചു നേരെ ഇരിപ്പുമുറിയിലേക്കു പോയി. അവിടെ ഒരു കസേരയിൽ ആസനസ്ഥയായതിനുശേഷം പതുക്കെ മുഖത്തുനിന്നും സാരിത്തുമ്പു നീക്കി. എന്നെ കണ്ടയുടനെ ''അജിത്, അങ്ങു് എനിക്കു് മാപ്പു തരികയില്ലേ?'' എന്നു ചോദിച്ചു മുഖം

പൊത്തി കരയുവാൻ തുടങ്ങി. ഞാനറിയാതെതന്നെ അവളുടെ അടുക്കലേക്കു് നീങ്ങി, കൈ മുഖത്തുനിന്നും മാറ്റി ചോദിച്ചു "മദാലസെ, നിനക്കെന്തുപറ്റി".

—അങ്ങയുടെ ദയയില്ലാത്ത പെരുമാറ്റത്തിൽ എനിക്കു വലിയ സങ്കടമുണ്ടു്.

—എനിക്കില്ലെന്നാണോ നീ വിചാരിക്കുന്നതു്?

—ഞാനങ്ങയോടു് ചിലതാവശ്യപ്പെടാൻ വന്നിരിക്കയാണു്. ആദ്യമായി, രേവതിയുടെ വീട്ടിൽവച്ചു എന്റെ ക്രമാതീതമായ പെരുമാറ്റത്തിൽ മാപ്പുതരുവാൻ ദയയുണ്ടാവണം. എത്ര നീചനായ മനുഷ്യൻപോലും നീങ്ങാതം പ്രവർത്തിക്കുന്ന മാതിരി ചെയ്യുമെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. നോക്കൂ, എന്റെ കൈ പിടിച്ചു്. എനിക്കു വല്ലാതെ പനിക്കുന്നു. ഞാൻ തീരെ കിടപ്പിലായിരുന്നു. എങ്കിലും താങ്കളെ നേരിൽകണ്ടു് കാര്യങ്ങളും മനസ്സിലാക്കി ഇവിടം വിട്ടു എന്നേക്കുമായി പോകാം എന്നു വിചാരിച്ചു് വന്നിരിക്കുകയാണു്. എനിക്കിതൊന്നും കണ്ടിരിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയില്ല. എനിക്കു മാപ്പു തരൂ. ഞാൻ പോകട്ടെ.....

അവളുടെ താഴ്മയോടുകൂടിയ വാക്കുകളും വികാരം കൊള്ളുന്ന നോട്ടങ്ങളും എന്നെ കണക്കിലധികം അടിമപ്പെടുത്തി. ഞാനവളുടെ തീപോലെ പൊള്ളുന്ന കയ്യുപിടിച്ചു് പറഞ്ഞു "മദാലസെ, നമുക്കു് പഴയപോലെ ജീവിക്കാൻ ഇനി സാധിക്കയില്ലെന്നുണ്ടോ?

—വേണ്ടാ അജിത്. നമുക്കതിനേക്കുറിച്ചൊന്നും വിചാരിച്ചു് സങ്കടപ്പെടേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

—ഊം: നീ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ലായിരിക്കാം, അല്ലേ?

—അതുകൊണ്ടല്ല. എന്റെ സകല ആശകൾക്കും അപ്പുറമായി ഒരു സത്യം നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടു്.

—സത്യമോ? ആരോട്? എന്തിനു്?

—ഇല്ല. ഞാനൊന്നും പറയുന്നില്ല. എന്നെ നിർബ്ബന്ധിക്കരുതു്. എല്ലാം അങ്ങേയ്ക്കു് വഴിയെ മനസ്സിലാകും? ഇതുയും പറഞ്ഞു് അവൾ എഴുന്നേറ്റു.

എനിക്കവളെ തനിയെ വിട്ടയക്കുവാൻ മനസ്സുവന്നില്ല. ഞാനവളെ അന്നവിടെ താമസിക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. തണുപ്പുകൊണ്ടും പനികൊണ്ടും അവൾ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. നല്ലൊരു പുതപ്പുകൊണ്ടു് മൂടിപ്പുതപ്പിച്ചു് അവിടെ കിടക്കുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. അങ്ങിനെ ആ രാത്രി കഴിഞ്ഞു.

പിറ്റേ ദിവസം അതിരാവിലെ ഞാനവളുടെ മുറിയിൽച്ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അവൾ സ്ഥലം വിട്ടിരിക്കുന്നതായിക്കണ്ടു. ആദ്യം എനിക്കു് വലിയ സങ്കടം തോന്നി എങ്കിലും പിന്നിടവളുടെ പ്രവൃത്തിയിൽ ഔചിത്യമുണ്ടെന്നു് എനിക്കനുഭവപ്പെട്ടു. ഞാൻ അന്നു് ഉച്ചതിരിഞ്ഞു് അവളുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നന്വേഷിക്കുവാനും നിശ്ചയിച്ചു. എന്നാൽ അതിനുമുമ്പു് തന്നെ, അതായതു് ഞാൻ പുറത്തിറങ്ങി നടന്നു തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ പടിക്കലായി ഒരു കുട്ടി ഒരെഴുത്തുമായി എന്റെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചു നില്ക്കുന്നതു് കണ്ടു. എന്നെക്കണ്ട ഉടനെ ആ എഴുത്തു് എന്റെ കയ്യിൽ തന്നു്, പറഞ്ഞു "അമ്മ ഇപ്പോൾ പോയിട്ടുണ്ടാവണം. ഞാനൊരുനേരമായി അങ്ങയുടെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചു നിന്നിട്ടു്. നേരിട്ടു കണ്ടു് കയ്യിൽ തന്നെ കൊടുക്കണമെന്നു് അമ്മ പ്രത്യേകം ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്"

ഞാനെഴുത്തും മേടിച്ചു് അകത്തേയ്ക്കു് പോയി. അതിൽ അവൾ കുറച്ചു് നാളത്തേയ്ക്കു് വിശ്രമാർത്ഥം യൂറോപ്പിലേക്കു് അന്നുച്ചയ്ക്കുതന്നെ കപ്പൽ കയറുകയാണെന്നു മാത്രം സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നു. കൂടുതൽ വിവരങ്ങളറിയുവാനായി ഞാനാ കുട്ടിയെ വിളിച്ചു. അപ്പോഴേയ്ക്കും അവൻ സ്ഥലം വിട്ടുകഴിഞ്ഞു.

മടുപ്പുളവാക്കുന്ന ഏകാന്തതയുടെ വേർപാടോടെ എനിക്കും ജീവിതം വ്യർത്ഥമായി തോന്നി. പക്ഷെ അധികദിവസം എനിക്കു് അവിടെ താ

മസിക്കേണ്ടിവന്നില്ല. ആദ്യം നിശ്ചയിച്ചുറച്ചമാതിരി എന്റെ സുഹൃത്തുമായി ഞാനും ഒരു യൂറോപ്യൻ പര്യടനത്തിനു തയ്യാറായി.

കപ്പലിലുണ്ടായ പുതിയ പുതിയ അനുഭവങ്ങളുടെ മറവിൽ മദാലസയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തതന്നെ എന്നെ വിട്ടുമാറി. എന്നാൽ അലക്സാൻഡ്രിയയിൽവച്ച് ആകസ്മികമായി കണ്ടെത്തിയ ഞങ്ങളുടെ ഒരു ഉറ്റചങ്ങാതിയിൽനിന്നും സ്വിറ്റ്സർലണ്ടിലെ സാനറ്റോറിയത്തിൽ കിടക്കുന്ന മദാലസയുടെ ക്രമാധികമായ സുഖക്കേടിനേക്കുറിച്ചു അറിയുവാൻ സംഗതിയായി. ഉടനെതന്നെ ഞാനവൾക്കൊരു കത്തെഴുതി. അതിന്റെ മറുപടിയാണ് താങ്കൾ വായിച്ച ഈ കത്ത്.

സ്നേഹിതാ, അതിനുശേഷമുണ്ടായ സംഭവങ്ങളും എല്ലാം നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ. ഇനി ഇതാ അവൾ അവസാനമായി എഴുതി ലക്ഷ്മിയെ ഏല്പിച്ച ഈ എഴുത്തുകളെല്ലാം വായിച്ചുനോക്കൂ. എന്നു പറഞ്ഞു് തലയണച്ചുവട്ടിൽനിന്നും ഒരുകെട്ട എഴുത്തു് എടുത്തു് എന്നെ ഏല്പിച്ചു. അദ്ദേഹം നിശ്ചേഷ്ടനായി വിഷാദോത്കങ്ങളായ ആ ചിന്തകളെ അയവിറക്കിക്കൊണ്ടു് അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. ഞാനാ എഴുത്തുകളും ഓരോന്നു പരിശോധിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അതിന്റെ ഒരു പകർപ്പു് ചുവടെ ചേർക്കാം.

"ഇന്നു് ഡിസംബർ പത്താംതീയതിയാണു്. മൂന്നു നാലു് ദിവസമായിട്ടു് ഞാൻ തീരെ കിടപ്പിലാണു്. കലശലായ ക്ഷീണവും തോന്നുന്നുണ്ടു്. എന്റെ അടുത്താണെങ്കിൽ ആരുമില്ല. അങ്ങയെത്തന്നെ വിചാരിച്ചു കിടക്കുകയാണു്. അങ്ങു് ഇപ്പോൾ എവിടെ ആയിരിക്കും? ആവോ. ഒരുപക്ഷെ ഈ സാധുവായ മദാലസയെ മറന്നുപോയിട്ടുണ്ടാവും. ശരി, എന്തായാലും അങ്ങു സന്തോഷമായി ജീവിക്കുക. ഇനി അങ്ങയുമായി നേരിട്ടു് കണ്ടു് സംസാരിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. അതിനാൽ ഈ എഴുത്തുവഴിയെങ്കിലും എനിക്കങ്ങയോടു് എന്റെ സത്യാവസ്ഥ വെളിപ്പെടുത്തണമെന്നാഗ്രഹമുണ്ടു്.

അങ്ങ് ഓക്സ്ഫോർഡോ അങ്ങയുടെ അച്ഛനെ പട്ടണത്തിൽ പോയി കണ്ടതും വിവരങ്ങളെല്ലാം എന്നോട് പറഞ്ഞതും. അതിന്റെ പിറ്റെ ദിവസവും അങ്ങ് പോയി. ആ സമയത്ത്– അതായത് അങ്ങ് പോയ സമയത്ത് ഒരാഴ്ച വന്നു ഒരെഴുത്തു് എനിക്കു തന്നു. അതങ്ങയുടെ അച്ഛന്റേതായിരുന്നു. ആ എഴുത്തു് വിശ്വാസത്തിനായി ഇതു സഹിതം അയക്കുന്നു.

അതിലാവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരം ഞാനങ്ങയെ പിറ്റേ ദിവസവും പട്ടണത്തിലേക്കു നിബ്ബന്ധിച്ചയച്ചു. പോയി കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും അങ്ങയുടെ അച്ഛൻതന്നെ അവിടെ വന്നുകയറി. വളരെ ശങ്കയോടും ഭയത്തോടുകൂടിയാണെങ്കിലും ഞാനദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ട സകല ഉപചാരങ്ങളും ചെയ്തു. എന്നാൽ, അതെല്ലാം വളരെ വെറുപ്പോടും പുച്ഛത്തോടുംകൂടി നിരാകരിക്കുകയാണദ്ദേഹം ചെയ്തതു്. പല തെറ്റിദ്ധാരണകളും വച്ചു് എന്നെ കഠിനമായി അപഹസിച്ചു; ആക്ഷേപിച്ചു. നിർദ്ദയമായ വാക്ശരങ്ങളെക്കൊണ്ടു് എന്റെ ഹൃദയഗ്രന്ഥികളെ ഭേദിച്ചു. ഞാനൊരക്ഷരംപോലും സംസാരിക്കുവാൻ ശക്തയല്ലാതെ ഒരു കുറ്റവാളിയേപ്പോലെ തല കുനിച്ചു നിന്നതേയുള്ളു. എന്നിൽനിന്നും ഒരു സമാധാനവും കിട്ടാതായപ്പോൾ അദ്ദേഹം സ്വയം ശാന്തനായി. അതുതന്നെ നല്ല തരമെന്നു കരുതി ഞാൻ സകല സംഭവങ്ങളും സാവധാനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ പറഞ്ഞു ധരിപ്പിച്ചു. അങ്ങയിലുള്ള സ്നേഹംകൊണ്ടു് ഞാൻ ചെയ്ത ത്യാഗങ്ങളെക്കുറിച്ചു കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനുതന്നെ അത്ഭുതവും സഹതാപവും തോന്നി. അദ്ദേഹം തന്റെ അവിവേകത്തോടുകൂടിയ പെരുമാറ്റത്തിൽ ഖേദം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും മാപ്പു ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം താഴ്മയോടെ എന്നെ അരികിലേയ്ക്കു വിളിച്ചു. "മകളേ! നീ എന്നെ തെറ്റിദ്ധരിക്കരുതു്. ജീവിതത്തിലെ വിലയേറിയ ചില പ്രശ്നങ്ങൾക്കും സംഘട്ടനങ്ങൾക്കും പരിഹാരം നേടുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു് ഞാൻ ഇന്നു് നിന്നെ സമീപിച്ചിരിക്കുന്നതു്".

ഈ ഉപക്രമവാക്കുകൾ കേട്ടതോടെ എന്റെ ദേഹമാസകലം ഒന്നു് വിറച്ചു. എങ്കിലും ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും കേൾക്കാത്തതായ ആ സ്നേഹം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ആ വിളിയിൽ—ഹാ—മകനേ—ഒരു പിതാവിന്റെ ആ വിളിയുടെ മാധുരി, എന്റെ അജിത്, അന്നാണു് ആദ്യവും, അവസാനവുമായി ഞാനറിഞ്ഞതു്—അതിൽ ഞാനെന്റെ സകല മനോദുഃഖങ്ങൾക്കും പരിഹാരം നേടി. അദ്ദേഹം തുടർന്നു "കുട്ടീ! നിനക്കു് ആത്മാർത്ഥമായ ഒരു ഹൃദയമുണ്ടെന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലായി. സൌന്ദര്യമുള്ള ഒരു ശരീരവും നിനക്കുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇതിനു രണ്ടിനും അപ്പുറമായി മനുഷ്യസമുദായം വിലകല്പിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുവുണ്ടു്. അതാണു് "തറവാട്ടു് മഹിമ". നശ്വരമായ സ്നേഹത്തിനും അതീതമായി ചില പ്രത്യേക കടമകളും, ചുമതലകളും മനുഷ്യനു് ചെയ്തീർക്കുവാനുണ്ടു്. അതിന്റെ നിവൃത്തിയിലാണു് അവന്റെ ഭാവി കെട്ടിപ്പടുക്കേണ്ടതു് എന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണു്. നീ എന്റെ മകൻ അജിതിനെ ജീവനതുല്യം സ്നേഹിച്ചു് ബഹുമാനിക്കുന്നുണ്ടാവും, എന്നാൽ നിങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ശാശ്വതപ്പെടുത്തുന്നതായാൽ അതിൽനിന്നും ഉണ്ടാകാവുന്ന വൈഷമ്യങ്ങളെ ഞാൻ പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ. നിങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു് മഹത്തരമായിരിക്കാം. എങ്കിലും ലോകത്തിനു് അതു് മനസ്സിലാക്കുവാൻ തക്ക കഴിവുണ്ടെന്നു എനിക്കു് തോന്നുന്നില്ല. എന്റെ മകന്റെ നീയുമായുള്ള ഈ സംല്ലകാലവേഴ്ച എന്തെല്ലാം വിപത്തുക്കളാണു് എന്റെ കുടുംബത്തിൽ ഉണ്ടാക്കി തീർത്തിരിക്കുന്നതു് എന്നു് നിനക്കറിയാമോ? എന്റെ ഓമനമകളുടെ വിവാഹം പോലും ഇതുമൂലം തടയപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ടു്, മകളേ! പാവപ്പെട്ട എന്റെ ആ മകളെ ഓർത്തിട്ടെങ്കിലും നീ അജിതിനെ വിട്ടുതരൂ!! എനിക്കു വയസ്സായി. വൃദ്ധനായ ഒരച്ഛനാണു് നിന്നോടു് കേണപേക്ഷിക്കുന്നതു് എന്നു് മനസ്സിലാക്കി നീ എന്നോടു് സത്യം ചെയ്യാമോ? "അജിതുമായുള്ള വേഴ്ച ഇന്നത്തോടവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളാം" എന്നു. മകളേ! വിലയേറിയ ഈ ത്യാഗം

ചെയ്യുന്നതായാൽ നിശ്ചയമായും ദൈവം നിന്നെ സഹായിക്കും. വയസ്സനായ ഈ പിതാവിനെ വാർദ്ധക്യദശയിൽ ദുഃഖിപ്പിക്കാതിരിക്കുവാൻ സഹായിക്കണേ എന്നു് ഞാൻ നിന്നോടു് വീണ്ടും വീണ്ടും അപേക്ഷിക്കുന്നു. നീ അജിതിനെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് അഭിമാനിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം ഈ ശപഥത്തിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. മാലതീ! മകളേ! എന്നോടു് പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യൂ!

അജിത്! എനിക്കുണ്ടായ അപ്പോഴത്തെ അനുഭവം ഞാൻ എങ്ങിനെ എഴുതി ഫലിപ്പിക്കാനാണു്. എന്റെ മനസ്സും ദേഹവും ഒരുപോലെ മരവിച്ചുപോലെ അനുഭവപ്പെട്ടു. ഞാനദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു് വഴങ്ങി. അജിത്! ഇന്നാണു് ഞാൻ അതിനു് സങ്കടപ്പെടുന്നതു്. എന്റെ പ്രവൃത്തി സാഹസമായിപ്പോയോ? അജിത്! അങ്ങു് എനിക്കു് മാപ്പു തരികയില്ലേ!

ആഹ്ലാദേരിതനായ അങ്ങയുടെ അച്ഛൻ എന്നെ ആശ്ലേഷിച്ചനുഗ്രഹിച്ചു. എന്റെ സമാധാനത്തിനും, ശാശ്വതശ്രേയസ്സിനും വേണ്ടി അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളാം എന്നും പറഞ്ഞു എന്റെ വാക്കിൽ വിശ്വസിച്ചു് അദ്ദേഹം പോയി.

അതിനുശേഷം നാം തമ്മിൽ അകലുവാൻവേണ്ട വഴികളാലോചിച്ചു. അങ്ങയുമായി അടുത്ത നിമിഷംമുതൽ അകലേണ്ടിവരുമല്ലൊ എന്നു് വിചാരിച്ചു് എന്റെ ഹൃദയം വെന്തുരുകുവാൻ തുടങ്ങി. പിന്നീടുണ്ടായ സംഭവങ്ങൾക്കെല്ലാം അവിടുന്നുതന്നെ ദൃക്സാക്ഷിയാണല്ലോ? എന്റെ പൊടുന്നനവെ ഉണ്ടായ മാറ്റത്തെ ശ്രദ്ധിച്ച അവിടുന്നു് അതിന്റെ കാരണം പല പ്രാവശ്യവും എന്നോടു ചോദിച്ചു. എങ്കിലും ഞാനതിനെക്കുറിച്ചൊന്നും പറഞ്ഞില്ല; എനിക്കു പറയുവാൻ അന്തഃപ്രചോദനം ഉണ്ടായില്ല. എങ്കിലും അവിടത്തെ അച്ഛനെ ഓർത്തു് ഞാൻ മിണ്ടാതിരുന്നു. ഇപ്പോളെനിക്കു തോന്നുന്നുണ്ടു് അന്നു് അതെല്ലാം അങ്ങയോടു തുറന്നു പറയാമായിരുന്നെന്നു. എന്തു ചെയ്യാം? എല്ലാം സംഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞല്ലോ!!

ഇതാണ് എന്റെ അജിത്! സത്യാവസ്ഥ. അങ്ങ് ഇതു വിശ്വസിക്കുകയില്ലേ! എനിക്ക് മാപ്പ് തരികയില്ലേ?"

അജിത്! ഇന്നും ഞാൻ വെറും ജീവച്ഛവമായിത്തീർന്നു. ഞാനെന്തെല്ലാം ചെയ്യുന്നു എന്നും എനിക്കുതന്നെ അറിഞ്ഞുകൂടാ. കുറച്ചു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ ഞാൻ നാട്ടിലേക്ക് മടങ്ങുന്നതാണ്.

ഡിസംബർ–25.

ഞാൻ നാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി. അപ്പോഴാണ് അങ്ങ് യൂറോപ്യൻ പര്യടനത്തിനായി പോയിരിക്കയാണെന്നറിഞ്ഞതു്. എന്റെ സകല ആശകളും അതോടെ അസ്തമിച്ചു. ഓരോ ദിവസം ചെല്ലുന്തോറും എന്റെ ക്ഷീണം വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. വിളർത്തു് ശുഷ്കിച്ചുപോയ എന്നെ കണ്ട ഭാവംതന്നെ ആരും നടിക്കാതായി. ഞാനിന്നു ഏകയായി അനങ്ങുവാൻപോലും വയ്യാതെ മരണത്തിന്റെ പിടിയിൽ പെട്ട കിടക്കുകയാണ്. പണത്തിന് കലർപ്പായ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായിട്ടും ഞാനാരോടും ഇതുവരെ ചോദിച്ചിട്ടില്ല.

ഡിസംബർ–26.

കാലാവസ്ഥ വളരെ മോശമായിരിക്കുന്നു. എനിക്ക് വിശേഷിച്ച് യാതൊരു വർത്തമാനവും എഴുതുവാൻ ഇല്ല. അങ്ങയുടെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ച് കിടക്കുകയാണ്. ഒരാളും എന്നെ കാണുവാനോ എന്നെക്കുറിച്ചറിയുവാനോ കയറിവരുന്നില്ല. മിസ്. ഫെല്ലൻപോലും എന്നെ തീരെ കൈവിട്ടു. കഷ്ടം! മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ പോക്ക് അത്ഭുതാവഹംതന്നെ!!

ഡിസംബർ–27.

ഞാൻ ചോര തുപ്പിത്തുടങ്ങി. ഡോക്ടർ എന്നോടനങ്ങരുതു് എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. എഴുതുവാനും പാടില്ലെന്നു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ഇന്നു് എനിക്കവിടുത്തെ അച്ഛൻ ഒരെഴുത്തും

ആയിരം രൂപയുടെ നോട്ടും ഒരാടംവളും എത്തിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നു. പിതൃവാത്സല്യം നിറഞ്ഞൊഴുകുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളും വായിച്ചപ്പോൾ സ്നേഹമുള്ള ഒരു ഹൃദയം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലായി. ആ മഹാനെ അങ്ങു അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിക്കണം. അദ്ദേഹം അയച്ച രൂപ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു വൈമനസ്യമുണ്ടായി. എങ്കിലും അങ്ങയുടെ അച്ഛനാണല്ലോ എന്നു് വിചാരിച്ചു ഞാൻ സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദയയ്ക്കു് എന്റെ ഹൃദയംഗമമായ നന്ദി.

ജനുവരി 1.

പ്രിയപ്പെട്ട അജിത്, എന്റെ കർമ്മഫലം ഞാൻ അനുഭവിച്ചു തീരാറായി. എന്റെ ദേഹം മുഴുവനും ചുട്ടുനീറുന്നു. കാറ്റു കൊണ്ടാൽ ഭേദമാവുമെന്നോർത്തു ഞാൻ പടിഞ്ഞാറെ വരാന്തയിൽ വന്നിരുന്നു. പക്ഷേ അനങ്ങിയതിനാൽ ക്ഷീണം വർദ്ധിച്ചതല്ലാതെ യാതൊരു ഭേദവും കിട്ടിയില്ല. എന്റെ പാപശക്തി കഠിനംതന്നെ!!

ജനുവരി 2.

ഒന്നു സുഖമായി ഉറങ്ങുവാൻ എനിക്കു കൊതിയാവുന്നു. ശ്വാസംമുട്ടു് അസഹ്യമായിരിക്കുന്നു. ഡോക്ടർമാർ നിബ്ബന്ധിക്കുന്നതിനാൽ ഇന്നുമുതൽ ലക്ഷ്മിയോടാണു് ഞാൻ എഴുതുവാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. അങ്ങനെ അങ്ങയ്ക്കു് എഴുതുവാനുള്ള ഭാഗ്യം പോലും എനിക്കില്ലാതായി. എല്ലാം ഈശ്വരേച്ഛ!

ജനുവരി 10.

സർ,

അമ്മ തീരെ മിണ്ടാതായി. അവരുടെ കൈകാലുകളും അനങ്ങാതായി. അവരനുഭവിക്കുന്ന കഷ്ടതകളും എഴുതി അറിയിക്കുവാനുള്ള കെല്പു് എനിക്കില്ല. ഇനി അധികം ജീവിച്ചിരിക്കയി

ന്നാണ് ഡാക്ടർമാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടന്നതു്. ഇടയ്ക്കിടെ അങ്ങ
ാ പേർ ഉച്ചരിക്കുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കാം. അതുമാത്രം. അ
ാരേയോ പ്രതീക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നതുപോലെ ചുറുചുറുക്കു ക
ിക്കുന്നതു കാണാം. കാഴ്ച നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നാണ് തോ
ുന്നതു്. ആകപ്പാടെ മരണത്തിന്റെ നിഴലാട്ടം നല്ലപോലെ
അവരിൽ കണ്ടുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എന്നാലും പ്രസന്നവദനയാ
യിട്ടാണ് കിടക്കുന്നതു്. രാത്രിയായതോടെ അവർ കലശലായ
ു ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചു. ഞാൻ അരികത്തു് ചെന്നു് കൈ
പിടിച്ചു. അവർ എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു് കരയുവാൻ തുടങ്ങി.
"ലക്ഷ്മി! എനിക്കു സംസാരിക്കണം എന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ ശ്വാസം
കിട്ടുന്നില്ല. അയ്യൊ! എനിയ്ക്കു വല്ലാതെ ശ്വാസം മുട്ടുന്നുവല്ലൊ!
ഈശ്വര!!" എന്നു പറഞ്ഞു് മിണ്ടാതായി. കെട്ടിപ്പിടിച്ച കൈ
ചുവട്ടിൽ വീണു. മൂകമായി കണ്ണുനീർ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഞാൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഡോക്ടറെ വിളിക്കുവാൻ
അയച്ചു. ഡാക്ടർ വന്നപ്പോഴേക്കും എല്ലാം കഴിഞ്ഞു.
ും. ഞാൻ അവിടെത്തന്നെയിരുന്നു് കുറെ നാമം ചൊല്ലി;
ുടെ ആത്മാവിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചു. അങ്ങനെ ആ സുര
ുസുമം അകാലത്തിൽ പൊട്ടറുപോയി.

ജനുവരി 11.

അമ്മയുടെ ശവസംസ്കാരം ഇന്നു് രാവിലെ വിധിയാംവ
ം കഴിഞ്ഞു. ഇനിയെല്ലാം നമ്മുടെതമ്മിൽ കാണുവാൻ യോഗ
ുണ്ടെങ്കിൽ നേരിട്ടു പറയാം. എന്റെ കൈ വിറച്ചിട്ടു് ഒന്നും
ുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല.

1727

അദ്ധ്യായം–13

ഞാൻ വായിച്ചുകഴിഞ്ഞു അതു് മടക്കി ലക്കോട്ടിൽതന്നെയിട്ടു. ഇതു് കണ്ടു് അജിത് ചോദിച്ചു. "താങ്കൾ മുഴുവനും വായിച്ചു കഴിഞ്ഞുവോ?"

ഉവ്വ്, നിങ്ങളുടെ നേരെ ഞാൻ സഹതപിക്കുന്നു. പിന്നേയും ഞങ്ങൾ ഇതിനെക്കുറിച്ചുതന്നെ ഓരോന്നു് പറഞ്ഞിരുന്നു എനിക്കു് കുറച്ചു് വിശ്രമിക്കണം എന്നു് തോന്നി. അവിടെ നിന്നു യാത്ര പറഞ്ഞു പോയി.

ഹൃദയം ഉറന്ന ഈ സംഭാഷണത്തിന്നു് ശേഷം അജിതിനും വലിയൊരാശ്വാസവും സംതൃപ്തിയും ഉണ്ടായി. അന്നുതന്നെ അയാൾ അച്ഛന്റെ അടുക്കലേക്കു് പോവുകയും ചെയ്തു.

ട

ടല

മുണ

ഏഴ

1727

സനാതനധർമ്മം പ്രസ്സ്
എറണാകുളം

125
ക്ര
ക

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org